METHODUS Græcam Linguam DOCENDI

(Multâ Grammaticorum Arte omiſsâ)

AD

PUERORUM CAPTUM ACCOMMODATA

ET AB

EDWARDO LEEDES,

CUI

Id Rei creditum eſt intra Scholam BURIENSEM in Pago SUFFOLCIENSI, in Uſum Diſcipulorum tradita.

Facilis nec minus utilis;
Brevis nec tamen obſcura.

CANTABRIGIÆ,
Ex Officina *Johan. Hayes*, Celeberrimæ *Academiæ* Typographi. M DC XC IX.
Impenſis *Joh. Chamberlayne* Bibliop. *Burienſis*. Et proſtant Venales apud *Pet. Parker* ad Inſigne *Crucis & Aſtri* in Vico vulgò dict. **Cornhill**, Bibliop. *Londin.*

Omnibus inter Icenum Populum, *quicunque orti aut ori[illegible] ſunt de Gente.*

FEildingorum, Maynardorum, Northorum, Cornwallium, Croftorum, Cullumorum, Cordellorum, Bloiſorum, D'ewſorum, Pottorum, Poliorum, Porterorum, Readorum, Reynoldorum, Capellorum, Caſtletonum, Wyllyſium, Thompſonum, Ventriſium Hollandorum (*parcant celeberrima nomina Homini Ruſtico, ſi non eo ordine, quo potuit Fecialis, ea diſponat*) Botelerorum, Robinſonum, Freſtonum, Winyevorum, Coppingerorum, Hanmerorum, Herviorum, Harviorum, Springorum, Calthorporum, Cropliorum, Wigmorum, Waldgravium, Warnerorum, De-Greyorum, Glaſcocorum,

Ruſſellorum, Chichleiorum, Shepheardorum, Tyrrellorum, Hodgeſium, Scrivenerium, Dadorum, Doughtiorum, Daverſorum, Daviorum, Glemhamorum, Goldingorum, Goldwellorum, Fiskorum, Weldorum, Jerminorum, Peytonum, Millecentium, Gipſium, Cloptonum, Townſhendorum, Brandorum, Maddocium, Mottorum, Lucaſium, Bickliorum, Barkerorum, Baldocorum, Ruſhbrookorum, Maltywardorum, Actonum, Sheltonum, Nortonum, Buxtonum, Eldredorum, Corranceorum, Longorum. *In Pago Eboracenſi*, Wyvillorum, Beckwithorum, Daltonum, Tanckredorum, Legardorum. *In Epiſcopatu Dunelmenſi*, Dodſworthorum, Carrium, Bateſium. *In pago Northumbrienſi, optimè de ſe meritâ* Widdringtoniorum, Greiorum, Luckorum: necnon & *nominis minoris* (at vero non *minoris* ſi *virtus* quicquam ad *nomen* confert) ubicunque ſunt, Batteleiorum,

Claget-

Clagettorum, Oldhamorum, Lynſordorum, Wottonum, Baronum, cæteriſque cunctis, qui in Schola Burienſi, aut jam dant operam Literis, aut olim dederunt, aut in poſterum dabunt, hanc ſuam methodum docendi diſcendiq; Græcam Linguam dat, dicat, dedicat, *Edwardus Leeds*, 8. Idus *Apriles* ineuntis poſt Chriſtum *Anni* 1690.

PRÆ-

PRÆFATIO.

SCripsi hanc brevem Institutionem Mei, Discipulorumque gratiâ, ut scilicet nobis fieret & facilior & expeditior Methodus, mihi nempe docendi, & illis discendi Græcam Linguam. Quid Alii de illâ sentiant nostrâ non refert. Verum quoniam Bibliopolæ, cujus impensis jam lucem videt, ut resarciatur damnum, id aliquantuli referre videatur: ad conciliandum Aliorum de hâc nostrâ Operâ opinionem aliquid dicere non tædebit. Singula autem percurrere, & Lectorem compellare Benevolum, & ei narrare quibus argumentis opus sum aggressus, quid ordinem à Grammaticis vulgo observatum nonnunquam inverti, quid hoc mutavi, illa neglexi, alia adjeci, pluribus verbis videtur indigere, quam quibus convenit præfari tantillo opusculo. Dicam paucis,

paucis, quod plus opinor valebit ad invitandos Emptores, quam hæc omnia, exiguus eſt libellus & parvo venalis. *Si hoc videtur parum, dicam aliquid amplius, ſed Tibi ſoli, Vir bone, qui ſagaciore es naſo, idque ſeorſum & in aurem.* In hoc libello, ut ut exiguus eſt, invenies nonnulla, quæ fruſtra fortaſſe alibi quæres; nec ad puerum in Græca Lingua inſtituendum deſiderabis quicquam, quod pigebit Te deſiderare, aut ſi pigebit, quod non, in quolibet loco venalis, quilibet libellus abunde Tibi ſuppeditabit. *Si hoc nihil Te movet, non vendimus* HELLEBORUM; *magis parcus es, quam lucello noſtro conducit, ut ſis: habe Tibi Tua, abeas & valeas.*

Παραπτώματα.

PAG. 17. l. 21. lege συγάτηρ. l. 27. lege ὦ & ὦι. p. 20. l. 15. lege ὦις. l. 16. lege ὦν. p. 21. l. 10. lege τειχίων. p. 25. l. 16. lege χέρ. p. 30. l. 23. lege τὰ. p. 31. l. 20. lege ἰων. p. 34. l. ult. lege 40. p. 36. l. 17. lege πάντα. p. 46. l. 2. post *aliquando* add. *in Gen.* l. 17. lege σχί. p. 47. l. 4. lege αὐτόν. p. 61. l. 12. lege 71. p. 62. l. 12. lege 99, 100, 104, 106. l. 16. lege εἴξασι & εἴξαν. p. 78. l. 17. lege ἀκάω. p. 79. l. 1. lege ἴγγυκα. p. 81. l. 20,22. lege ῶται. l. 21,23. lege ῆται p. 94. l. 18. lege ῆνται. p. 96. l. 15. lege Scriptores. p. 97. l. 17. lege διδαίω. p. 98. l. 3. lege ῆς ῆ. l. 7. ὑμᾶς θῆ. p. 108. l. ult. lege νται. p. 125. l. penult. lege *Gen.* pro *Acc.* p. 127. l. 22. lege ἰξων. p. 131. l. 8. lege ἰμὶ. p. 137. l. penult. lege ἰκ. p. 142. l. 15. lege 104.

METHODUS
Græcam Linguam
DOCENDI, &c.

De Græcæ Linguæ Scriptoribus.

Quatuor fuerunt præcipui Græcæ Linguæ Scriptores, Attici, Æoles, Iones, & Dorès, è quibus ortæ fuerunt Græcæ Linguæ qatuor Dialecti, ſive quatuor Græcè loquendi formulæ, Attica, Æolica, Ionica, Dorica.

Forma illa ſive dialectus, quâ omnes utuntur, vocatur communis.

De Græcis Literis.

Literæ Græcæ ſunt viginti quatuor, quæ omnes habent ſuum *nomen*, *figuram*, & *poteſtatem* ſive *ſonum*.

Græcarum Literarum Figuræ majores.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14
A, B, Γ, Δ, E, Z, H, Θ, I, K, Λ, M, N, Ξ,
15 16 17 18 18 19 20 21 22 23 24
O, Π, P, Σ, antiquè C, T, Υ, Φ, X, Ψ, Ω.

Minores.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14
α, β, γ, δ, ε, ζ, η, ϑ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ,
15 16 17 18 18 19 20 21 22 23 24
ο, π, ρ, σ, in fine ς, τ, υ, φ, χ, ψ, ω.

Græ-

De literarum Græc. usu in suppatatione vide
p. 41.

Situm literarum Phœnicianarum Græci inverterunt
sic ꟻ Γ gachum, ꟾ ꟻ Ꟁ, Γ &c. Ni. tamen ve-
teres morem Phœnicū sinistrorsum scribendi plane
deseruerunt. Inde apud nos mos scribendi Bu-
στροφηδόν, ie instar versurę Boum in arando.

18. In marmoribus et nummis priscę occurrit Ϲ.
C autem non nisi a tempore Augustorū in nūmis
et inscriptionibus. In libb quidem vetustissimis
formā literarū sub Romano Imperio invectā
semper usurpantur, viz. Ε pro Ξ. Ϲ pro Σ.
Ω pro Ω. Solebat Theod. Gaza pro Τ scribere
Τγ. ὀρύτγω pro ὀρύττω. sc. decaphey formâ li-
terarū. Sū seculus est Dem. Chalcondylas.

Abbreviationes alia.

γλ pro γελ.

γλλ .. γελλ.

γ̃ν̃σ̃ .. γίνεσθαι

δ̃ι̃ο̃ .. δια.

c π̃τ̃υ̃ .. σπευ.

κ̃αὶ ... καὶ

κ̃ε̃φ̃ά̃λ̃α̃ι̃ο̃ν̃ ... κεφάλαιον.

μ̃α̃ ... μαθῶν.

μ̃ε̃ν̃ ... μενος.

ο̃ῖ̃ο̃ν̃ ... οἷον

ο̃ν̃ ... ον.

τ̃α̃ι̃ ... ταὶ

τ̃α̃ῖ̃ς̃ ... ταῖς

τ̃η̃ς̃ ... τῆς

τ̃ῶ̃ν̃ ... τῶς

τ̃ο̃ν̃ ... τον

τ̃ρ̃ .. τρ.

τ̃ω̃ν̃ τῶν.

Græcarum literarum nomina & poteſtates.

Græcarum literarum prima vocatur *Alpha*, & ſonat *a*, 2ª. *Beta*, & ſonat * *b*, ut βα. 3ª. *Gamma* & ſonat *g*, ut γα. 4ª. *Delta* & ſonat *d*, ut δα. 5ª. *Epſilon* & ſonat *e* breve, ut in βε. 6ª. *Zeta*, & ſonat *z*, ut ζα.

[* non v. Tull. Epiſt. Fam. lib. 9. Epiſt. 22.]

7ª. Vocatur *Eta* & ſonat *e* longum, ut in βη. 8ª. *Theta* & ſonat *th*, ut θα. 9ª. *Iota* & ſonat *i*, ut βι. 10ª. *Kappa*, & ſonat *k*, ut χαί. 11ª. *Lambda*, & ſonat *l*, ut λα. 12ª. *Mu* & ſonat *m*, ut μα.

13ª. Vocatur *Nu* & ſonat *n*, ut να. 14ª. *Xi* & ſonat *x*, ut ξα. 15ª. *Omicron* & ſonat *o* breve ut in βο. 16ª. *Pi*, & ſonat *p*, ut πα. 17ª. *Rho* & ſonat *r*, ut ερ. 18ª. *Sigma* & ſonat *ſ*, ut σα.

19ª. Vocatur *Tau* & ſonat *t*, ut τα. 20ª. *Upſilon*, & ſonat *u*, ut in συ. 21ª. *Phi*, & ſonat *ph*, ut φα. 22ª. *Chi*, & ſonat *ch*, ut χα. 23ª. *Pſi*, & ſonat *pſ*, ut ψα. 24ª. *Omega* & ſonat *o* longum, ut in βω.

Notandum eſt quod στ, σθ, σχ, conjunctim plerumque ſcribantur ſic ϛ, ϑ, χ, ut in ὀϛὶ, τύπτεϑε, αὐχεῖν.

Quod γεν & μεν ſæpe fic γϱυ & μϱυ, ut in ἐγϱυόμλω, τύπτομϱυ. Quod ευ & ου ſic ᾰ & ᾰ, ut in ἄγε, τέτᾰ.

Quod γ ante γ κ χ, & ξ ſonat ν, ut in ἄγγελϴ, ἀγκών, ἄγχι, & λάϱυγξ.

ϛ Finalis aliquando in compoſitione reperitur in medio, ut in εἰϛφέρω.

De Diphthongis.

Diphthongi ſunt Duodecim.

Sex { Propriæ αι αυ ει ευ οι υ
Impropriæ { ᾳ ῃ ῳ ſurdæ
ηυ ψ ωυ abſonæ

In Diphthongis α, ε, η, ο, ω, *præponuntur*, quæ ideo vocales *Præpoſitivæ* vocantur.

ι & υ *poſtponuntur*, quæ ideo *ſubjunctivæ* appellantur.

ψ autem conflatur ex duabus ſubjunctivis.

Et in ſurdis [ᾳ ῃ ῳ] ι non poſtponitur ſed ſubjicitur.

Aliquando ſupra diphthongum videbis duo puncta quæ notant iſtam diphthongum diſſolvi ut παΐς pro παῦς, puer.

De Accentibus.

Accentus ſunt tres { *acutus* [´]
gravis [`]
circumflexus [~]

Acutus occupat ſyllabam { ultimam
penultimam
antepenultimam.

Circumflexus non niſi { ultimam &
penultimam.

Gravis nullibi ſignatur niſi pro *acuto* in ultima, ſed in omni ſyllaba ſubintelligendus eſt latere ubi nullus eſt accentus.

Omne vocabulum quod in ultima ſyllaba habet accentum acutum vocatur *Acutitonum*.

Si

X

Spiritus, sæpe inter se commutantur. ut
ἀϊδὴς et ἀδὴς. ἑλλέβορος et ἐλλέβορος. latinè,
Helleborus.

Olim H signum fuit Aspirationis, quemadmodum
in HEKATON, HERODO pro ἡρώδῃ videas in Columna
Farnesii

Si circumflectitur in ultima vocatur *Circumflexum*.

Si ultima ſyllaba nuda ſit omni accentu ob gravem tonum ſubintellectum vocatur *Gravitonum*.

Gravitona ſunt vel { *penacuta* ut λόγος ; *antepenacuta*, ut ἄνθρωπος ; *antecircumflexa*, ut μῶσα }

Omne *Acutitonum* in Syntaxi cum ulla alia voce ſe ſequente pro acuto habet gravem, ut Θεὸς θέλει non Θεός θέλει.

Sed in τίς interrogativo manet nihilominus acutus, ut τίς ἐκεῖνος· interdum & in indefinito ut ὃ τί ἐγὼ θέλω ἀλλὰ τί σύ. Marc. 14. 36.

Manet etiam ante encliticum ut ἄνθρωπός τις.

Manet etiam in fine ſententiæ, ſive periodo clauditur, ſive colo, ut Εἷμα ἀνήρ.

Interdum etiam ante comma, idque præcipue in *Zeugmate* aut *Elleipſi* aut *Aſyndeto*, *vid. Heſiod. Edit. Winterton.* ἔργα δὲ νῆμερ. v. 14.

De Spiritibus.

Omnis Vocalis vel Diphthongus in cujuſvis vocabuli initio notatur ſpiritu

Vel { *aſpero* ; *tenui* } ut { ἅζω colo ; ἄζω ſicco }

υ in principio *aſpiratur*, niſi *Æolicum* ſit ut ὑμεῖς *Æolicè* ὔμμες. ῥ prima litera *aſpiratur*; in medio ſi duo occurrunt, prius *leviga*, alterum *aſpira*, ut in παῤῥησία.

De Apoſtropho.

α, ε, ι, ο, αι, οι, in fine dictionum quando vocalis ſequitur ſæpe eliduntur per *Apoſtrophum*, ut ex ἀλλὰ ἐγώ fit ἀλλ' ἐγώ.

Leguntur etiam apud Aristophanem τύχ' ἀγαθῇ pro τύχῃ ἀγαθῇ, ἐγ' ὦκ pro ἐγὼ ὦκ, τ' ἀδελεᾶ pro τῇ ἀδελεᾷ, τ' ἀργυρίᾳ pro τῇ ἀργυρίᾳ, necnon & ἐγ' ᾅδα pro ἐγὼ οἶδα, χᾧ pro χῷ, χ' ᾗ pro χῇ & similia.

Abjiciuntur autem hæ vocales α, ε, &c. non nunquam ab initio, sed non nisi quando vocalis finalis præcedentis dictionis sit longior. ut ὦ 'ναξ, pro ὦ ἄναξ, ἃ 'λαβε pro ἃ ἔλαβε, μὴ 'ὔρω pro μὴ ἕυρω· ubi altera vocalis diphthongi eliditur. *Aristoph.*

In *Apostropho* ante vocalem aspiratam mutantur consonantes tenues in aspiratas scilicet π in φ, κ in χ, τ in θ, ut ἐφ' ἵππου pro ἐπὶ ἵππου, νύχθ' ὅλλω, pro νύκτα ὅλλω.

Utraque autem tenuis non semper mutatur, ut νύκθ' ἱερὰν apud Euripidem.

De Punctis, sive Notis.

Puncta, quæ Græci habent à Latinis diversa, sunt
- *colon* ad apicem literæ sic [οὐτός·]
- *nota interrogationis* sic [τίς ὅδι;]

Admirationis notas prorsus negligunt.

[In vetustis aliquot libris invenies lineolam supra verba quædam ductam quæ notat verba illa aut esse Nomina propria, aut sumi τροπικῶς, ut ἄρχος nomen viri, ἀνθρωπικῶς, i.e. hæc vox ἀνθρωπικῶς.]

De Partibus Orationis.

Omne vocabulum in Græcâ Linguâ est vel
- *Articulus*
- *Nomen*
- *Pronomen*
- *Verbum*
- *Participium*
- *Adverbium*
- *Conjunctio*
- *Præpositio.*

De

τὸ γνῶθι σαυτὸν κατάσχες εἰ χρήσιμον.

Diastole est virgula in medio vocabuli posita, ut vox a voce distinguatur: ut Τό, τε, et hoc ὅ, τε et quod, ὅ, τι quod. Si enim abest virgula τότε fit Adverbium et significabit, Tum, ὅτε quando, ὅτι quia.

Diaeresis est nota duorum punctorum diphthongū dividens et separans in duas vocales, vel syllabas. ut, παΐς pro παῖς puer.

In N. T. Dualis numerus nunquā occurrit.

subj. ie. Postpositivus. sic vocatur, p. 123.

De Numeris.

Numeri tres, { *Singularis* { de uno; *Dualis* { de duobus tantum; *Pluralis* { de duobus vel pluribus.

Dualem numerum *Attici* sæpe, *Æoles* nunquam usurpant.

De Casibus.

Casus sunt quinque, { *Nominativus*; *Genitivus*; *Dativus*; *Accusativus*; *Vocativus*.

De Generibus.

Genera tria, { *Masculinum*; *Femininum*; *Neutrum*.

De Articulis.

Articulus duplex { *Præpositivus* { qui nomini { *Præponitur*; *Subjungitur*. *Subjunctivus*

De Articulo Præpositivo.

Articulus *Præpositivus* ὁ ἡ τό, *hic hæc hoc*, sic inflectitur.

	Sing.				Dual.			Plur.			
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.		N.	G.	D.	A.
Maſc.	ὁ	τοῦ	τῷ	τόν	τώ	τοῖν		οἱ	τῶν	τοῖς	τούς
Fem.	ἡ	τῆς	τῇ	τήν	τά	ταῖν		αἱ	τῶν	ταῖς	τάς
Neut.	τό	τοῦ	τῷ	τό	τώ	τοῖν		τά	τῶν	τοῖς	τά.

[Articulus τώ in Nominativ. & Accuſat. Dual. apud Atticos Scriptores nonnunquam uſurpatur femininè, prælertim ante hæc ſubſtantiva γυνή *mulier*, ὁδός *via*, πόλις *urbs*, χεὶρ *manus*, τέχνη *ars*, κεφαλή *caput*, ἡμέρα *dies*, φύσις *natura*. dicitur enim in Duali τὼ γυναῖκε &c. legitur etiam in ſing. ὁ λαὸς pro ἡ Euripid. Troad. v. 424. Et in dual. τὼν πόλεοιν pro τοῖν. Thucid. lib. 5.]

De Articulo Subjunctivo, vel
Dorico.

Articulus *Subjunctivus* ὅς, ἥ, ὅ, *qui, quæ, quod*, ad hunc modum declinatur.

	Sing.				Dual.			Plur.			
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.		N.	G.	D.	A.
Maſc.	ὅς	ἕ	ᾧ	ὅν	ὥ	οἷν		οἵ	ὧν	οἷς	ὕς
Fem.	ἥ	ἧς	ᾗ	ἥν	ἄ	αἷν		αἵ	ὧν	αἷς	ἅς
Neut.	ὅ	ἕ	ᾧ	ὅ	ὥ	οἷν		ἄ	ὧν	οἷς	ἅ.

Sic ὅσπερ ἥπερ ὅπερ, & ὅστις ἥτις ὅτι.

S. N. ὅστις ἥτις ὅτι. G. ὅτου ἧστινος ὅτου. D. ᾧτινι ἧτινι ᾧτινι. A. ὅντινα ἥντινα ὅτι.

D.N.A. ὥτινε ἄτινε ὥτινε. G.D. οἷντινοιν αἷντινοιν οἷντινοιν.

P.N. οἵτινες αἵτινες ἅτινα. G. ὧντινων ὡντινων ὧντινων. D. οἷστισι αἷστισι οἷστισι. A. ὕστινας ἅστινας ἅτινα.

Pro ὅστις legitur aliquando apud Homerum ὅτις, & in A.S. ἔτινα pro ὅτινα, & in Pl. ὅτινας pro ὕστινας, & ὁτίων. Od. κ. 39. pro ὧντινων.

De

De Articuli tam Prepositivi quam Postpositivi usu, vid. p. 123.

ὁ, ἡ, τὸ pro τίς. τῷ ὁ κηρυξ καλεσαι δικαίασθ. Dem. περ. 552. Item apud Xen.

Habeat Articuli suam vocativum τὰ τέκνα, ἐπακούετε Eph. 4. 1. inde Schmid in locum.

Nomen dividitur

1. respectu Originis; est q. vel Primitivum vel Derivatum.
2. respectu significationis; est q. vel Substantivum, vel Adjectivum.

De Patronymicis, Specie Derivatorum, v. p. 154.

Αἰνείας et Ἀνσείας voces sunt Poëticæ pro Αἰνέας et Ἀνσέας.

Ionice μεσηγύ. v. pag. 138. ℔. cum nota.

De Declinationibus Nominum.

Declinationes Nominum sunt decem; quinque { *simplicium* / *contractorum.*

Contractio autem etiam accidit in omnibus declinationibus simplicium.

Prima Declinatio Nominum Simplicium.

Nomina primæ declinationis tantum sunt *masculini* generis & desinunt { in ας, ut ὁ παρείας *serpens*, / vel in ης, ut ὁ Ἀτρείδης *Atrides*

S.N. ὁ παρείας. G. τοῦ παρείου. D. τῷ παρείᾳ. A. τὸν παρείαν. V. ὦ παρεία.

D.N.A. τὼ παρεία. G.D. τοῖν παρείαιν. V. ὦ παρεία.

P.N. οἱ παρεῖαι. G. τῶν παρειῶν. D. τοῖς παρείαις. A. τοὺς παρείας. V. ὦ παρεῖαι.

S.N. ὁ Ἀτρείδης. G. τοῦ Ἀτρείδου D. τῷ Ἀτρείδῃ. A. τὸν Ἀτρείδην. V. ὦ Ἀτρείδη.

D.N. & A. τὼ Ἀτρείδα. G. & D. τοῖν Ἀτρείδαιν. V. ὦ Ἀτρείδα.

P.N. οἱ Ἀτρεῖδαι. G. τῶν Ἀτρειδῶν. D. τοῖς Ἀτρείδαις. A. τοὺς Ἀτρείδας. V. ὦ Ἀτρεῖδαι.

S.N. ὁ μαθητής. G. τοῦ μαθητοῦ. D. τῷ μαθητῇ. A. τὸν μαθητήν. V. ὦ μαθητά.

D.N.A. τὼ μαθητά. G. & D. τοῖν μαθηταῖν. V. ὦ μαθητά.

P.N. οἱ μαθηταί. G. τῶν μαθητῶν. D. τοῖς μαθηταῖς. A. τοὺς μαθητάς. V. ὦ μαθηταί.

Reperiuntur Nomina Contracta in omni declinatione Simplicium.

Nomina

Nomina Contracta primæ Declinationis à Poetis & Ionicis Scriptoribus incontracte usurpata.

S. N. ὁ Ἑρμῆς. G. τοῦ Ἑρμοῦ. D. τῷ Ἑρμῇ [apud Æsopum Ἑρμεῖ] A. τὸν Ἑρμῆν. V. ὦ Ἑρμῆ. ab Ἑρμέας ἑω, &c.

Sic S. N. ὁ Ἀπελλῆς. G. τοῦ Ἀπελλοῦ. D. τῷ Ἀπελλῇ. A. τὸν Ἀπελλῆν. V. ὦ Ἀπελλῆ. ab Ἀπελλέης ἑω, &c.

De Nominativo.

Nominativus hujus declinationis apud * poetas aliquando exit in α plerumque brevi, ut ἱππόται, νεφελεγερέται pro ἱππότης, νεφελεγερέτης, &c.

[*Qui mutuati sunt hanc terminationem à Macedonibus, vel ut alii volunt ab Æolibus. Vide apud quos producitur. p. 134. r. 5.]

De Genitivo.

Quædam nomina in ας faciunt genitivum in ου & α ut ὁ Πυθαγόρας. G. τοῦ Πυθαγόρου & Πυθαγόρα, &c.

Quædam in α tantum ut, ὁ Θωμᾶς, τοῦ Θωμᾶ, & cætera; quæ fere propria sunt, & ultimam nominativi circumflectunt.

Genitivus Pluralis in omni declinatione definit in ων, in prima autem & secunda ων in ultima semper circumflectitur. Vide pag. ~~129.~~ 140, + ubi quorundam exceptio.

De Dativo.

Dativus singularis in quatuor prioribus declinationibus Simplicium, & quinta Contractorum, habet ι semper subscriptum ultimæ vocali.

De

sic Hom. Il. α. 175. μητίετα Ζεύς. Hinc vulgò factum Poëta, Comeda, Athleta &c.

sic 2 Cor. 11. 32 Ἁρέτα τοῦ βασιλέως. 1 Cor. 16 τὸν Στεφανᾶ οἶκον
† tam non circūfleva quam circūflexa.

† Ob notam ibidem.

De Accusativo.

Jones faciunt sing. in τα. plur. in τας. ut δεσπότα, δεσπότας. v. p. 26.

Acc. sing. in 1ᵃᵃ et 2ᵈᵃ declinat. retinet ultimam vocalem nominativi. sic παρεάν, Ἑρμῆν, μέδταν, πάλην.

Πέρσης nom. propr. habet in voc. ὦ Πέρση.
Sic dicitur in vocativo. Exod 3. 4
Μωυσῆ, Μωσῆ.

Arcadius distinguit sensu. βασιλεία, regnum.
βασίλεις, regina. v. p. 138.

Nomina in εια, a verbis in εύω derivata
accent penultimā. βασιλεία, regnum. βασίλεις,
ἑρμηνεία, a βασιλεύω, βασιλεύω. ἑρμηνεύω.

Derivata a nominibus in ης accent
antepenultimam. εὐσέβεια, ἀσέβεια.

De Vocativo.

Vocativus ä Nominativis in ης vulgo definit in η.

Hæc autem formant vocativum in α primo, nomina in * της, ut ὁ τοξότης. 2do. in πης ut ὁ κυνωπης ιλ. α. 159. 3tio. Gentilia ut ὁ Πέρσης. 4to. quæ componuntur a μετρέω metior, πωλέω vendo, τρίβω tero, ut χρωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτρίβης, &c.

His addas ὁ λάσγης lascivus Voc. ὦ λάσγα.

Attici vocativum semper habent similem Nominativo in omni declinatione. In lingua communi dicitur ὦ θεός, ὦ θεός.

[* Legitur in voc. αἰναρίτη ιλ. π. 31.]

Secunda Declinatio.

Nomina secundæ declinationis definunt vel in { α ut ἡ μῶσα musa / η ut ἡ πάλη lucta. & sunt tantum feminini generis.

S.N. ἡ μῶσα. G. τῆς μώσης. D. τῇ μώσῃ. A. τὴν μῶσαν. V. ὦ μῶσα.

D.N. & A. τὰ μώσα. G. & D. ταῖν μώσαιν. V. ὦ μώσα.

P.N. αἱ μῶσαι. G. τῶν μωσῶν. D. ταῖς μώσαις. A. τὰς μώσας. V. ὦ μῶσαι.

S.N. ἡ μέλιννα. G. τῆς μελίννης. D. τῇ μελίννῃ. A. τὴν μέλιννα. V. ὦ μέλιννα. κολυμβήθρα in νίσσαν nascuntur.

D.N. & A. τὰ μελίννα. G. & D. ταῖν μελίννοιν. V. ὦ μελίννα.

P.N. αἱ μέλιννα. G. τῶν μελιννῶν. D. ταῖς μελίννοις. A. τὰς μελίννας. V. ὦ μέλιννα.

S.N. ἡ πάλη. G. τῆς πάλης. D. τῇ πάλῃ. A. τὴν πάλλη. V. ὦ πάλη.

D.N. & A. τὰ πάλα. G. & D. ταῖν πάλαιν. V. ὦ πάλα.

P.N.

P.N. αἱ πάλαι. G. τῶν παλῶν. D. ταῖς πάλαις. A. τὰς πάλας. V. ὦ πάλαι.

S.N. ἡ χηλή. G. τῆς χηλῆς. D. τῇ χηλῇ. A. τὴν χηλήν. V. ὦ χηλή.

D. N.& A. τὰ χηλά. G. & D. ταῖν χηλαῖν. V. ὦ χηλά.

P.N. αἱ χηλαί. G. τῶν χηλῶν. D. ταῖς χηλαῖς. A. τὰς χηλάς. V. ὦ χηλαί.

Si Nominativus exit in ϛα, ϛα, ϛα, aut α purum, Genitivus exit in ας, Dativus in ᾳ, ut S.N. ἡ σοφία. G. τῆς σοφίας. D. τῇ σοφίᾳ, in reliquis ut μοῦσα.

α purum est quando α pure & sine additione alius literæ facit syllabam.

Nomina Contracta secundæ Declinat.

S. N. ἡ μνᾶ, *mina*. G. τῆς μνᾶς. D. τῇ μνᾷ. A. τὴν μνᾶν, &c. ab inusitato μνάα.

S.N. ἡ γαλῆ, *felis*. G. τῆς γαλῆς. D. τῇ ῆ. A. τὴν ῆν. V. ὦ γαλῆ, &c. à γαλέη, έης, &c. apud Ionicos scriptores.

Contractio fit tollendo priorem cocuntium vocalium & circumflectendo ultimam.

Tertia Declinatio.

Nomina tertiæ declinationis exeunt vel in { ος ut ὁ πόνος *labor* / ον ut τὸ πρόσωπον *vultus*.

Quæ desinunt in ος sunt vel masculini, vel feminini, vel communis generis.

Quæ desinunt in ον tantum neutrius.

S. N. ὁ πόνος. G. τοῦ πόνου. D. τῷ πόνῳ. A. τὸν πόνον. V. ὦ πόνε.

D. N. & A. τὼ πόνω. Gen. & Dat. τοῖν πόνοιν. V. ὦ πόνω.

P.N.

Propria in εια ex propriis in η facta et substantiva in τρεια et τρια mutione a nominibus in ης et της formata acuunt antepenultimam.

Πηνελόπεια, ex Πηνελόπη.
Ποιήτρια, ex Ποιητής. ut. Poetis. ἰάλτης, f. ἰάλτρια medica mulier
Μαθήτρια, ex Μαθητής. ut Discipula. Act. 9. 36.

Exempla ἄνοια, ἄκρατα, ἡμέρα.

Hanc formam imitati sunt veteres Latini in genitivis, terras, pro terræ, Latonas, paterfamilias.

Servant tamen Iones genitivi ης. sic Act. X. 1. ἐκ Συρίης, et alibi.

Femina in α pura, in δα, θα, ρα, λα et μα in ισσα desinunt, ut ἀλεκτρυών ἀλεκτρυόνα. φιλομήλα. ἀπάρα

P.N. οἱ πόνοι. G. τῶν πόνων. D. τοῖς πόνοις. A. τοὺς πόνους. V. ὦ πόνοι.

S.N. ἡ δοκός, *trabs*. G. τῆς δοκοῦ. D. τῇ δοκῷ. A. τὴν δοκόν. V. ὦ δοκέ.

Dual. Nom. Ac. Voc. τὰ δοκώ. Gen. & Dat. ταῖν δοκοῖν.

P.N. αἱ δοκοί. G. τῶν δοκῶν. D. ταῖς δοκοῖς. A. τὰς δοκούς. V. ὦ δοκοί.

S.N. ὁ κύριος, *dominus*. G. τοῦ κυρίου. D. τῷ κυρίῳ. A. τὸν κύριον. V. ὦ κύριε.

D.N.A. τὼ κυρίω. G.D. τοῖν κυρίοιν. V. ὦ κυρίω.

P.N. οἱ κύριοι. G. τῶν κυρίων. D. τοῖς κυρίοις. A. τοὺς κυρίους. V. ὦ κύριοι.

S.N. τὸ πρόσωπον. G. τοῦ προσώπου. D. τῷ προσώπῳ. A. τὸ πρόσωπον. V. ὦ πρόσωπον.

Dual. Nom. A. V. τὼ προσώπω. G. & D. τοῖν προσώποιν.

P.N. τὰ πρόσωπα. G. τῶν προσώπων. D. τοῖς προσώποις. A. τὰ πρόσωπα. V. ὦ πρόσωπα.

Nomina Contracta tertiæ Declinat.

S.N. ὁ Ἀδελφιδοῦς. G. οῦ. D. ῷ. A. οῦν, &c. ab Ἀδελφίδεος, έως, &c. apud Iones.

S.N. ὁ νοῦς. G. τοῦ νοῦ. D. τῷ νῷ. A. τὸν νοῦν. V. ὦ νοῦ.

D.N.A. τὼ νώ. G.D. τοῖν νοῖν, &c. à νόος, όως, &c. apud Poetas.

S.N. τὸ ὀστοῦν. G. τοῦ ὀστοῦ. D. τῷ ὀστῷ. A. τὸ ὀστοῦν. V. ὦ ὀστοῦν.

D.N.A. τὼ ὀστώ. G.D. τοῖν ὀστοῖν. V. ὦ ὀστώ.

P. N. τὰ ὀστᾶ. G. τῶν ὀστῶν. D. τοῖς ὀστοῖς. A. τὰ ὀστᾶ. V. ὦ ὀστᾶ. ab ὀστέον έως, quod in solutâ oratione etiam usurpatur.

Adje-

Adjectiva materialia in εος poſt contractionem circumflectunt ultimam etſi acutum habent in antepenultimâ, ut in χρύσεος χρυσοῦς. *N.* χρύσεον, χρυσοῦν.

Et Παύσεος ως. habet in genitivo τοῦ Παυσέος Παύσου, & ſic deinceps cum accentu in priori ſyllabâ.

Declinatio quarta Atticorum propria.

Nomina quartæ declinationis definunt vel in { ως, ut ὁ νεώς Templum ; ων, ut τὸ ἀνωγεων cœnaculum.

Quæ definunt in ως ſunt vel maſculini, vel feminini, vel communis generis; Quæ in ων tantum neutrius.

S. N. ὁ νεώς. *G.* τοῦ νεῶ. *D.* τῷ νεῷ. *A.* τὸν νεών. *V.* ὦ νεώς.

Dual. Nom. Ac. Voc. τὼ νεώ. *Gen. & Dat.* τοῖν νεῷν.

P. N. οἱ νεῴ. *G.* τῶν νεῶν. *D.* τοῖς νεῷς. *A.* τοὺς νεώς. *V.* ὦ νεῴ.

S. N. τὸ ἀνώγεων. *G.* τοῦ ἀνώγεω. *D.* τῷ ἀνώγεῳ. *A.* τὸ ἀνώγεων. *V.* ὦ ἀνώγεων.

Dual. N. A. & Voc. τὼ ἀνώγεω. *Gen. & Dat.* τοῖν ἀνώγεῳν.

P. N. τὰ ἀνώγεω. *G.* τῶν ἀνώγεων. *D.* τοῖς ἀνώγεως. *A.* τὰ ἀνώγεω. *V.* ὦ ἀνώγεω.

Ἕως aurora facit Acculativum ſingularem in ω ſic frequenter λαγώς *lepus*, Ἀθώς *Athos*, Κέως *Ceos*, Κῶς *Cos*, πεώς *pavo*, Ἀπόλλως *Apollos*, ut & omnia antiquitus. ✕ *Hom. Il.* ε. 506. ἔδραμον ἠὼ

Nom.

Hujus delin. est Τυνδάρεως, gatinè, Tyndarus.
De Accentu hujus Vocis v. p. 138. ℔.

Ad formam hujus Declinationis flectuntur
Adjectiva ἄρεως, ἄεως. &c. v. p. 33.

Cetum Androgeo. Virg.

Attici tollunt ν ab accusativis. Fit idem communiter in
quibusdam neutris, ἄλλο, τό, τοῦτο, &c.
Ad montem Atho. Viv. Act. 19. 1. Τὸν Ἄπολλώ.
Aut Atho aut Rhodopen. Virg.

Nom. Contract. quartæ Declinationis.

S. N. ἡ Κῶς. *G.* τῆς Κῶ. *D.* τῇ Κῷ. *A.* τὴν Κῶ. *V.* ὦ Κως, a Κόως, όω, &c. [Sic Σῶς à σάος ſalvus de quo vid. p. 37.]

Quinta Declinatio.

Nomina quintæ declinationis definunt vel in { α ι υ ω ν ρ ς ξ ψ

α ι υ ſunt terminationes neutrius generis.

ω feminini, ν ξ ρ ς ψ omnium generum.

S. N. ὁ ἀδελφίν *G.* τοῦ ἀδελφῖνος. *D.* τῷ ἀδελφῖνι. *A.* τὸν ἀδελφῖνα. *V.* ὦ ἀδελφίν.

D. N. & *A.* τὼ ἀδελφῖνε. *G.* & *D.* τοῖν ἀδελφίνοιν. *V.* ὦ ἀδελφῖνε.

P. N. οἱ ἀδελφῖνες. *G.* ὧν ἀδελφίνων. *D.* τοῖς ἀδελφῖσι. *A.* τοὺς ἀδελφῖνας. *V.* ὦ ἀδελφῖνες.

S. N. τὸ σῶμα. *G.* τοῦ σώματος. *D.* τῷ σώματι. *A.* τὸ σῶμα. *V.* ὦ σῶμα.

D. N. & *A.* τὼ σώματε. *G.* & *Dat.* τοῖν σωμάτοιν. *V.* ὦ σώματε.

P. N. τὰ σώματα. *G.* ὧν σωμάτων. *D.* τοῖς σώμασι. *A.* τὰ σώματα, *V.* ὦ σώματα.

Nomi-

Nomina Contracta. quintæ Declinationis.

S. N. ὁ πλακοῦς placenta. *G.* τοῦ οὔντος. *D.* τῷ οὔντι. *A.* τὸν οὔντα. *V.* ὦ οὖς & ὦ οὖν. &c.

à *N.* ὁ πλακόεις. *G.* τοῦ πλακόεντος. &c. voce à Poetis usurpata &, qui contractiones non amant, Ionicis Scriptoribus.

S. N. ἡ δᾷς fax. *G.* τῆς δᾳδός. *D.* τῇ δᾳδί. *A.* τὴν δᾷδα. *V.* ὦ δᾷς.

D. N. A. τὰ δᾷδε. *G. D.* ταῖν δᾳδοῖν. *V.* ὦ δᾷδε.

P. N. αἱ δᾷδες. *G.* τῶν δᾳδῶν. *D.* ταῖς δᾳσί. *A.* τὰς δᾷδας. *V.* ὦ δᾷδες, ab Ionico δαΐς δαΐδος, &c.

S. N. ὁ & τὸ κρᾶς caput. *G.* τοῦ κρατός. *D.* τῷ κρατί. *A.* τὸν κρᾶτα & τὸ κρᾶς. *V.* ὦ κρᾶς. [scribitur & κρᾴς in *N.* & *A.* κρᾶτα.]

D. N. A. τὼ κρᾶτε, &c. ab ὁ ἡ τὸ κράς. *G.* τοῦ κράτος, &c. [utrumque usurpatur a Poetis ab aliis contractum tantum.]

ὁλοπαθῆ Hæ autem omnia in omni casu contrahuntur atque ideo ὁλοπαθῆ appellantur. Nonnulla sunt quæ nonnullis tantum casibus contrahuntur ideoque ὀλιγοπαθῆ vocantur. Sunt autem quæ sequuntur.

Nom. in υς υος contrahuntur in *N. A.* & *V. Plur.* ut ὁ ἰχθὺς ὑος. *N.* & *V. P.* ἰχθύες ῦς. *A.* ἰχθύας ῦς. Idem fit in nominibus in ως ωος, ut βῶς ώος. *N.* & *V. P.* βόες βῶς. *A.* βόας βῶς.

Sic ἡ ἔρις *lis. N. P.* ἔριδες ιος. *A.* ἔριδας ιος. ἡ χάλπις, *urna. N. P.* ιδες ιος. *A.* ιδας ιος. ὁ ἡ ὄρνις, *avis. N. P.* ιθες ιος. *A.* ιθας ιος. ἡ κλείς, *clavis. N. P.* κλεῖδες κλεῖς. *A.* κλεῖδας κλεῖς.

Nomi-

Nomina quæ Syncopen patiuntur, ſic inflectuntur.

S. N. ὁ ἀνήρ. G. τοῦ ἀνέρ☉ ἀνδρός. D. τῷ ἀνέι ἀνδεί. A. τὸν ἄνερα ἄνδρα. V. ὦ ἄνερ.

D.N.A. τὼ ἀνέρε ἄνδρε, G.& D. τοῖν ἀνέροιν ἀνδροῖν. V. ὦ ἀνέρε ἄνδρε.

P.N. οἱ ἄνερες ἄνδρες. G. τῶν ἀνέρων ἀνδρῶν. D. τοῖς ἀνδράσι. A. τοὺς ἀνέρας ἄνδρας. V. ὦ ἄνερες ἄνδρες. [Utroque modo Poetæ at in ſolutâ oratione ſyncopato tantum. G. ἀνδρός. D. ἀνδρί. &c.]

S. N. ἡ θυγάτηρ. G. τῆς θυγατέρ☉ θυγατρός. D. τῇ θυγατέρι θυγατρί. A. τὴν θυγατέρα θύγατρα. V. ὦ θύγατερ. [In Proſâ leguntur tantum θυγατρός & θυγατρί ſyncopata.]

D. N. A. τὰ θυγατέρε θύγατρε. G. & D. ταῖν θυγατέροιν θυγατροῖν. V. ὦ θυγατέρε θύγατρε.

P. N. αἱ θυγατέρες θύγατρες. G. τῶν θυγατέρων θυγατρῶν. D. ταῖς θυγατράσι. A. τὰς θυγατέρας θύγατρας. V. ὦ θυγατέρες θύγατρες.

Sic ἡ Δημήτηρ *Ceres*. G. Δημήτερ☉ Δήμητρος &c. in omni caſu, ſed cum accentu in antepenul. caſus creſc. ἡ μήτηρ autem cum accentu, ut θυγάτηρ. G. μητέρος μητρός &c. ſed ultra Dat. non admittit Syncopen.

ὁ πατήρ etiam & ἡ γαστήρ *venter* in G. & D. S. patiuntur Syncopen ſed non ultra [legitur autem πατρῶν Od. δ. 687.]

Ab inuſitato nominativo ὗις *filius*, Poetæ dicunt, eliſo per ſyncopen altero ι, τὸ ὑός, τῷ ὑΐ, &c.

A κύων etiam dicitur in Gen. κυνός, quaſi per ſyncopen pro κύον☉.

De Accuſativo Singulari.

Accuſativus ſingularis plerumque deſinit in α.

At nomina in ις & υς flexa in Genit. per ος purum faciunt Accuſ. per ιν & ων, ut ἡ πόλις *civitas* τὴν πόλιν, ὁ ἰχθύς *piſcis* τὸν ἰχθύν.

Excipe ὁ Δίς ἴος *Jupiter*. A. τὸν Δία.

Gravitona in ις & υς flexa in Gen. per ος impurum, habent duplicem Accuſ. alterum in α alterum in ν, ut ὁ χάρις ἡ ἔρις ιθ. A. τὸν χάριν τὴν ἔριδα & ἔριν, ἡ κόρυς υθ, A. τὴν κόρυθα & κόρυν, & ἡ κλείς κλειδός, A. τὴν κλεῖδα & Attice κλεῖν.

ἡ Χάρις ιθ gratia in Ac. tantum facit, χάριν, [χάριτα enim qui dicit vult *deam*, *Gratiarum* ſcilicet aliquam.]

Nomina in αυς & υς formant Ac. in αυν & υν, ut ναῦς *navis* ναῦν, κῆς *cutis* κῆν, βῆς *bos* βῆν, apud poetas autem invenias νῆα, κέα, βόα.

ὀδούς *dens* ſequitur participiorum formam, nam ut à διδούς διδόντα, ſic ab ὀδούς ὀδόντα.

πῆς in Ac. habet tantum πόδα, at hujus compoſita formant duplicem Accuſativum, ut πολύπους τρίπους, Ac. πολύποδα & πολύπουν, τρίποδα & τρίπουν.

De Vocativo Singulari.

Vocativus plerumque non aliam habet Terminationem ac Nominativus.

Sed quæ in Genitivo habent γ ante ος, niſi ſint participia in Vocativo abjiciunt ος, ut ὁ λέων λέοντ. V. ὦ λέον. ὁ Αἴας Αἴαντ. V. ὦ Αἶαν.

A Propriis autem in ας Poetæ ſæpe in V. etiam abjiciunt alteram conſonantem quæ præcedit ος, & dicunt pro Αἶαν Αἶα, pro Θόαν Θόα, pro Κάλχαν Κάλχα.

Sic ab ἄναξ *rex* Poeticè fit ἄνα, & in proſa oratione

Si nom. exit in ως, ω ρ vel ων Poetæ terminant Acc. Sing. in ω per Apocopen ultimæ Syllabæ, sic Ἴδᾳ, Ἴχω, κυκλῳ. apud Hom.

+
Sic καλλας. ωος. ω, καλλων. sc. nominativus, unde erat καλλανς. ανος.

ὦ ἀηδὲς, ὦ λιθοδὲς, non retrahunt accentum.

Dat. Plur.

In quantit. syllabâ penultimâ imitatur D. Sing.
Si longa sit in D. S. est etiam longa in D. P.
Nequit esse Minor D. P. quam D. S.
Potest esse Major, ut ἵπποις, ἵπτοροι, ἄλ-
λοις. &c.

tione dicitur ὦ γωΐα ab antiquo Nominativo ἡ γωΐαιξ.

Quæ flectuntur per ις εν/Θ, nisi sint participia, habent duplicem vocativum alterum in εν, alterum in ει, ut πλακόεις εν/Θ, V. ὦ πλακόεν & ὦ πλακόει, & per Crasin πλακῆν & πλακῆ.

Gravitona in ας αν/Θ, ων εν/Θ, ων ον/Θ, ως ορ/Θ, & pleraque in ης ερ/Θ abjiciunt ος in vocativo.

Ἀπόλλων Ἀπόλλων/Θ & Ποσειδῶν ῶν/Θ faciunt vocativum retracto accentu, ὦ Ἄπολλον, ὦ Πόσειδον, & à Σωτήρ ῆρος, V. est ὦ Σῶτερ, à δαήρ levir, ὦ δάερ, ab ἀνήρ vir ὦ ἄνερ, à πα/ήρ pater ὦ πάτερ.

Nomina in ὰς
Masculina & Femin. in ϋς } in Vocativo abjiciunt ς.
Monosyllaba circumflexa in υς
Gravitona in ις & υς

Sic παῖς ὦ παῖ quod contrahitur ex παΐις puer.

Sed ab ὀδούς dicitur ὦ ὀδούς, & à πῦς, ὦ πῦς, cujus composita tamen abjiciunt ς, ut ὦ χαλκόπυ &c.

Adjectiva acutitona in ύς, & propria acutitona in ίς formant etiam Vocat. in υ & ι, ut ὦ ὀξύ, ὦ Ἀμαρυλλί, ὦ Δωεί. Lucian. Διάλ. Δωρ. & Γάλατ.

Nomina in ης formant Vocat. in ες, ut Σωκράτης V. ὦ Σώκρατες. Sic Ἡρακλῆς V. ὦ Ἡράκλες retracto Accentu.

De Dativo Plurali.

Dativus Pluralis fit à Dativo Singulari admittendo σ ante ι ut à βότρυς fit βότρυσι, ab ἄστεϊ fit ἄστεσι.

At δ θ ν τ abjiciuntur in Dat. Plur. quoties in Dat. Sing. adsunt; nam ab Ἄρκαδι fit Ἄρκασι, ab ὄρνιθι ὄρνισι, à ἀδελφῖνι ἀδελφῖσι, à χάεπι χάεσι.

Imò quamvis simul occurrunt, ut ab ἀλλᾶντι ἀλλᾶσι.

Ab εντι autem fit εισι, ab οντι fit ουσι, ut à πιθέντι τιθεῖσι, à λέοντι λέουσι.

Quando nominativus Sing. exit in ξ, ψ, vel σ, post diphthongum Dativus Pluralis fit addendo ι, ut à κόλαξ κόλαξι, à γύψ γυψί, à ναῦς ναυσί, &c.

Sed ὃς ὁτός habet ὠσί, & πάς παδός ποσί, κλείς κτενός pecten κτεσί, & ab inusitato Nom. ὑεύς filius reperitur in Dat. plur. ὑέσι non ὑεῦσι, à δερμεύς δερμέσι, & à χεῖρ χερσί, non χειρσί.

Nomina in ης quæ in obliquis Syncopen admittunt formant Dat. Pl. in ασι, ut ὁ παλής G. παλέος παλεός. D. Pl. παλεάσι.

Quam formam etiam apud Poetas sequitur ὕις ut ὁ ὕις, G. ὕιος ὕος. D.P. ὑάσι.

Sic ab obsoleto ἀρήν. G. ἀρένος & ἀρνός. in D. P. legitur ἄρνασι apud *Aratum*.

Ἀσήρ autem habet ἄστρασι licet in reliquis obliquis nullam Syncopen admittat.

Poetæ formant D. Pl. à D. Sing. mutando ι prout versus postulat in εσι vel εσσι.

Aliquando nihil mutant, sed in Dativo communi tantum duplicant σ, ut à σήθεσι fit σήθεσσι.

Dativo Plurali, quoties præcedit vocalem, ν additur ut * χερσὶν ἀνίπποις, idem fit apud Poetas etiam ante consonam, ut χερσίν τε βίηφι. Od. φ. 315.

[* sic εἴκοσιν pro εἴκοσι Act. 1. 15.]

De Declinationibus Contractorum.

Declinationes Nominum Contractorum sunt quinque.

Omnes Declinationes Contractorum oriuntur è quintâ

quintà ſimplicium. Appellantur nomina contracta, quod in illis duæ finales ſyllabæ contrahuntur in unam.

Quando vocales non mutantur, ut in τείχεϊ τείχει, ea contractio vocatur Synæreſis.

Quando altera vel ambæ mutantur, ut in βρέφεος βρέφους, vocatur Craſis.

Aliquando vero in Craſi nulla eſt mutatio vocalium, ſed, una extrita, altera ſibi aſſumit novum accentum dum ex τειχέων fit τειχῶν.

Ratio contrahendi.

εε & εα ſequente ς contrahuntur in ει, at non ſequente ς in η, Attice vero nonnunquam in α.

Prima Declinatio.

Nomina 1æ. Declinationis contractorum definunt vel in { ης, ες, ος } ut { ὁ Σωκράτης Socrates, τὸ ἱππομανές Hippomanes, τὸ βρέφος. (

Contrahuntur autem in omnibus obliquis præter Dat. pluralem.

S. N. ὁ Σωκράτης. G. τοῦ ἀτεος ἀτους. D. τῷ ἀτεϊ ἀτει. A. τὸν ἀτεα, ἀτη. V. ὦ Σώκρατες.

S. N. τὸ ἱππομανές. G. τοῦ ἐος οῦς. D. τῷ ἐϊ ῃ. A. τὸ ἱππομανές. V. ὦ ἱππομανές.

S. N. τὸ βρέφος *infans*. G. τοῦ βρέφεος βρέφους. D. τῷ βρέφεϊ βρέφει. A. τὸ βρέφος. V. ὦ βρέφος.

D. N. A. τὼ βρέφεε βρέφη. G. D. τοῖν βρεφέοιν βρεφοῖν. V. ὦ βρέφεε βρέφη.

Pl. N. τὰ βρέφεα βρέφη. G. τῶν βρεφέων βρεφῶν. D. τοῖς βρέφεσι. A. τὰ βρέφεα βρέφη. V. ὦ βρέφεα βρέφη.

Nomina propria in ης ex κλέ☉ compoſita in N.& V. ſimpliciter, & dupliciter in reliquis caſibus contrahuntur; ut

S.N. ὁ Ἡρακλέης ῆς. G. τοῦ Ἡρακλέε☉ Ἡρακλέους, Ἡρακλέ☉ οῦς. D. τῷ Ἡρακλέϊ Ἡρακλέει Ἡρακλέι Ἡρακλεῖ, Ἡρακλεῖ. A. τὸν Ἡρακλέεα Ἡρακλέη, Ἡρακλέα Ἡρακλῆ. V. ὦ Ἡράκλεες εις & Ἡρακλες. Sic Θεμιστοκλῆς Περικλῆς &c. [Attice pro Θεμιστοκλέης Περικλέης &c. quibus vocibus Iones ſoli ſine contractione utuntur.

Regulæ obſervandæ de primâ Declinatione.

Nomina in ης purum Atticè contrahunt A. in α ut τὸν Ἡρακλέεα έη & Attice Ἡρακλέα. [legitur & Ἡρακλέϊν Theoc. Idyll. 13. v. 76. ut Ἄρην pag. 25.]

Nomina quæ habent ε ante ☉ in Nominativo Accuſativo & Vocativo Plurali contrahunt εα in α, ut τὸ κρέ☉ debitum τὰ κρέεα κρέα.

Secunda Declinatio.

Nomina Secundæ Declinationis deſinunt plerumque in ις, & ſunt maſculini, feminini aut communis generis, contrahuntur autem tantum in Dat. Sing. in N. A. & V. Plur. & Ionice & Poet. ſic inflectuntur.

S. N. ὁ πόσις maritus. G. τοῦ πόσι☉, D. τῷ πόσι πόσι. A. τὸν πόσιν. V. ὦ πόσι.

D. N. A. τὼ πόσε. G.D. τοῖν ποσοῖν. V. ὦ πόσε.

P. N. οἱ πόσες ις. G. τῶν ποσίων. D. τοῖς πόσισι. A. τοὺς πόσας ις. V. ὦ πόσες ις.

Attice autem & extra carmen dicendum. G. πόσεως. D. πόσει. D.N.A.V. πόσεε. G. πόσοιν & πόσεων. Pl. N.A. & V. πόσεις. G. πόσεων. D. πόσεσι.

Quædam etiam in ι dicuntur eſſe hujus Declinationis,

Sic Herodotus Scriptor Ionicus.

Usitatissimū hoc in linguâ communi.

Nominum in εὺς feminina exeunt in ικ.
βασιλεὺς, νος, βασίλεια, regina
ἱερεὺς, sacerdos, ιδος sacerdos femina.

Sic apud Thucid. l. 5. Μαντινῆς ἢ Τεγεᾶται
pro Μαντινεῖς.

Χοεὺς et χῆς, congius, mensura liquidorum
apud Athicos, capiens sextarios six. 6 pints.

nis, ut τὸ σίνηπι. G. σινήπι☉, Atticè σινήπεως &c. Matth. 17. 20.

Tertia Declinatio.

Nomina Maſculina tertiæ Declinationis deſinunt

Vel in { ευς / υς } At neutra in υ.

Contrahuntur autem tantum in Dat. Sing. in N.A. & V. Dual. & Plurali. ut

S. N. ὁ φονδ́ς *homicida*. G. τῦ φονέ☉. D. τῷ φονεῖ εῖ. A. τὸν φονέα. V. ὦ φονεῦ.

D. N. A. τὼ φονέε ῆ. G. D. τοῖν φονέοιν. V. ὦ φονέε ῆ.

P. N. ὁι φονέες εῖς. G. τῶν φονέων. D. τοῖς φονεῦσι A. τοὺ φονέας εῖς. V. ὦ φονέες εῖς.

Attice pro ϛασιλεῦς & χερμεῦς, leguntur ϛασιλῆς & χερμῆς apud Ariſtoph.

S. N. ὁ πῆχυς *cubitus*. G. τῦ πήχε☉. D. τῷ πήχεῖ ει. A. τὸν πῆχυν. V. ὦ πῆχυ.

D. N. A. τὼ πήχεε η. G. D. τοῖν πηχέοιν. V. ὦ πήχεε η.

P. N. ὁι πήχεες εις. G. τῶν πηχέων. D. τοῖς πήχεσι. A. τοὺ πήχεας εις. V. ὦ πήχεες εις. legitur & πηχᾶν in G. P. Job. 21. 8. contra Grammaticorum placita.]

Τὸ Ἄσυ tantum in Dat. Sing. contrahitur, ut τῷ ἄσεῖ ἄσει. Quæ habent ευς purum in Nom. ſic in obliquis Attice contrahuntur ὁ χοδ́ς. G. τῦ χοέως χοῶς. D. τῷ χοεῖ εῖ. A. τὸν χοέα ᾶ, &c. Ariſtoph. Achar. *a.* 4. *ſ.* 7.

Quarta Declinatio.

Nomina quartæ Declinationis feminina ſunt omnia & deſinunt in ω vel ως, nec ultra numerum ſingularem contrahuntur; in Duali enim & Plurali ſequuntur formam tertiæ ſimplicium.

S. N. ἡ Ἀρχώ. G. τῆ̃ς Ἀρχόϑ ου̃ς. D. τῇ̃ Ἀρχόϊ οῖ. A. τὼ̀ Ἀρχόα ὼ̃. V. ὼ̃ Ἀρχοῖ.

Duo tantum ſunt nomina hujus Declinationis, quæ deſinunt in ως ſcilicet ἡ αἰδώς *pudor*, ἡ ἠώς, aurora, quæ eodem modo declinantur niſi quod in Accuſativo poſt contractionem dicitur, τὼ αἰδόα ὼ̃. ἠόα ὼ̃ ultimâ circumflexâ. [pro ἠώς in proſâ ſæpius ἕως ut τὰ ἕως ἕω, Lucian.

Quinta Declinatio.

Nomina quintæ Declinationis ſunt omnia neutra & deſinunt in ας purùm vel ρας.

Contrahuntur in omnibus obliquis excepto Dat. Plur.

S. N. τὸ κέρας *præmium*, G. τοῦ κέραϑ ατϑ ως. D. τῷ̃ κέρατι αἱ ᾳ. A. τὸ κέρας. V. ὦ̃ κέρας.

D. N. A. τὼ̃ κέρατε αε α. G. D. τοῖν κεράτοιν ἀοιν ᾶ̃ν. V. ὦ̃ κέρατε αε α.

P. N. τὰ κέρατα αα ᾳ. G. τῶ̃ν κεράτων ἀων ὧν. D. τοῖς κέρασι. A. τὰ κέρατα αα ᾳ. V. ὦ̃ κέρατα αα ᾳ.

In contractione Iones tollunt τ, & Attici contrahunt duas vocales in unam. Ut G. κέραϑ ατϑ. Ion. κέρεϑ ατϑ. Atticè κέρως.

Eodem modo declinatur τὸ κέρας *cornu*, τὸ τέρας *monſtrum*, τὸ γῆρας *ſenectus*, τὸ κρέας *caro*, pro quo Dores dicunt τὸ κρᾶς τῦ κρητός, &c. Theocrit.

De

sic Virg. En. 7, 30 it. fluctibiam Accte. a nom. ὁδηγέτης.

sic Kpia Rom. 14-21.

De Heteroclitis.

Nomina Heteroclita ſive Anomala ſunt ea, quæ à vulgari declinandi modo ad alium deflectant.

Heteroclita Declinatione.

S.N. ὁ Ἰησοῦς. G. τοῦ Ἰησοῦ. D. τῷ Ἰησοῦ. A. τὸν Ἰησοῦν. V. ὦ Ἰησοῦ.

Vox γυνή videtur mutuari omnes obliquos ab inuſitato Nominativo γύναιξ.

S.N. ἡ γυνή. G. τῆς γυναικός. D. τῇ γυναικί. A. τὴν γυναῖκα. V. ὦ γύναι.

D.N.A. τὼ Attice pro τὰ γυναῖκε. G. & D. ταῖν γυναικοῖν. V. ὦ γυναῖκε.

P.N. αἱ γυναῖκες. G. τῶν γυναικῶν. D. ταῖς γυναιξί. A. τὰς γυναῖκας. V. ὦ γυναῖκες.

S.N. ἡ χείρ. G. τῆς χειρός. D. τῇ χειρί. A. τὴν χεῖρα. V. ὦ χεῖρ.

D.N.A. τὼ Attice pro τὰ χεῖρε. G. & D. *τῶν χερσῖν. V. ὦ χεῖρε. [Vide *Luciani* ſomnium.]

P.N. αἱ χεῖρες. G. τῶν χειρῶν. D. ταῖς χερσί. A. τὰς χεῖρας. V. ὦ χεῖρες.

Poetæ dicunt in G. χερός. D. χερί, &c. ε pro ει in omnibus caſibus.

Ζεύς Jupiter in ſolutâ oratione ſic inflectitur.

S.N. ὁ Ζεύς. G. τοῦ Διός. D. τῷ Διί. A. τὸν Δία. V. ὦ Ζεῦ. Poetice ſic ὁ Ζεύς, τοῦ Ζηνός, τῷ Ζηνί, τὸν Ζῆνα, ὦ Ζεύ.

ἡ ναῦς *navis* in proſâ ad hunc modum inflectas.

S.N. ἡ ναῦς. G. τῆς νεώς. D. τῇ νηί. A. τὴν ναῦν. V. ὦ ναῦς.

P.N. αἱ νῆες. G. τῶν νεῶν. D. τοῖς νυσί. A. τὰς ναῦς V. ὦ νῆες.

Τόνυ

Γόνυ & δόρυ in prosâ faciunt G. γόνα]ος & δόρα]ος. D. γόαπ & δόραι, &c. ab inusitatis Nominativis γόνας *genu*, & δόρας *hasta*.

Γόνυος & δόρυος apud Autores vix leguntur, pro his autem Poetæ dicunt G. γυνός & δυρός. D. γυνί & δυεί, & sic deinceps per μετάθεσιν scilicet literarum.

Quædam Nomina in ης sunt Declinationis primæ & quintæ, ut ὁ Θάλης ου. ὁ Θάλης Θάλη]ος, ὁ μύκης *fungus*. G. τοῦ μύκυ & μύκη]ος, ὁ Μωσῆς. G. Μωσέως. D. Μωσῆ & Μωσεῖ. A. Μωσῆν & Μωσέα. V. Μωσῆ. Legitur & Μωϋσῆς, Act. 7. 37. G. Μωϋσέως, Act. 15. 1, 5. D. Μωϋσεῖ. Exod. 3. 12.

S. N. ὁ νοῦς *mens* inflectitur ad formam tertiæ & quintæ. G. τοῦ νοῦ & νοός. D. τῷ νῷ & νοΐ. sic χοῦς. G. χοῦ & χοός. &c.

Quædam Nomina in ως sunt declinationis quartæ & quintæ, ὁ γέλως *risus*. G. τοῦ γέλω & γέλω]ος, ὁ κάλως *rudens*, τοῦ κάλω & κάλω]ος.

Quædam propria Nomina primæ Declinationis contractorum, præter suum habent etiam alterum Accusativum, quem mutuantur a prima simplicium, ut ὁ Σωκράτης. G. τοῦ ε]ους, A. τὸν Σωκράτη & Σωκράτην, ὁ Ἄρης *Mars*. G. τοῦ Ἄρε]ος. A. τὸν Ἄρη at unitatius Ἄρην.

† [Et contra Propria Nom. 1æ Simpl. apud Ionicos Scriptores habent Accusat. 1æ Contractorum, ut ὁ καμβύσης Accus. τὸν καμβύσεα pro καμβύσην pathin in *Herodoto*.]

Heteroclita Genere.

Quædam Nomina in Singulari tantum Masculina, in Plurali sunt Masculi & Neutra.

S. N. ὁ δεσμός *vinculum*. P. οἱ δεσμοί & τὰ δεσμά.

ὁ κύ-

Duplicem habet inflexionem λᾶας, τοῦ λᾶος. τῷ λᾶϊ &c. τοῦ λαάος, τῷ λαάι. &c, lapis.

Sc. simplicium. . .

† vide p. 10.

ὁ κύκλ☉ *circulus*. P. οἱ κύκλοι & τὰ κύκλα.
ὁ λύχν☉ *lucerna*. P. οἱ λύχνοι & τὰ λύχνα.
ὁ σταθμός *ſtabulum*. P. οἱ σταθμοί, & τὰ σταθμά.
ὁ σῖτ☉ *cibus*. P. οἱ σῖτοι & τὰ σῖτα.
ὁ τράχηλ☉ *collum*. P. οἱ τράχηλοι & τὰ τράχηλα.
ὁ δάκτυλ☉ *digitus*. P. οἱ δάκτυλοι & τὰ δάκτυλα.
ὁ μηρός *femur*. P. οἱ μηροί & τὰ μηρά.
Sic ἡ κέλευθ☉ *via*. P. αἱ κέλευθοι & τα κέλευθα.
Et ὁ κὴ ἡ τάρταρ☉. P. τὰ τάρταρα.
ὁ Ζυγός & τὸ Ζυγόν *jugum*. Pl. tantum τὰ Ζυγά.
ὁ νῶτ☉ & τὸ νῶτον *dorſum*. Pl. tantum τὰ νῶτα.

[τὸ νῶτον Theocrit. Id. xv. 46. Ariſtoph. in Velpis. ἐρέτμος *remus* huc ſolet adduci, ſed Homer. tantum uſus eſt Neut. ἐρύμόν & ἐρετμά.

Heteroclita Caſibus.

Θέμις *Dea* habet in Genit. Θέμιδ☉, ſed & Θέμις☉ apud Poetas. Θέμις *lex* aut *fas* habet plerumque Θέμιστος aliquando Θέμιδ☉.

[Vid. Hom. Iliad. o. v. 84. Callimach. lavacr. Pallad. v. 78. legitur & Θέμιτι Hom. hymn. in Jovem v. 2.]

Quædam Nomina Propria alios Genitivos apud Græcos habent quam habent apud Latinos ut ὁ Σολομών. G. Σολομῶν]☉. ὁ Χάρων. Gen. * τῦ Χάρωντ☉.

[*Lucian. paſſim, & Pauſan. lib. 10. Χάρωντ☉ quidem habent *Canin. Scapul. Robertſon* at unde non dixerunt. Σολομῶντ☉. *Juſtin. Martyr.*]

Γάλα lac facit in Genitivo γάλακ]☉ ab antiquo γάλαξ.

Quædam Neutra in ωρ à vetuſtis Nominativis in ας Genitivum formant in ατ]☉, ſcilicet ἄλειαρ *farina*, ἄλειφαρ *unguentum*, ἕλεας & ἔδαρ *eſca*, ἦμαρ *dies*, ἧπαρ *jecur*, κάρηαρ *caput*, κτέαρ *poſſeſſio*, ὄνειαρ *utilitas*, ἔθαρ *uber*, πείρατ *finis*, στέαρ *adeps*, φρέατ *puteus*, &c.

Ad

Ad eundem fere modum τὸ ὄναρ *somnium* in G. habet per Epenth. ὀνείρατ⊖ & τὸ χιὼς χιατός, & τὸ ὕδωρ *aqua* ὕδατ⊖.

τὸ οὖς *auris* facit ὠτός in G. & δάμαρ *uxor* δάμαρτ⊖ ab inusitato δάμαρς.

Aptôta.

Non variantur casibus nomina literarum Αλφα βητα, &c. sed a σίγμα dicitur pl. τὰ σίσματα, τῆς σιγμάτων, & ἀ γάμμα, τῷ γάμματ⊖.

Ἄκλιτα, etiam sive Ἄπτωτα sunt 1. Nomina peregrina, ut Δαβίδ. 2. vox naturalis, qualis est κοάξ *ranarum*, κοῖ *porcellorum*, & quæ iis affinis est βρῶ seu potius βρῶ *pueruli conantis dicere* τὸ πίνειν Aristoph. Νεφ. v. 1185. 3. sonus rei inanimatæ ut ἠπάνελό *sonitus citharæ*. 4. omnis vox sumpta τεχνικῶς ut τὸ ἄγγελ⊖ i. e. hæc vox ἄγγελ⊖.

Neque declinantur nomina per Apocopen curtata, ut δῶ pro δῶμα *domus* neque per paragogen aucta, ut στράτφι pro στράτ⊖ *exercitus*.

Aptota etiam sunt πέντε *quinque*, ἑκατον *centum*, & quæ intra hæc sunt numerorum nomina.

Hæc neutra vix extra N. A. & V. sing. reperiuntur, δάπ⊖ *lampas*, δέμας *corpus*, ἐέλδωρ *desiderium*, ἵμερ⊖ *voluptas*, ἦτορ *cor*, κῶας sive κῶς *vellus*, λέπας *rupis* seu *promontorium*, μῶχ⊖ & μῶχος *artificium*. νῶχος *torpor*, σέβας *veneratio*, σπέρμα *fetus*, τέκμαρ & τέκμωρ *finis*, ὕπαρ *visio*, χρέως seu potius χρέως pro χρέ⊖ *debitum*. A χρέων *fatum*, legitur etiam in Gen. τῷ χρέων. Eurip. Hippol. v. 1256.

Μονορ-

Monoptota.

Ionicum χρεώ, ſive χρειώ pro χρειά non extra Nominativum reperitur. [Neut. eſt. Hom. Od. δ. 312. & 316. Fem. ιλ. χ 171.]

Dicitur etiam in Nominativo tantum ἡ δῶς donum apud Heſiodum, αἱ κατακλῶθες Parcæ apud Homerum.

In Genitivo tantum ἧφι ἐάων bonorum.

In Dativo tantum τοῖς * πρέβασι, δένδρεσι, σάκεσι, ἀνδρεσσόδεσι, &c. ubi vulgo putatur eſſe Metaplaſmus. [* πρόβατα. Heſiod. ἔργ. β. v. 176.]

In Accuſativo tantum τὰς εἰκάς ab inuſitato ἡ εἰκώ pro εἰκών, imago apud Ariſtoph. in N.& A. D. τὼ ὄντε oculi vel oculos.

In Vocativo tantum, ὦ ἑστὼ *heus tu*, & ὦ πόποι, ὦ *Dii*. ὦ πάν, ὦ *Amice* vel *amici*.

[nam Ariſtoph. uſus eſt in Dual. ὦ τὰν ἀπαλλάχθην ἀπ' ἐμοῦ. Plut. act. 1. ſc. 2. v. 66.]

Diptota.

Quædam tantum duobus caſibus inveniuntur τὸ ἑρέτας *ſtatua*, D. τῷ ἑρέταιϊ. D. S. κλαδί. D. P. κλάδεσι. N. P. τὰ κρίνεα *lilia*. D. τοῖς κρίνεσι apud Poetas, ὁ λῖς *leo*. A. * τὸν λῖν, τὸ σκέπας *tegumentum*. P. τὰ σκέπα, οἱ φθοῖες φθοῖς *placentæ*. A. τοὺς φθοῖας φθοῖς. [* Vel λῖνα. vid, Etymol. μέγα.]

Triptota.

S. N. ὁ ϰὴ ἡ μάρτυς *teſtis*. A. τὸν ϰὴ τὼ μάρτυω. D. P. τοῖς ϰὴ ταῖς μάρτυσι.

In

In Duali numero, * G. D. ἀλλήλοιν ἀλλήλαιν ἀλλήλοιν. A. ἀλλήλω ἀλλήλα ἀλλήλω. P. G. ἀλλήλων ἀλλήλων ἀλλήλων. D. ἀλλήλοις ἀλλήλαις ἀλλήλοις. A. ἀλλήλους ἀλλήλας ἄλληλα.

[*Vid. Diog. Laert. de Cratete Hom. l. x. 65. Eurip. Phœn. 1692.

Tetraptota.

Ab inusitato Nominativo ἀρλὼ sive ἄρς agnus dicitur in G. τοῦ κὴ τῆς ἀρνός. A. τὸν κὴ τλὼ ἄρνα, in N.A. *Dual.* ἄρνε, in N.Pl. ἄρνες. G. ἀρνῶν. D. ἄρνεσι. & ἄρνασι. A. ἄρνας.

Vocativo carent Interrogativa, & Indefinita, & Pronomina omnia, præter Ζύ, & ἕτΘ sumptum pro σύ.

Heteroclita Numero.

Duali & Plurali carent omnia nomina propria, quæ uni soli tribuuntur, ἡ ἅλς mare vox Poetica: sed alicubi leguntur in Plurali οἱ ἄερες, αἱ γαῦ, τὰ πύρ, τὰ ἔλαια, à Nominativis Singularibus ὁ ἀήρ *aer*, ἡ γῆ *terra*, τὸ πῦρ *ignis*, quæ vulgo dicuntur carere Plurali.

Singulari & Duali carent Deorum festa ut τὰ Κρόνια *Saturnalia*, &c. Nomina quædam urbium ut αἱ Ἀθῆναι *Athenæ*, τὰ Ἱεροσόλυμα (nam vix legitur ἡ Ἱεροσόλυμα) οἱ καλέοντες seu κελέοντες *ligna quæ tela sustinent*, αἱ Εὐμενίδες *Furiæ*, [αἱ ἰμβάδες *cothurni*, male huc referuntur quando ἰμβάς in S. est apud Aristoph. πλυτ. v. 757.]

De

Heterogenea, sive variantia genus cum numero.

2. ὁ ζυγὸς, jugũ. p. τὰ ζυγά.

3. ἡ κλεῖθρος, ra. p. τὰ κλεῖθρα. Hom. Il. ξ. 17. λαιψηρὰ κλῆθρα.

Abundantia. ὁ σκότος. 8. τὸ σκότος, εος. ὁ ἔλεος, τὸ ἔλεος. misericordia tenebræ.
ὁ δεσμὸς, ἡ δέσμη, τὸ δέσμιον, τὸ δέσμα, vinculũ.

vide de his plura in Heteroclitis genere p. 20.

De Adjectivis.

Adjectiva in ος faciunt Fem. per η neutrum per ον, ut ἀγαθός ή όν. Quod inflectitur ad formam 2æ. & 3tiæ. ſimplicium.

S. N. ἀγαθός ή όν. G. οῦ ῆς οῦ. D. ῷ ῇ ῷ. A. όν ήν όν. V. ὲ ή ὰγαθόν.

Dual. Nom. Ac. ἀγαθώ ά ώ. G. οῖν αῖν οῖν. V. ἀγαθώ ά ώ.

Pl. N. ἀγαθοί αί ά. G. ῶν ῶν ῶν. D. οῖς αῖς οῖς. A. ἀγαθούς άς ά. V. ἀγαθοί αί ά.

Sic Adjectiva in οος ut ὀγδοος όη όον. ἁπλόος όη όον. ὁλοός,οή,οόν.& in εος ubi vocalis non anteponitur, nec ρ, ut χρύσεος έη εον &c.

Cætera autem in ος purum, ut & Adjectiva quæ in ρος exeunt faciunt femininum in α, ut

S. N. ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. G. ίου ίας ίου. D. ίῳ ία ίῳ. A. ἅγιον ίαν ἅγιον. V. ἅγιε ία ιον.

Dual. N. A. ίω ία ίω. G. D. ίοιν ίαιν ίοιν. V. ίω ία ίω.

Pl. N. ἅγιοι ιαι ια. G. ίων ίων ίων. D. ίοις ίαις ίοις. A. ίους ίας ια. V. ιοι ιαι ια.

S. N. ἀνδρεῖος ά όν. G. οῦ ᾶς οῦ. D. ῷ ᾷ ῷ. A. όν άν όν. V. ὲ ά όν, in reliquis ut ἀγαθός.

Ἕτερος Attice ἄτερος non raro Atticorum more cum ſuo Articulo contrahitur, ſi autem conſonans interveniat nulla fit contractio.

S. N. ὁ ἕτερος, ἡ ἑτέρα, τὸ ἕτερον vel θάτερον. G. τοῦ ἑτέρου vel θατέρου, τῆ ἑτέρας, τοῦ ἑτέρου vel θατέρου. D. τῷ ἑτέρῳ vel θατέρῳ, τῇ ἑτέρᾳ vel θατέρᾳ, τῷ ἑτέρῳ vel θατέρῳ. A. τὸν ἕτερον τὴν ἑτέραν, τὸ ἕτερον vel θάτερον.

P. N. A. τὰ ἕτερα vel θάτερα.

Sic

Sic S.N. τὸ ἐναντίον vel τὐναντίον. G. τὐναντίυ &c. Pl. τὰ ἐναντία vel τὰναντία.

Ἄλλος alius habet neutrum genus per ο, ſic & τηλικοῦτος, τοιοῦτος, τοσοῦτος facta ex pronomine οὗτος, niſi quando Atticè admittunt ν.

Ab Adjectivis in εος έη εον orta ſunt circumflexa in οῦς ῆ οῦν quæ ſic inflectuntur.

S. N. χαλκοῦς ῆ οῦν. G. οῦ ῆς οῦ. D. ῷ ῇ ῷ. A. οῦν ῆν οῦν. V. οῦ ῆ οῦν.

D. N. A. ώ ᾱ ώ. G. D. οῖν αῖν οῖν. V. ώ ᾱ ώ.

P. N. οἱ αἱ ᾰ. G. ῶν ῶν ῶν. D. οῖς αῖς οῖς. A. οὺς ᾱς ᾰ. V. οἱ αἱ ᾰ.

Eodem modo variantur χρυσοῦς *aureus*, φοινικοῦς *puniceus*, ὑαλοῦς *vitreus*, λινοῦς *lineus*, λεοντοῦς *leoninus*, παρδαλοῦς *pantherinus*, &c. facta ex χρύσεος, φοινίκεος, ὑάλεος, λίνεος, λέοντεος, παρδάλεος, quæ incontracte à Poetis ſolis & Ionicis Scriptoribus uſurpantur.

Si autem vocalis aut ρ præcedit εος ut in ἐρέεος *laneus*, ἀργύρεος *argenteus*, tum έα in feminino genere contrahitur in ᾶ, ut ἐρεοῦς ᾶ οῦν, ἀργυροῦς ᾶ οῦν. G. οῦ ᾶς οῦ. D. ῷ ᾷ ῷ &c.

Ἁπλόος *ſimplex*, διπλόος *duplex*, τριπλόος *triplex*, &c. contrahuntur in ἁπλοῦς, διπλοῦς, τριπλοῦς, &c. & per omnes caſus inflectuntur, ut χαλκοῦς.

Adjectiva compoſita in ος habent plerumque tantum duas terminationes ος communis generis & ον neutrius ut ὁ ἢ ἄλαλος ἡ τὸ ἄλαλον, &c. more tertiæ ſimplicium.

Nonnullæ habent etiam Femininam à Maſculinâ diverſam, ut ἀθάνα]ος μνήμη ἀρετῆς. Plat. Symp. ἀθανάτη μήτηρ. Hom. ιλ. κ. 404. αἰώνιος ζωή. Rom. 6. 23. λύτρωσις αἰωνία. Hebr. 9. 12.

Com-

Dicitur etiam in Gen. plur. potius εὐνόων, εὐκλόων quam εὐνῶν, εὐκλῶν.

Compoſita ex νόΘ, ῥόΘ, πνόΘ, χνόΘ, χρόΘ, ſunt duarum tantum terminationum, & à Nominativo penacuto contracto, faciunt reliquos caſus, eodem ſervato tono & toni loco, contractos. Ut a Nominativo ὁ ϰὴ ἡ ἀſχήνοΘ ϰὴ τὸ ἀſχήνοον & per contractionem ἀſχίνης & ἀſχίνην, fit in genitivo τοῦ ϰὴ τῆ ϰὴ τοῦ ἀſχίνου. D. τῷ ϰὴ τῇ ϰὴ τῷ ἀſχίνῳ. A. τὸ ϰὴ τὴ ϰὴ τὸ ἀſχίνην. V. ὦ ἀſχίνη & ὦ ἀſχίνην, &c. ad modum tertiæ ſimplicium.

Obſervandum tamen eſt quod in neutro genere in N. A. & V. Plurali nulla fieri debet contractio in huſuſmodi adjectivis.

Eodem modo declinatur ἄνης *amens*, ἤνης *benevolus*, παρήνης *demens*, nec non & ἤνης *benefluens*, πύρ-ῆνης *purefluens*, ἤυπλης *navigatu facilis*, ἔμπνης *ſpirans*, ἄπλης *navigatione carens*, ἄγνης *lanuginis expers*, ῥοδόχρως *roſeo colore infectus* & ſimilia.

[Sed à diverſitate, quam χρῶς habet genitivi χροῦ vel χροός leguntur etiam in compoſitis, γλυκόχροα apud Eurip. χιονόχροας μάζας apud Athen. ἐπηόχροι apud Non. μελάγχροες apud Lucian.

Hanc autem formam ſequuntur etiam δίμνης, τρίμνης, τετρήμνης & cætera ejuſmodi adjectiva in ης quæ ex μνᾶ mina ſunt compoſita, ut ὁ ϰὴ ἡ δίμνης ϰὴ τὸ δίμνην. G. τοῦ ϰὴ τῆ ϰὴ τοῦ δίμνη, &c.

Quæ autem communia ſunt in ως, & neutrum habent in ων, plerumque ſequuntur formam quartæ Declinationis ſimplicium quæ Atticorum propria eſt, ut ὁ ϰὴ ἡ ὑπόχρεως *obnoxius*, ϰὴ τὸ ὑπόχρεων. G. τοῦ ϰὴ τῆ ϰὴ τοῦ ὑπόχρεω, &c.

Eodem modo declinantur ἄνεως *mutus*, ἵλεως *propitius*, ἔμπλεως *plenus*, nec non & cætera compoſita a χρέΘ *debitum*, ut ἀξιόχρεως qui ſolvendo eſt, ϰατάχρεως, ὑπέρχρεως, & quæ orta ſunt à γῆ vel γαῖα

terra, ut ἀνώγεως qui ſupra terram eſt, ἔυγεως *fertilis*: μελάγγεως, σκληρόγεως, &c.

Compoſita à γήρας *ſenectus*, ut ἄγηρως *ſenectutis expers*, ἔυγηρως *ſenio felix*, à κρέας *caro*, ut ἡδύκρεως qui ſuavem habet carnem, λειπόκρεως *macilentus*. Nonnulla à κέρας *cornu*, nam Plutarchus habet χρυσόκερως ταύρους, & Sophocles ἔυκερων ἄγραν· & Homerus ὑψίκερων ἔλαφον, & Herodotus ζέκερων ἄγαλμα.

[Σωφρων *ſalvus* legitur contractè in N.S. σῶς & in Neut.gen. σῶν in Ac. S. σάων σῶν in Ac. pl. σάως σῶς.]

Hujus autem ſortis non eſt βινόκερως, ut nec ἀνόσερως & φιλόγελως, & cætera ejuſmodi compoſita ab ἔρως *amor*, & γέλως *riſus*, quamvis videantur eſſe. Hæc enim ſequuntur formam quintæ ſimplicium & faciunt G. in ωτος.

De Adjectivis in εις.

Adjectiva in εις formant fœm. in εσσα. Neut. in εν; ut ὁ χαρίεις. ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν. G. χαρίεντος χαρίεσσης χαρίεντος. D. ἰέντι, ἰέσσῃ ἰέντι. A. ἰέντα ἰέσσαν ἰέν. V. ἰεὶ vel ἰέν ἰέσσα ἰέν.

D. N. A. ἰέντε ἰέσσα ἰέντε. G. D. ἰέντοιν ἰέσσαιν ἰέντοιν. V. ἰέντε ἰέσσα ἰέντε.

P. N. ἰέντες ἰέσσαι ἰέντα. G. ἰέντων ἰεσσῶν ἰέντων. D. ἰεῦσι ἰέσσαις ἰεῦσι. A. ἰέντας ἰέσσας ἰέντα. V. ἰέντες ἰέσσαι ἰέντα.

Adjectiva in ήεις & όεις, ſaltem in nonnullis caſibus, leguntur aliquando contractè ut πιμῆντα pro πιμήεντα à πιμήεις *honoratus*. ιλ. σ. 475. ἀελιπᾶπαν Att. pro μελιπόεσσαν Ariſtoph. Nub. 507. ὀινᾶπαν pro ὀινόεσσαν Plut. 1121.

Excipe ἑῖς μία ἕν. G. ἑνός μιᾶς ἑνός. &c. ut infra p. 38.

De

Sic ξωὸς per συναίρεσιν fit ξοῦς apud Hom.

Omnes casus in numero plurali.

†
In Act. 17. τῶν ἀνθρώπων εἰδῆτε. Scalig. 7. 30.

De Adjectivis in υς.

Adjectiva in υς quæ trium sunt terminationum formant femininum per εῖα, neutrum per υ, & contrahuntur in Dat. Sing. & in Nominativo, Accusativo, & Vocativo Plurali.

S. N. ὁ ἡδύς, ἡ ἡδεῖα, τὸ ἡδύ. G. έος, είας, έος. D. εῖ, εῖ, είᾳ, εῖ, εῖ. A. ἡδύν, εῖαν, ύ. V. ἡδύ, εῖα, ύ.

D. N. A. έε, εία, έε. G. D. έοιν, είαιν, έοιν. V. έε, εία, έε.

P. N. έες, εῖς, εῖαι, έα. G. έων, εἰῶν, έων. D. έσι, είας, έσι. A. έας, εῖς, είας, έα. V. έες, εῖς, εῖαι, έα.

Sic ὀξύς *acutus*, βαρύς *gravis*, γλυκύς *dulcis*, ἥμισυς *dimidius*, à quo etiam in Gen. Sing. reperitur τοῦ ἡμίσους, & in Ac. Plur. τὰ ἥμισυ. Luc. 19. v. 8.

Sed πολύς multus in prosâ oratione mutuatur plerosque casus à minùs usitato πολλός & ad hunc modum inflectitur.

S. N. πολύς, πολλή, πολύ. G. πολλοῦ, ῆς, οῦ. D. ῷ, ῇ, ῷ. A. πολύν, πολλήν, πολύ. V. ύ, ή, ύ.

Pl. N. πολλοί, αἱ, ά, G. ῶν, ῶν, ῶν. D. οῖς, αῖς, οῖς. A. ούς, άς, ά. V. οί. αί, ά.

Sic indè compositum πάμπολυς, παμπόλλη, πάμπολυ. G. παμπόλλου, παμπόλλης, παμπόλλου, &c.

Poetæ autem à πολύς dicunt in Gen. έος, in D. εῖ, in Ac. έα, in Nom. Plu. έες, εῖς. G. έων. D. έσι. A. έας, εῖς.

Quæ autem in υς duarum tantum sunt terminationum, hæc per omnia inflectuntur, ut substantiva quintæ declinationis in υς & υ, ut ὁ ϰὴ ἡ ἀεἰσάχρυς, ϰὴ τὸ ἀεἰσάχρυ. G. τοῦ ϰῆ τῆς ϰῆ τοῦ ἀεἰσάχρυος, &c.

De Adjectivis in ας.

Adjectiva in ας quæ trium sunt terminationum formant femin. in αινα, neutrum in αν, ut μέλας, μέλαινα, μέλαν. G. μέλανος, μελαίνης, μέλανος. D. ανι, αίνῃ, ανι. A. μέλανα, μέλαιναν, μέλαν, &c.

Excipe μέγας, μεγάλη, μέγα. G. μεγάλου, ης, ου. D. ῳ, ῃ, ῳ. A. μέγαν, μεγάλην, μέγα. V. μέγας, μεγάλη, μέγα. Æschyl. in Voc. m. habet μεγάλε, ut nobis tr. didit Eustath.

D. N. A. μεγάλω, α, ω. G. μεγάλοιν, αιν, οιν. V. ω. α, ω.

P. N. μεγάλοι, μεγάλαι, μεγάλα. G. ων, ῶν, ων. D. οις, αις, οις. A. ους, ας, ά. V. οι, αι, α.

Et πᾶς, πᾶσα, πᾶν. G. παντός, πάσης, παντός. D. παντί, πάσῃ, παντί. Ac. πάντα, πᾶσαν, πᾶν. V. πᾶς, πᾶσα, πᾶν.

D. N. A. πάντε. πᾶσα, πάντε. G. D. πάντοιν, πάσαιν, πάντοιν.

P. N. πάντες, πᾶσαι, πάντα. G. πάντων, πασῶν, πάντων. D. πᾶσι, πάσαις, πᾶσι. A. πάντας, πάσας, πάντα.

Quæ autem in ας sunt duarum tantum terminationum non secus ac substantiva quintæ declinationis simplicium per omnes casus inflectuntur, ut ὁ καὶ ἡ ἀεάνας καὶ τὸ ἀεάναν. G. τοῦ καὶ τῆ καὶ τοῦ ἀεάνανος, &c.

De Adjectivis in ις.

Adjectiva in ις communia sunt, & formant neutrum genus per ι, ut ὁ καὶ ἡ πῖς καὶ τὸ πῖ, aliquis. G. τοῦ καὶ τῆ καὶ τοῦ πινός. D. τῳ καὶ τῇ καὶ τῳ πινί. A. τὸν καὶ τὴν πινά καὶ τὸ πῖ.

Dual.

Dual. N.A. τὼ καὶ τὰ καὶ τὼ πνέ. G.D. τοῖν καὶ ταῖν καὶ τοῖν πνοῖν.

Pl.N. οἱ καὶ αἱ πνέες καὶ τὰ πνέα. G. τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν πνεῶν. D. τοῖς καὶ τοῖς καὶ τοῖς πτί. A. τοὺς καὶ τὰς πνέας καὶ τὰ πνέα.

At τίς *quis*? Interrogat. G. τίνος. D. τίνι. cum accentu in priore ſyllaba caſus creſcentis.

ὁ καὶ ἡ νῆστις *jejunus*. G. τοῦ καὶ τῆς νήστιος. D. νήστι *i*, ad morem 2. Contractorum.

Quæ componuntur a Subſtantivis in ις per omnia ſequuntur formam eorum Subſtantivorum, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, ἀχάρις *gratia*. G. τοῦ καὶ τῆς εὐχαρίτος, & ὁ καὶ ἡ εὔπατρις καὶ τὸ εὔπατρι, ἀ πατρὶς *patria*. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ εὐπατρίδος, &c. Mutato tantum accentus loco.

Nec alio modo inflectuntur incontracta in υς quam ſua unde orta ſunt Subſtantiva, ut ὁ καὶ ἡ δίπους καὶ τὸ δίπουν ἀ πῦς *pes*. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ δίποδος, &c. ὁ καὶ ἡ ἀνόδους καὶ τὸ ἀνόδουν, ab ὀδὺς *dens*. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἀνόδοντος, &c.

[Compoſita autem ab ὀδὺς aliquando deſinunt in ων, ut καρχαρόδων. Theocrit. εἰδ. κδ'. v. 85. quæ nihilominus faciunt Genit. in οντος. Hom. ιλ. v. 158.]

De Adjectivis in ων.

Adjectiva in ων plerumque ſunt duarum tantum terminationum; quarum altera communis eſt generis, altera neutrius, ut ὁ καὶ ἡ ἄρσων καὶ τὸ ἄρσεν, G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἄρσενος, &c.

Sed ὁ καὶ ἡ τέρων habet etiam in feminino τέρεινα.

De Adjectivis in ης.

Adjectiva in ης etiam sunt duarum tantum terminationum, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, καὶ τὸ ἀληθές. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἀληθέος ους. D. τῷ καὶ τῇ καὶ τῷ ἀληθεῖ εἰ. A. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα ῆ, καὶ τὸ ἀληθές. V. ὦ ἀληθής, in omni genere.

D. N. A. τὼ καὶ τὰ καὶ τὼ ἀληθέε ῆ. G. D. τοῖν καὶ ταῖν καὶ τοῖν ἀληθέοιν οῖν. V. ὦ έε ῆ.

P.N. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες εῖς, καὶ τὰ ἀληθέα ᾶ. G. τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν ἀληθέων ῶν. D. τοῖς καὶ τῖ καὶ τοῖς ἀληθέσι. A. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας εῖς, καὶ τὰ ἀληθέα ᾶ. V. ὦ ἀληθέες εῖς, καὶ ὦ ἀληθέα ᾶ. in carmine prout libet, in prosâ autem tantum dicas ἀληθῆς, εῖ, ῆ, οῖν, εῖς, ῶν.

Quæ habent vocalem ante ης contrahunt έα in ᾶ, apud Atticos Scriptores, ut ἄτεραπεν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. Aristop. νεφ. 76. at non semper, nam δι-φυῆ σεμνόν est apud Sophocl. Trachin. v. 1102. & ὄϊν ἱπνοκαῆ, λάχανα ἀφροφυῆ apud Lucian. Lexiphan.

De Adjectivis in ων.

Adjectiva in ων plerumque communis sunt generis & formant neutrum in ον, ut ὁ καὶ ἡ σώφρων καὶ τὸ σῶφρον. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ σώφρονος. D. τῷ καὶ τῇ καὶ τῷ σώφρονι. A. τὸν καὶ τὴν σώφρονα καὶ τὸ σῶφρον. V. ὦ σῶφρον.

Comparativa in ων contrahuntur in Ac. S. in N. A. & V. Pl. ut in A. τὸ καὶ τὴν κρείττονα ω. N.Pl. οἱ καὶ αἱ κρείττονες ους. A. τοὺς καὶ τὰς κρείττονας ους, at neutro κρείττονα ω.

Ἑκὼν

His Adjectivis est interdū accentus in penult. sic
Τειχήρης, manibus conclusus. εὐπάτωρ fatuus.
&c.

Eliso sc. V, et factâ Crasi ex o et sequente Vocali;
οα in ω. οες et οας in ους.
ova ovες ovας

In Gr. linguâ nullæ sunt adjectiva unius terminationis. ἄφρων enim et φρονῶν sunt adjectiva id est vel m. vel fem. generis. In Lat. ling. aliter fit, ut felix prosens.

De Numeralibus.

His addi possunt Dialra, τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, Die 3. 4. 5to aliquid faciens.

Ἑκών *volens* & inde ἄκων *nolens* trium ſunt terminationum & ad hunc modum variantur.

S.N. Ἑκών ὖσα ὸν. G. ἑκόν|τος ὕσης ὸν|τος. D. ἑκόντι ὕσῃ ὸντι. A. ἑκόντα ὖσ᾽ ὸν. V. ὢν ὖσα ὸν.

D.N. Ἑκόντε ὕσα ὸντε. G.D. ἑκόντοιν ὕσαιν ὸντοιν. V. ὸντε ὕσα ὸντε.

P.N. Ἑκόντες ὖσαι ὸντα. G. ἑκόντων ὑσῶν ὸντων. D. ἑκοῦσι ὕσαις ὖσι. A. ἑκόντας ὕσας ὸντα. V. ὸντες ὖσαι ὸντα.

Et eodem modo inflectuntur omnia Participia in ων.

Multa Adjectiva duorum tantum ſunt generum, ut ὁ χὴ ἡ ἀπάτωρ *qui* vel *quæ* ſine *patre* eſt, ὁ χὴ ἡ ἀμήτωρ *qui* vel *quæ* ſine *matre* eſt, ὁ χὴ ἡ νῆστις *jejunus*, &c. de quo pag. 35. licet ſint qui volunt νῆστι eſſe Neut.

Nonnulla unius, ὁ ἐργάτης *operarius*, ἡ ἐργάτις *operoſa*, &c. quæ vulgo ſubſtantiva habentur, ſed non niſi ſubſtantivis ejuſdem generis ſunt copulanda.

Atque hujus generis ſunt Patronymica omnia, ut ὁ Νεστορίδης *qui Neſtore eſt genitus*, i. e. filius Neſtoris, ἡ Νεστορὶς *quæ Neſtore eſt genita*, i. e. filia Neſtoris.

Quæ quoniam à Poetis præcipue uſurpantur, de iis plura ſuperſedebimus dicere, donec ad Carminis docendi artem perventum fuerit.

De Numeralibus.

Numeralia ſunt quædam Cardinalia, & quædam Ordinalia.

Ordinalia per omnia inflectuntur, ſicut Adjectiva trium terminationum in ος, ut πρῶτος πρώτη πρῶτον *primus*, δεύτερος δευτέρα δεύτερον *ſecundus*, &c.

Cardinalia autem peculiarem ſibi habent inflexionem, ut S.N. εἷς μία ἕν *unus*. G. ἑνὸς μιᾶς ἑνός. D. ἑνὶ μιᾷ ἑνί. A. ἕνα μίαν ἕν.

Eodem modo etiam declinantur Compoſita, ut S.N. μηδεὶς μηδεμία ἑν. G. μηδενὸς μιᾶς ενός. D. ενί μιᾷ ενί. A. ἑνα μίαν ἑν. leguntur etiam in Plurali ὀδένες, ὀδένας, μηδένες, μηδένας, μηδέσι.

Δύο eſt omnis Generis & declinatur in Duali etiam & Plurali numero.

Dualiter. N.A.V. Δύο, & Attice δύω. G. & D. δυοῖν & δυῷν, & Attice δυεῖν.

[δυεῖν cite Fem. affirmant tere omnes Grammatici at uſus eſt Maſc. Lucian. p. 223. uſus eſt & Æſchyl. Prom. 777. imo & Neut. 866. numquis uſus ſit Fem. ipſi viderint.]

Pluraliter. N. Δύο. G. δύο & δυῶν. D. δυσί. A. δύο. V. ὦ δύο.

Reperitur δύο in omni caſu extra Dativum.

[Poetæ pro δύο in D. aliquando uſurpant δοιῶ & in Pl. δοιοι.]

Eodem modo declinatur ἄμφω. N.A. ἄμφω. G.D. ἀμφοῖν. V. ὦ ἄμφω.

P.N. οἱ ἡ αἱ τρεῖς ἡ τὰ τρία *tres*. G. τῶν τριῶν. D. τοῖς ἡ τ ἡ τοῖς τρισί. A. τοὺ ἡ τὰς τρεῖς ἡ τὰ τρία.

P.N. οἱ ἡ αἱ τέτταρες ἡ τὰ τέτταρα. G. τῶν τεττάρων. D. τοῖς ἡ τ ἡ τοῖς τέτταρσι. A. τοὺ ἡ τὰς τέτταρας ἡ τὰ τέτταρα.

Cætera Numeralia, niſi quæ ultra centum ſunt, non declinantur, ut πέντε *quinque*, &c. ἑκατον *centum* in omni caſu.

Quæ autem ultra *centum* ſunt declinantur omnia, ut οἱ διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια *ducenti ducentæ ducenta*, &c.

Græci numeros aliquando per literas tantum exprimunt, ut Aoriſtus α΄. Aoriſtus β΄. ubi α΄. ponitur pro

Quod Latini efferunt per unde, duode, efferunt Graeci per participium τῦ δέω, vel etiam ejus infinitivū δεῖν sic ubi jam dicunt ἔτη γεγόνως ἑπτὰ, ἐνὸς δέοντος, vel δεούσης, vel δέον, vel δεῖν, quo pacto dicunt ὀλίγῳ δεῖν. Περὶ τὰ ἑνὸς δεῖν πεντήκοντα. Aristot. Rhet. 2.16.

In compositione Numeraliū cum vocibus non numeralibus ἑκατόν, ιον, interponit Τ vel ΤΑ. ut ἑκατονταέτης, ἑκατονταπλάσιον.

Sic μυριονταέτης ex μύριον et ἔτος.

In Simplicibus Numeralibus inter quae intercedit καὶ, Minor numerus praecedit majorem, Monades τὰς δεκάδας, Decades τὰς ἑκατονταδας v. g. ὀκτὼ καὶ τριάκοντα καὶ ἑκατόν. ii. 138.

Aliter fit in Compositis Numeralibus, ubi Major numerus praecedit Minorem. ut

Δύο

δεκαδιεπτάστατος. Etiam in Dativo reperitur. vid. Ger. Joh. Vossium.

*

Inflectitur tamen τριάκοντα, unde Jon. pro τριάκοντα μήτε τριακόντεως εἴτεων — Hes. op. 424. 606.

de differentiâ inter μύρια et μυρία. v. p. 138.

α minuscula lineolâ subjectâ notat 1000. β 2000.
γ, 3000. atq; ita pro.
ε literis majusculis notat

Conjunctim sic.

I. ια pro μία. — ι. ΙΙ. 2. ΙΙΙ. 3. ΔΔ. 20. ΔΔΔΔ. 40
Π. πέντε —— ε. ΔΔΔ 1. 31. ΔΠ. 15.
Δ. δέκα —— 10. Π. includens multiplicatur
Η. Ηεκάτον — 100. in inclusam. sic
Χ. Χίλια — 1000. [Δ] 20. [Η] 500. [Χ] 2000.
Μ. μύρια — 10,000. [Δ] Ι. 81. [Δ] Δ. 60.

Vox ΑΒΡΑΞΑΣ notat 365. numerū diērū Anni.

ϕ. Valent apud Hebræos — Ρ 100. ϩ 200. ϣ 300. ϥ 1100.

Τρία Ἐπίσημα

Hæc, ut probabile est, addita sunt a Cadmo Græcis literis ex Alphabeto Samaritano, quod et Phœnicū esse creditur.

In Alphab. Samar. sexta litera est Wau, Vau, seu Βαῦ, ϝ et valet in numeris 6. quod est ו Hebræorum. Pingitur autem duplici modo, ϛ vel ϟ

2dū Ἐπίσημον est κόππα, Kuph Samech Hebr. Pingitur ϙ vel ϟ. NB. ϟ valet non 90 sed 100.

3tiū Ἐπίσημον est σάντι constans e literis C sic, San quo nomine Dores appellant Sigma) et Π, Pi. ut patet ex figurâ ϡ. Equi hoc Ἐπισήμῳ notabi dicebantur σαμφόραι, quibus Character q imprimebatur dicebantur κοππαλίαι.

notat ι. 10. λ. 30. κ. 20. μ. 40. &c.

pro *primus*, & β pro *secundus*, & sic deinceps γ notat *tres* vel *tertium*, δ' *quatuor* vel *quartum*, &c. Literis adjunguntur tres aliæ figuræ βαῦ ϛ' ϡ. κόππα notat. ϟ. ρ. 100. σ. 200. τ. 300. &c. μαρ. 4. 90. σάνπι. ϡ 900.

Comparatio Adjectivorum. τάξις notas.

Adjectiva in ος plerumque formant comparativum mutando ς in τερος, & superlativum mutando ς in ταϳος, ut ἔνδεξος ὁτερος, ὁταϳος.

Si autem penultima positivi erit brevis, comparativus formatur in ώτερος & superlativus in ώταϳος. Κενὸς autem & ϲενὸς faciunt ὁπερος & ὁπατος.

Licet fit qui dicit in melioribus exemplaribus reperiri κενάτερον & ϲενάτερον.

Ἴσος *æqualis* format ἰσώτερος & ἰσόπερος, quia penultima est anceps.

[Homerus autem metri necessitate ductus dixit κακοξεινότερος. Od. υ. v. 376.

Quædam in ος abjiciunt ο, nonnulla ω, ut φίλος φίλτερος φίλταϳος *amicus*. Γέραος *senex*, παλαιὸς *antiquus*, ὀλαῖος *oticsus*, γεραίτερος, &c. Θέρεος *æstivus*, Θερείτερος, δεξιὸς *dexter*, δεξίτερος. Attice multa Adjectiva in ος formantur per ήτερος & ήταϳος, ut αἰδοῖος *venerabilis*, ἀνιηρὸς *tristis*, &c.

Nonnulla per αίτερος & αίταϳος, ut ἥσυχος *tranquillus*, μέσος, *medius*, &c.

Quædam per utrumque ut ἄσμυχος *placidus*, ἀσυχήτερος & ἀσυχαίτερος, &c.

Pauca per ίτερος & ίταϳος, ut λάλος ίτερος ίταϳος, & per Syncopen λάλις *loquax*, &c.

[Sic πλαγίτερος à πλαγὲς. Aristoph. Acharn. act. 2. sc. 4. & apud Athenæum. lib. 6. πλαγότερος]

Cætera

Cetera Adjectiva regulariter ſic formantur.

αρ	μάκαρ μακάρτερος μακάρτατος *felix.*
ας	μέλας μελάντερος μελάντατος *niger.*
ει;	χαρίεις χαριέστερος χαριέστατος *gratioſus.*
λω	τερπνὸς τερπνότερος τερπνότατος *tener.*
ης	εὐσεβὴς, εὐσεβέστερος εὐσεβέστατος *pius.*
ις	γλαφυρὸς γλαφυρότερος γλαφυρότατος *guloſus.*
ους	*ἁπλοῦς ἁπλούστερος ἁπλούστατος *ſimplex.*
υς	εὐρὺς εὐρύτερος & εὐρείων εὐρύτατος & ἔυρυστος *latus*
ων	σώφρων σωφρονέστερος σωφρονέστατος *ſapiens.*

At πίων *pinguis*, πίοτερος πίοτατος.

Adjectiva in ξ vertunt ος Genitivi in ίστερος & ίστατος, ut ἅρπαξ *rapax*, ἁρπαλίστερος & ἁρπαλίστατος, Βλαξ *ſupinus*, Βλακίστερος Βλακίστατος.

[*At a *διπλοῦς διπλούστερος. Matth. 13. 15.

Comparatio irregularis.

Ἀγαθὸς, ſive ἐσθλὸς *bonus*, ἀμείνων *melior*, ἄγαθώτατος *optimus.*

Ἐλαχὺς *parvus*, ἐλάσσων pro ἐλαχίων *minor*, ἐλάχιστος *minimus*, a quo ἐλαχίστερος. Eph. 3.8.

Κλυτὸς *pulcher*, καλλίων *pulchrior*, κάλλιστος *pulcherrimus.*

Κρατὺς *robuſtus*, κρείσσων *robuſtior*, κράτιστος *robuſtiſſimus.*

Μέγας *magnus*, μείζων & μειζότερος *major*, μέγιστος *maximus.*

Οἰκτρὸς, οἰκτρότερος οἰκτρότατος & ὄικτιστος *miſerabilis.*

Ὀλίγος *paucus* vel *parvus*, ὀλιγότερος *minor*, ὀλίγιστος *minimus* vel *pauciſſimus.*

Πέπων

Πέπων *maturus*, πεπαίτερος *maturior*, πεπάϊτατος *maturissimus*.

Πολύς *multus*, πλείων seu πλέων, πλεῖστος *plurimus*.

[Attice pro neutro πλεῖον *plus*, sæpe dicitur πλεῖν.]

Ῥᾴδιος *facilis*, ῥᾴων & ῥᾳδίτερος *facilior*, ῥᾷστος *facillimus*.

Ψεύδης ψευδίστερος ψευδίστατος *mendax*.

Comparatio defectiva.

Comparatio defectiva est ubi aliquis comparationis gradus deest.

Positivus deest in his.

Ἀρείων *fortior*, ἄριστος *fortissimus*, ab Ἄρης *Mars*.

Βελτίων sive Βέλτερος *præstantior*, Βέλτιστος à βούλομαι *volo*. ut optimus ab opto.

Λωΐων vel λώων, λώιστος vel λῷστος *quem magis* vel *maxime volumus*, à λῶ pro θέλω *volo*.

Ἀωτέρω *propior*, ἄατος] *proximus*, ob ἄατον *prope*.

Δοῦτερος *inferior*, δεύτατος] *infimus*.

Ἐγγύτερος *propior*, ἐγγύτατος] *proximus*, ab ἐγγύς *prope*.

ἔγγιον & ἐγγύτατα propiùs proximè.

Ἐνδότερος *interior*, ἐνδότατος] *intimus*, ab ἔνδον *intus*.

Μείων & ἧσσων *minor*, μεῖστος & ἥκιστος *minimus*.

Πρότερος *prior*, πρῶτος *primus*, a πρό *ante*.

Ὑπέρτερος *superior*, ὑπέρατος & per Syncopen ὕπατος. Ab ὑπέρ *supra*, quo nomine apud Græcos insignitur Consul Romanus.

Ὕστε-

Ὕστερος *posterior*, ὕστατος *postremus*.
Ὑψίτερος *altior*, ὕψιστος *altissimus*.
Χείρων & χερείων *pejor*, χείριστος *pessimus*.

Multa Comparativa in ίων videntur fuisse deducta à positivis in υς, quæ nunc prorsus obsoluerunt, qualia sunt.

+ Αἰσχίων *turpior*, αἴσχιστος *turpissimus*.
Ἀλγίων *molestior*, ἄλγιστος *molestissimus*.
Ἐχθίων *inimicior*, ἔχθιστος *inimicissimus*.
Κακίων *pejor*, κάκιστος *pessimus*.
Κερδίων *utilior*, κέρδιστος *utilissimus*.
Μηκίων *longior*, μήκιστος *longissimus*.
Ῥιγίων *horridior*, ῥίγιστος *maxime horrendus*, & similia.

Quibus adjungas poetica illa φιλίων φίλιστος pro φίλτερος φίλτατος.

Nonnulla Comparativa in ώτερος orta sunt ab adverbiis in ω desinentibus, ut ἀνώτερος *superior*, ἀνώτατος *supremus*, ab ἄνω *supra*, sed ab ὀπίσω *post*, ὀπίστερος, ὀπίσα]ος.

Comparativus deest in his.

Ἀνθρώπινος *humanus*, ἀνθρωπινώτατος *humanissimus*.
Αὐτός *ipse*, αὐτότα]ος *ipsissimus*.
Κλεπτής *fur* vel *furax*, Κλεπτίσα]ος *furacissimus*.

Sola Comparativa sunt.

Ἀμιλλότερος *pugnacior*, ab ἄμιλλα *pugna*, ἀφάρτερος *celerior*, ab ἄφαρ *cito*; βρόσσων, θάσσων, πίσσων, &c. sunt contracta à comparativis, βραχίων, ταχίων, παχίων, &c.

Super-

Χερείων poëticū.

† Frequentius legitur αἰχρότερος. αἰχίων forte ab αἶχος, turpitudo. Sic forte Reliqua.

A πρόσω [quod id. est cū πόρρω] ante se; longe, procul, πρόσωτερον. Sic πρ. τῆς Εὐρώπης. Ulteriores partes Europæ. Dion. H. Ant. l. 1.

sic κλεπτίσαιτος, ποτίσαιος, a κλέπτης & πάω.

Pro ἐμοῦ dicunt AH. ἐμέοθεν, μέοθεν, ἐμέθεν.

AH. σέοθεν

AH. σοθεν.

Superlativa ſola ſunt.

Ἔσχατος *ultimus.* poeticum πύματος *extremus,* κρημνόπατος, qua voce utitur Ariſtophanes pro ἥδιστος vel χρηστότατος, κύδιστος *illuſtriſſimus* à κῦδος *gloria,* μυχαίτατος μυχοίτατος & μύχατος *intimus,* à μυχός *penetrale.*

Nonnulla Subſtantiva comparantur quaſi eſſent Adjectiva, ut βασιλεύς βασιλεύτερος βασιλεύτατος, κωπτερος *impudentior,* κωπτατος *impudentiſſimus* à κύων *canis.*

De Pronomine.

Pronomen eſt pars orationis quæ vice nominis uſurpatur; ex pronominibus peculiarem habent inflexionem hæc tria ἐγώ *ego,* σύ *tu,* ἕ *ſui.*

S.N. ἐγώ. G. ἐμοῦ vel μοῦ. D. ἐμοί vel μοί. A. ἐμέ vel μέ. V. caret.

D.N. A. νῶϊ νώ. G. νῶϊν νῶν.

P.N. ἡμεῖς. G. ἡμῶν. D. ἡμῖν. A. ἡμᾶς.

pro ἐγώ Attici dicunt ἰγωγε, & in Dat. ἐμοιγε, in cæteris vero diviſim ἐμοῦ γε ἐμέ γε, &c.

S.N. σύ. G. σοῦ. D. σοί. A. σέ. V. ὦ σύ.

pro quo ſæpe ὦ οὗτος.

D.N.A. σφῶϊ σφώ. G.D. σφῶϊν σφῶν.

P.N. ὑμεῖς. G. ὑμῶν. D. ὑμῖν. A. ὑμᾶς.

A Nominativo ὅς *ille* vel *ipſe* dicitur in G. ἕ *ſui.* D. οἷ. A. ἑ vel σφέ. V. caret.

D.N. A. σφῶε σφέ. G.D. σφῶϊν σφῶν.

P.N. σφεῖς. G. σφῶν. D. σφίσι. A. σφάς, [ita nonnulli, alii σφᾶς.]

Notandum vero eſt quod hoc pronomen licet reciprocum vocetur, reperiatur tamen poni pro αὐτὸς αὐτοῦ ἀυτῶν, &c. & ad quamvis

quamvis perſonam referri. Dores in Ac. dicunt μίν & νίν *ipſum, am, os, as, a.* & aliquando *ipſius.* Epitaph. Adonidis. v. 25. *in genitivo,*

S. N. ὁ ἢ ἡ χὴ τὸ δεῖνα. G. δεῖνος. D. δεῖνι. A. δεῖνα. vix hujus eſt loci; ſed ad nomina potius relegandum eſt.

Cætera Pronomina, in ος cum deſinant, ad formam Adjectivorum ejuſdem terminationis inflectuntur, ἐμός ἡ όν ab ἐμέ *mei,* νωίτερος ἑρα ερον *noſter,* a νῶϊ *nos* duali, ἡμέτερος ἑρα ερον ab ἡμεῖς *nos* plurali.

Σός ἡ όν, *tuus tua tuum,* à σέ tui, σφωίτερος ἑρα ερον *veſter,* a σφῶϊ duali, ὑμέτερος ἑρα ερον, ab ὑμεῖς plurali.

Ὅς ἥ ὅν vel ἑός ἕη ἕον *ſuus a um,* ab ἕ ſui, σφωίτερος ἑρα ερον a σφῶϊ duali, σφός ἡ όν, vel σφέος ἕη ἕον, a σφέ ſe, quod utriuſque eſt numeri, pro quo ſæpius in proſa oratione σφέτερος ἑρα ερον, quæ omnia, prout nomen quod præceſſit poſtulat, ſignificant *meus, tuus, ſuus, noſter* vel *veſter.*

Ἡμέδαπος ἀπη απον *noſtras,* ex ἡμεῖς & δάπεδον ſolum, ὑμέδαπος η ον *veſtras.*

Αὐτός *ipſe,* ἐκεῖνος *ille,* ὅτος *hic* faciunt neutrum genus per ο. Leguntur apud Atticos Scriptores in N. genere τοῦτον τοσοῦτον τοιοῦτον ταυλόν & τοῦθ' αὐτόν.

S. N. ὅτος αὕτη τοῦτο. G. τούτου ταύτης τούτου. D. τούτῳ ταύτῃ τούτῳ. A. τοῦτον ταύτην τοῦτο. V. ὦ ὅτος ὦ αὕτη. scilicet quando ὅτος ponitur pro οὗ.

D. N. A. τούτω ταύτα τούτω. G. D. τούτοιν ταύταιν τούτοιν.

P. N. οὗτοι αὗται ταῦτα. G. τούτων τούτων τούτων. D. τούτοις ταύταις τούτοις. A. τούτους ταύτας ταῦτα. V. ὦ οὗτοι, ὦ αὗται ταῦτα.

Αὐτός

τῆς. el ταῦτα quomodo Alhà vid. p. 149. 3.

Αὐτός cum articulo præcedente *idem* significat & ad hunc modum variatur.

S.N. ὁ αὐτός ἡ αὐτή τὸ αὐτό & ταυτό sive ταυτόν. G. τοῦ αὐτοῦ & ταυτοῦ, τῆ αὐτῆς, τοῦ αὐτοῦ & ταυτοῦ. D. τῷ αὐτῷ & ταυτῷ, τῇ αὐτῇ & ταυτῇ, τῷ αὐτῶ & ταυτῷ. A. τὸν αὐτόν, τὴν αὐτήν, τὸ αὐτό & ταυτό sive ταυτόν.

P.N. τὰ αὐτά & ταυτά.

Composita ἐμαυτοῦ ἧς οῦ *meipsius*, σεαυτοῦ vel σαυτοῦ ῆς οῦ *tui ipsius* carent numero duali & plurali.

At ab ἑαυτοῦ & per Aphær. αὑτοῦ *sui-ipsius* dicitur etiam in plurali ἑαυτῶν. D. ἑαυτοῖς αῖς οῖς. A. ἑαυτούς ἑαυτάς ἑαυτά.

Quæ voces sunt omnium personarum, ut ἑαυτῶν *nostri ipsorum, vestri ipsorum, sui ipsorum*, &c.

In singulari etiam aliquando reperies ἑαυτοῦ pro σεαυτοῦ *Tui-ipsius*. Joh. 18. 34. Luc. 13. 34.

Ὅστις *qui* compositum est ab articulo subjunctivo ὅς *qui* & τίς *aliquis*, & in utraque parte variatur ὅστις ἥτις ὅτι. G. ὅτου ἧστινος ὅτου, ut supra.

Apud Atticos scriptores in usu etiam sunt ὅτεω *cujus*, ὅτῳ *cui* & in Pl. ὅτων *quorum*, ὅτοις *quibus*, & in N. & A. ἅττα *quæ*.

quæ videntur fieri ex duobus articulis subjunctivo & præpositivo simul connexis.

De Verbis.

Verbi Substantivi.

Indicativi.

Præsens S. εἰμί *sum*, εἶ & P. ἐσσί *es*, ἐστί *est*. D. ἐσσόν ἐστόν. P. ἐσμέν ἐστέ εἰσί, si vocalis sequitur ἐστί fit ἔστιν, ut εἰσί εἰσιν.

Imper-

Imperfectum. ἦν eram, ἦς eras, ἦ & Attice ἦν erat. D. ἦτον ἤτην. P. ἦμεν ἦτε ἦσαν & per Syncopen ἦν.

Pluſquam perf. ἤμην fueram, ἦσο fueras, ἦτο fuerat. D. ἤμεθον ἦσθον ἤσθην. P. ἤμεθα ἦσθε ἦντο.

Fut. ἔσομαι ero, ἔσῃ eris, ἔσεται & per Syncopen ἔσται erit. D. ἐσόμεθον ἔσεσθον ἔσεσθον. P. ἐσόμεθα ἔσεσθε ἔσονται.

Imperativi.

Præſ. S. ἴσθι vel ἔσο, ἔστω vel ἤτω. D. ἔστον ἔστων. P. ἔστε ἔστωσαν & per Syncopen ἔστων.

Optativi ſive Potentialis Præſ. & Imp.

S. εἴην εἴης εἴη. D. εἴητον εἰήτην. P. εἴημεν εἴητε εἴησαν.

Fut. ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο. D. ἐσοίμεθον ἔσοισθον ἐσοίσθην. P. ἐσοίμεθα ἔσοισθε ἔσοιντο.

Subjunctii Præſ. & Imp.

S. ὦ ἦς ἦ. D. ἦτον ἦτον. P. ὦμεν ἦτε ὦσι.

Fut. ἔσωμαι ἔσῃ ἔσῃ). D. ἐσώμεθον ἔσησθον ἔσησθον. P. ἐσώμεθα ἔσησθε ἔσωνται).

Infinitivi.

Præſ. & Imp. εἶναι. Fut. ἔσεσθαι.

Participii Præſ. & Imp.

S.N. ὤν οὖσα ὄν. G. ὄντος οὔσης ὄντος. D. ὄντι οὔσῃ ὄντι. A. ὄντα οὖσαν ὄν. V. ὤν οὖσα ὄν.

D.N.A. ὄντε οὔσα ὄντε. G.D. ὄντοιν οὔσαιν ὄντοιν. V. ὄντε οὔσα ὄντε.

P.N.

Hinc nomina participialia, δοτα, τασσοτα.

P.N. ὄντες ἔσαι ὄντα. G. ὄντων ἐσῶν ὄντων. D. ἔσι ἔσαις ἔσι. A. ὄν]ας ἔσας ὄντα. V. ὄντες ἔσαι ὄντα.

Futurum.

S.N. ἐσόμεθον ἐσομέθην ἐσόμεθον. G. ἐσομέθην ἐσομέθης ἐσομέθην, &c. ut Adjectiva in ος.

Obſervandum eſt in hoc, & cæteris omnibus verbis primam perſonam dualem deeſſe, quoties prima pluralis exit in μεν, & tertiam dualem eandem eſſe, ac ſecunda eſt, quoties tertia pluralis exit in σι vel ται.

De cæteris Verbis.

Cæterorum fere Verborum tres ſunt voces, *Activa*, *Media*, *Paſſiva*, & eorum conjugationes ſunt tredecim, ſex *penacutorum* ſive *barytonorum*, tres *circumflexorum* ſive *contractorum*, quatuor *verborum* in μι.

Penacuta ſive *barytona* deſinunt in ω, quæ in *Media* & *Paſſiva* voce mutant ω in ομαι.

Dignoſcuntur autem eorum conjugationes per *literam* eam quæ præcedit ω, quæ ideo *litera Characteriſtica* vocatur.

Characteriſticæ Conjugationis

1æ	ſunt	π β φ πτ
2æ		κ γ χ κτ
3æ		τ δ θ
4æ		ων πτ ζ
5æ		λ μ ν ρ μν.
6æ		vocalis aliqua vel diphthongus.

De Temporibus.

✶ Temporibus Latinis addunt Græci *aoriſtum primum* & *ſecundum*, & in voce Paſſiva *paulo poſt futurum.*

Aoriſtum Latine *indefinitum* ita vocatur, quia eſt tempus *indefinitæ* i.e. *incertæ* ſignificationis, ſumitur enim pro *præteritis omnibus*, & interdum pro *præſente* & *futuro.*

Futurum apud Græcos duplex eſt, *primum* & *ſecundum.*

De Modis.

Modi ſunt quinque, *Indicativus*, *Imperativus*, *Optativus*, (qui idem eſt voce ac *Potentialis*) *Subjunctivus* & *Infinitivus.*

, ν, ἐφελκυστικόν. Tertiis perſonis in ε vel σι definentibus ν additur, quoties immediate præcedunt vocalem aut diphthongum, apud Poetas etiam ante conſonam. Vid. Hom. ιλ. γ. v. 61.

Exemplar Vocis Activæ.

Modi Indicativi.

Præſ. S. τύπτ-ω εις ει. D. ετον ετον. P. ομεν ετε ουσι.

Imp. S. ἔτυπτ-ον ες ε. D. ετον έτην. P. ομεν ετε ον.

Fut. 1. S. τύψ-ω εις ει. D. ετον εῖτον. P. ομεν ετε ουσι.

Aoriſt. 1. S. ἔτυψ-α ας ε. D. ᾶτον άτην. P. αμεν ατε αν.

Perf. τέτυφ-α ας ε. D. ατον ατον. P. αμεν ατε ασι.

Pluſq.

* Pluralitatem Temporum non peperit necessitas aut significationis diversitas, sed Græcæ linguæ copia. Singulariter apud Poetas est verbum δήω quæ sthiam in præsenti habet significationem futuri. Aoristus usus est in præsenti ἔδην Invenio. Volut igitur δήω esse futurum pro δήσω, abjectâ σ. Sic ἕξω pro ἔχσω a ἔχω. Inde præt. κέχοκα.

V.
Id Græci appellant ὑ ἑρμηνευτικόν. Idem accidit vocibus εἴκοσι viginti, et πανπάλαι prorsus ad vicandũ concursum vocalium.

οι pro
στῦπον in 3. pl. fit Bœotice στυπέσθην. sic Dion. Hal. l. 2. p. 116. ἐπεφεύγεσθην pro ἐπέφευγον.

de 3^tia pl. Aorisli 2di

Sæpe apud Τῆς ὁ, occurrit terminatio σσαν.
sic, Bar. B. 5. 21. Ἐλαβοσαν pro Ἔλαβον

Modus Imperativus.

In 3^tia plur. dicitur Attice Τυπτοντων.
Τυφθεντων.

Pluſq. Per. S. ἑτετύφ-ειν εις ει. D. ειτον ειτίλω. P. ειμεν ειτε εισαν.

Aoriſt. 2. S. ἔτυπ-ον ες ε. D. ετον ἑτίλω. P. ομεν ετε ον.

Fut. 2. S. τυπ-ῶ εῖς εῖ. D. εῖτον εἶτον. P. ἕμεν εῖτε ἕσι.

Futurum primum ſix conjugationis circumflectitur, atque ideo eodem modo variatur ac *futurum ſecundum.*

Ariſtoph. habet pro τύψω τυπήσω. Et pro βάλῶ βαλλήσω.

Modi Imperativi.

Præſ. S. τύπτ-ε ἑτω. D. ε]ον ἑτων. P. ετε ἑτωσαν.

Aor. 1. S. τύψ-ον -άτω. D. -ατον -άτων. P. -ατε -άτωσαν.

Perf. & Pluſq. Perf. S. τέτυφ-ε -ἑτω. D. -ετον -ἑτων. P. ετε -ἑτωσαν.

Aor. 2. S. τύπ-ε -ἑτω. D. -ετον -ἑτων. P. -ετε -ἑτωσαν.

Aor. 2. ἰλθί, εἰπέ, ἰυρέ, & interdum *ἰδέ* ſunt acutitona.

In Modo Imperativo prima perſona in omni numero deeſt, [& aoriſtus primus, apud Atticos ſcriptores nonnunquam poni reperitur pro futuro indicativi, ut δεῆσον pro δεήσεις, (ut ut id improbat Hen. Stephanus) Ariſtoph. *ἱππ.* act. 4. ſc. 1.]

Ariſtoph. habet in Imper. οἶσι, quod arguit Futurum hujus Modi aliquando fuiſſe, niſi ſit à præſenti οἴσω, quod ſimile eſt Futuro, ut ῥύσομαι cujus Imperf. ἐῤῥύσετο, Hom *ιλ.* ο. 120.]

Optativi vel Potentialis.

Præſ. & Imperf. S. τύπτ-οιμι -οις -οι. D. -οι]ον -οίτίλω. P. -οιμεν -οιτε -οιεν.

Fut. 1. S. τύψ-οιμι -οις -οι. D. -οιτην -οίτην. P. -οιμεν -οιτε -οιεν.

Aor. 1. S. τύψ-αιμι -αις -αι. D. -αίτην -αίτην. P. -αιμεν -αιτε -αιεν.

Perf. & Pluſq. perf. S. τετύφ-οιμι -οις -οι. D. -οιτον οίτην. P. οιμεν -οιτε οιεν.

Aor. 2. S. τύπ-οιμι -οις -οι. D. -οιτον οίτην. P. οιμεν -οιτε -οιεν.

Fut. 2. S. τυπ-οῖμι -οῖς -οῖ. D. -οῖτον -οίτην. P. -οῖμεν -οῖτε -οῖεν.

Modi Subjunctivi.

Præſ. & Imperf. S. τύπτ-ω -ῃς -ῃ. D. -ητον -ητον. P. -ωμεν -ητε -ωσι.

Fut. 1. & Aor. 1. S. τύψ-ω -ῃς -ῃ. D. -ητον -ητον. P. -ωμεν -ητε -ωσι.

Perf. & Pluſq. S. τετύφ-ω -ῃς -ῃ. D. -ητον -ητον. P. -ωμεν -ητε -ωσι.

Aor. 2. S. τύπ-ω -ῃς -ῃ. D. -ητον -ητον. P. -ωμεν -ητε -ωσι.

Infinitivi.

Præſ. & Imper. τύπτειν. Fut. 1. τύψειν. Aor. 1. τύψαι. Perf. & Pluſq. τετυφέναι. Aor. 2. & Fut. 2. τυπεῖν.

Participii.

Præſ. & Imperf. S. N. τύπτ-ων -ουσα -ον. G. -οντος -ούσης -οντος. D. -οντι -ούσῃ -οντι. A. -οντα -ουσαν -ον. V. -ων -ουσα -ον.

D. N. A. -οντε -ούσα -οντε. G. D. -όντοιν -ούσαιν -όντοιν. V. -οντε -ούσα -οντε.

P. N.

Participia omnia in ων flectuntur ut ἑκών, οῦσα, όν
quod vide, p. 39.

P. N. -οντες -ϐσαι-ουτα. G. -όντων ϐσῶν-όντων. D. -ϐσι -ϐσαις -ϐσι. A. οντας -ϐσας -ουτα. V. -οντες -ϐσαι -ουτα.

Fut. 1. S.N. τύ↓-ων-ϐσα-ον. G. -ον⌋⊖-ϐσης-ον-⌋⊖. D. -ονπ ϐσῃ-ονπ in omnibus ut præſens.

Aor. 1. S. N. τύ↓- ας -ασα -αν. G. αν⌋⊖ -ἀσης -αν⌋⊖. D. -ανπ -ἀσῃ -ανπ. A. αντα -ασαν -αν. V. -ας -ασα -αν.

D. N. A. τύ↓ -αντε -ἀσα -αντε. G. & D. -ἀντοιν -ἀσαιν -ἀντοιν. V. αντε -ἀσα -αντε.

P. N. αντες -ασαι -αντα. G. ἀντων -ασῶν -ἀντων. D. -ασι -ἀσαις -ασι. A. -αν⌋ας -ἀσας -αντα. V. -αντες -ασαι -αντα.

Perf. & Pluſq.S.N. & V. τετυφ-ώς ῦῖα-ός. G. -ότ⊖ -ύῖας -ότ⊖. D. ότπ -ύῖα -ότπ. A. ότα ῦῖαν -ός.

D. N. A. V. -ότε,ύῖα -ότε. G. & G. -ότοιν -ύῖαιν ότοιν.

P. N. & V. -ότες -ῦῖαι -ότα. G. -ότων -ῦῖῶν -ότων. D. -ότσι ύῖαις -ότσι. A. -ότας -ύῖας -ότα.

Aor. 2. S. N. τυπ-ών -ῶσα -όν. G. -όν⌋⊖ -ῶσης ὸν⌋⊖. D. ὸνπ ὡσῃ -ὸνπ, &c. cum accentu in penult. caſus creſcentis, ut ὢν ὡσα ὸν. pag.46.

Fut. 2. S.N. & V. τυπ-ῶν -ῶσα -ῶν. G.-ῶντ⊖ -ῶσης -ῶντ⊖. D. ῶνπ -ὡσῃ -ῶνπ. A. -ῶντα -ῶσαν -ῶν.

D. N. A. V. -ῶντε -ὡσα -ῶντε. G. D. ὡντοιν -ὡσαιν -ὡντοιν.

P. N. V. -ῶντες -ῶσαι -ῶντα. G. -ὡντων -ὡσῶν -ὡντων. D. -ῶσι -ὡσαις -ῶσι. A. ῶντας -ὡσας -ῶντα.

Futurum primum 5tæ conjugat. eodem modo variatur ac Fut. 2. ut αϖερῶν -ῶσα -ῶν.

Synopsis Verbi Activi in omnibus Temporibus & Modis.

	Ind.	Imp.	Opt.	Sub.	Inf.	Part.
Præs.	τύπτω	-ε	-οιμι	-ω	-ειν	-ων
Imp.	ἔτυπτον					
Fut. 1.	τύψω	-ε	-οιμι	-ω	-ειν	-ων
Aor. 1.	ἔτυψα	-ον	-αιμι	-ω	-αι	-ας
Perf.	τέτυφα	-ε	-οιμι	-ω	-έναι	-ώς
Plusq.	ἐτετύφειν					
Aor. 2.	ἔτυπον	-ε	-οιμι	-ω	-εῖν	-ών
Fut. 2.	τυπῶ		-οῖμι		-εῖν	-ῶν

[Restituimus in hac Synopsi Imperativo & Subjunctivo sua Futura, quoniam invenitur apud Aristoph. οἶσε βεβατάχ. a. 2. sc. 2. & δώσῃ. Joh. 17. 2. Apoc. 13. 16. Theocrit. εἰδ. κζ. v. 21. vide tamen quæ de οἶσε dicta, p. 51.]

Formatio Temporum.

Præsens est tempus à quo cætera omnia formantur.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsente, mutando ω in ον, & præponendo augmentum, ubi id solet verbum admittere.

Augmentum id esse dicitur, quod *auget* præsentis, aut syllabarum numerum, aut primæ syllabæ quantitatem sive tempus.

Augmentum, quod auget *syllabarum* numerum, vocatur

catur *ſyllabicum*; quod autem auget primæ ſyllabæ *tempus*, vocatur inde *temporale*.

Utrumque reperitur in Imperf. Perf. Pluſq.Perf. aor.1. aor.2. Modi Ind. ſed in Perfecto ſolo reliquorum modorum.

[Apud Homer. autem Iliad. α. v. 277. legitur ἄνδανε in modo Imp. κατακλάζει. Indic. Matth. 12.20. κατεαγῇ in Subj. Joh. 19. 31. ἀπόχθωμαι in infinit. Luc. 3. 21.]

Syllabicum Augmentum.

Syllabicum Augmentum Imperfecti eſt ε præfixum, quoties præſens incipit à conſonante.

[Per hoc etiam *ſyllabicum augmentum* augentur nonnulla verba quæ incipiunt à vocali, ſcilicet ἔαγα, &c. ab ἄγω *frango*, ἔαδα ab ἅδω *placeo*, ἔοικα ab εἴκω *ſimilis ſum*, ἔολπα ab ἔλπω *ſpero*, ἔοργα ab ἔργω *facio*, ἐώνημαι ab ὠνέομαι *emo*, &c.]

Si autem verbum incipiat à ρ, geminatur ρ poſt ε non in imperfecto ſolo, ſed in reliquis temporibus quæ habent augmentum, ut à ῥίπτω *jacio*. Imperf. ἔῤῥιπτον. Perf. ἔῤῥιφα, &c. licet Poetæ non id ſemper obſervent, ſed pro ἔῤῥεζον metri cauſa dicant ἔρεζον, pro ἔῤῥεξα ἔρεξα.

Attici in tribus pro ε habent η, ſcilicet ἠβουλόμην à βούλομαι *volo*, ἠδυνάμην à δύναμαι *poſſum*, ἤμελλον à μέλλω *futurus ſum*. Quod augmentum habet in medio δηκόνην, & ἀπήλαυον nonnunquam pro ἀπέλαυον.

De Temporali Augmento.

Temporale augmentum eſt η vel ω, quoties præſens incipit à mutabili vocali vel à mutabili diphthongo.

Mutabiles { Vocales α ε ο. / Diphthongi αι αυ οι.

Si Præſens incipit ab α vel ε, augmentum eſt η, ſi ab ο, augmentum eſt ω.

Si ι ſequitur α vel ο, ſubſcribitur in Imperfecto, ut ἄιδω *uro*, ᾖδον *urebam*, οἰκίζω *ædifico*, ᾠκιζον *ædificabvm*.

[Adjungunt autem lateri Iones, ut in ὤϊγνωτο & ὄϊξα apud Homer.]

Si Præſens incipit ab immutabili, vel vocali, vel diphthongo, nullum admittit augmentum.

Sunt autem immutabiles { Vocales η ι υ ω. / Diphthongi ει ου ῳ.

Attici autem mutant ει in η, ut ἤδειν pro εἰδεῖν per ſyncopen facta ex εἰδήκειν *ſciveram*, & ἤκασε pro εἴκασε ab εἰκάζω legitur apud Ariſtoph.

ε etiam ante υ aliquando mutatur in η, ut ἠυχόμην ab εὔχομαι, &c.

Quædam ab ε incipientia pro augmento poſt ε aſſumunt ι; leguntur enim εἶχον ab ἔχω *habeo*, εἴασον εἴων, & aor. 1. εἴασα, ab ἐάω *ſino*, εἴθισα. ab ἐθίζω *aſſuefacio*, εἴθισμαι ab ἐθίζομαι, & εἴωθα interpoſito ω ab ἔθω *ſoleo*, εἷκα ab ἕω *mitto*, εἷλκον & εἵλκεον ab ἕλκω & ἑλκέω *traho*, εἱπόμην ab ἕπομαι *ſequor*, εἱργαζόμην & εἴργασμαι ab ἐργάζομαι *operor*, εἴρηκα *dixi*, ab ἐρέω *dico*, εἱστήκειν *ſteteram*, ab ἑστήκω *ſto*, εἷσα *collocavi*, & εἷσμαι *indutus ſum*, ab ἕω *induo*, εἱστίων ab ἑστιάω *convivio accipio*.

Εἶπα aor. 1. εἶπον aor. 2. dixi habet ι poſt ε in omnibus modis, atque ideo putatur deſcendere à præſente εἴπω non ἔπω.

[Sic εἷλον *capiebam* ab εἵλω potius quam ἵλω, quia in Im-

Ἔργα αὐτῦ εὐλόγησας Job. 1. 10

His adde ἑλκύω traho. Act. 16. 19. εἵλκυσαν.

UMI

Imperat. legitur εἷλε Ariſtoph. Νεφελ. Act. 2. ſc. 1. & εἵρυσα *traxi*, ab εἱρύω potius quam ἐρύω, quia ἀνειρύσατο invenitur apud Theocrit. Id. xγ. v. 17. & fortaſſe εἵλκυον & εἵλκυσα potius derivari debent ab inuſitatis ἑλκέω & εἱλκύω, quia ab ἑλκέω aor. 1. eſt ἕλκησα apud Homer. οδ. λ. v. 579. & ab ἀνελκύω in aor. 1. legitur ἀνέλκυσα. Theocrit. Idyll. 21. v. 53. Ab ἵπω autem eſt ἔννεπε pro ἔνεπε, ἀείπουιμι, ἀείπουλα apud Homer.]

Attici ſæpe ante temporale augmentum ponunt ε, ut ἐώρων pro ὥρων, ab ὁράω *video*, ἐλώδαινον pro ἤνδαινον ab ἀνδάνω *placeo*.

Et Poetæ dicunt ἔειπεν pro εἶπεν, &c.

Ab ἑορτάζω *feſtum celebro*, dicitur in Imperfecto ἐώρταζον.

Rhenius & Weſtmonaſterienſis Grammaticæ ſcriptor addunt etiam εἱόρταζον, ſed qui ea voce utuntur nullum citant Authorem.

De Verbis quæ nullum habent augmentum.

Dicuntur ſine ullo augmento ἄϊον *ſpirabam* ἄϊον *audiebam*, ἀήθεσσον *inſuetus eram*, ἀηδιζόμην *tædio afficiebar*, à verbis ἄω *ſpiro*, ἀΐω *audio*, &c.

In verbis derivatis aut compoſitis ab οἴαξ *temo*, οἶνος *vinum*, οἰωνὸς *volucris*, οἶστρος *æſtrum*, diphthongus non mutatur, ut οἰακίζω *guberno*, οἰάκιζον, &c.

Sic οἰδάνω *tumeo*, οἴδανον, rarò ὤδανον: οἰκυρέω *domum cuſtodio*, οἰκύρεον; οἰμάω *cum impetu feror*, οἴμαον; οἰόομαι *deſolor*, aor. 1. οἰώθην; οἰνοχόεω *vinum fundo*, & οἰμώζω *lugeo*, nunc mutant οι in ω, nunc non mutant.

Διαιτάω, quaſi eſſet à præpoſitione compoſitum, habet augmentum in medio, αι ſcilicet mutato in η, ut διαιτάω ῶ *arbiter ſum*, Imperf. διήταον *arbiter eram*. At in perfecto nihilominus præponitur δε, ut δεδιήτημαι, δεδιήτημαι, &c.

De

De Augmentis Compoſitorum.

E compoſitis quædam habent augmentum in principio, quædam in medio, quædam & in principio & in medio.

Habent augmentum in principio

1. Quæ componuntur à nomine.
2. Quæ componuntur ab adverbio.
3. Quæ componuntur ab α privandi particula.

Habent augmentum in medio

1. Quæ componuntur cum δυς & ὰ ante mutabilem vocalem, ut προσηγγελίσατο. Gal. 8. 3.
2. Quæ componuntur à præpoſitione.

1. Niſi ſimplex non ſit in uſu, ut ἀμφισβητέω ἠμφισβήτεν, ὄπίσαμαι *ſcio*. Imperf. ἠπιστάμην.

2. Niſi præpoſitio non mutat ſignificationem verbi, ut ἀφεύω idem ac εὔω *uro*, in Imperf. ἤφυον, &c.

3. Niſi ſunt quæ ſequuntur ἀμφιέννυμι *induo*, ἀμπέχομαι & ἀμπίσχομαι *induor*, ἀντιδικέω *adverſor*, ἀφίημι *demitto*, cujus aor. 2. eſt ἧφιον Marc. 11. 16. ἐμπολάω ſive ἐμπολέω *lucror*, ἐνεχειρέζομαι *oppigneror*.

Habent augmentum & in principio & in medio ἠνώρθουν ab ἀνορθόω *corrigo*, ἠνώχλεν ab ἐνοχλῶ *turbo*, ἠνειχόμην & ἠνεσχόμην ab ἀνέχομαι *ſuſtineo*, ἐπαρῴνεν a παροινέω ῶ *debacchor*, ἠνηνάμην aor. 1. ab ἀναίνομαι *renuo*, μεμελοποιήκατε, à μελοποιέω *carmina modulor*, ὠνοματοπεποίηκατε ab ὀνοματοποιέω *vocabula fingo*, & nonnulla alia.

Quædam varie augentur, ἀναλίσκω *aſſumo*, perf. ἀνά-

ἀναλωκα, ἀνήλωκα, & ἠνάλωκα, aor. 1. ἀνάλωσα ἀνήλωσα & ἠνάλωσα, ἀντιβολέω Imp. ἠντιβόλουν, aor. 1. ἀντεβόλησα, ἀφλωιδίζω. Imp. ἀφλωίδιζον. Perf. ἠφλωίδικα, ἀφίημι. Imperf. ἀφίουν & ἠφίουν. ἐγγυάω. Imperf. ἠγγύαον & ἐνεγγύαον aor. 1. ἠγγύησα, ἐνεγγύησα & ἐγγύησα. perf. tantum ἐγγεγύηκα.

Præpositiones in compositis amittunt ultimam vocalem, quoties verbum incipit à vocali.

Περί autem & πρό nihilominus retinent, ut περιάγω, περιέχω, & aliquando ἀμφί & apud Poetas nonnunquam ἀπό, ὀπί, διά, κατά, &c.

Πρό suam vocalem cum verbi vocali nonnunquam contrahit, ut ex προὸ & ἔχω fit πρόχω.

Si verbum incipiat ab aspirata vocali, mutatur prapositionis consonans tenuis in suam aspiratam, ut à χύ & ἄπω fit καθάπω, ab ὀπί & ἔπομαι fit ἐφέπομαι. Literæ tenues sunt π κ τ, aspiratæ φ χ θ.

Ἀμφί suam aspiratam ante tenuem nunc mutat in tenuem, ut ἀμπέχομαι ab ἀμφί & ἴσχομαι, nunc non mutat, ut ἀμφεδέμω apud Theocrit. Idyll. xe, v. 278.

Ἐξ autem in compositione ante consonam fit ἑκ, ut ἐκπίνω ebibo.

ν in ἐν & σωύ ante γ κ ξ & χ transit in γ, ut ἐγγλύπω insculpo, ζυγγράφω, ante π β φ μ & ψ mutatur in μ ut ἐμβλέπω, ζυμβαίνω, ante λ mutatur in λ, ante ρ in ρ, ut ἐλλείπω, συλλαμβάνω, συῤῥάπτω.

σωύ ante ζ & σ amittit ν, ut συζητέω συσσέλλω, &c.

Quoties verbum augetur per ε, resumitur ν, ut συσσέλλω ζωύεσσελλον, &c.

Incipientia à ρ geminant ρ post præpositionem, ut ἀναῤῥίπτω, κατῤῥίπτω.

[Gram. Westm. dicit sæpius scribi παραῤῥίπτω, sed alit. Gr. lib.]

Iones in nullo tempore admittunt augmentum.

De

De Futuro primo.

Futurum primum Formatur à præsente, mutando ultimam syllabam in conjugatione.

prima	in	ω
secunda		ξω
tertia		σω
quarta		nunc in ξω nunc in σω.
quinta		λῶ μῶ νῶ ῥῶ circumflexa.
sexta		σω.

In quarta conjugatione αω cum duplice σ & πω cum duplice τ in futuro plerumque mutantur in ξω, ut ab ὀρύπω fit ὀρύξω, &c.

Sed in his mutantur in σω, ἀγρώστω *venor*, βρύστω *bullio*, ἐρέστω *remigo*, ἱμάστω *loris cædo*, λεύστω *video*, πάστω *inspergo*, πλάστω *fingo* vel *illino*, πίστω *pinso*.

Verba in ζω habent fere futurum in σω, ut βαπτίζω. fut. βαπτίσω.

Nonnulla tamen efferunt futurum in ξω, ut αἰάζω *ejulo* αἰάξω, &c.

Nonnulla in ξω & σω, ut ἁρπάζω ἁρπάξω & ἁρπάσω, &c.

Κλάζω *clango* habet κλάγξω, & πλάζω *seduco* πλάγξω, σαλπίζω autem *tuba cano*, σάλπισω & σαλπίγξω.

Attici è Futuris 4tæ Conjugat. in σω tollunt σ & circumflectunt ω, ut νομῶ, εῖς, εῖ, pro νομίσω εις, ει.

Penultima futuri in omni conjugatione longa est, nisi in quinta, ubi semper fit brevis, vel amovendo secundam consonantem, ut in τεμῶ à τέμνω *scindo*, vel abstrahendo secundam vocalem diphthongi,

Quid verba 4tæ conjugationis in άσω et — ίσω. ut φράσω, ἀκουτίσω? certe in eorum futuris Brevis est α, et ι. Quæ in άω puræ desinunt, ut ἐάω, Βοάω, producunt futura. Hæc autem numerat A. inter verba 5tæ Conjug. p. 49.

gi, ut in ῥανῶ à ῥαίνω *pluo*, vel corripiendo ancipitem, ut in πλῶ à πίλλω *vellico*.

Quatuor ſunt futura quæ ſpiritum thematis mutant, ſcilicet θρέψω à τρέφω *nutrio*, θρέξω à τρέχω *curro*, θύψω à τύφω *fumum excito*, ἕξω ab ἔχω *habeo*, unde compoſitum ἐπέχω, fut. ἐφέξω.

In Sexta Conjugatione.

Κλαίω vel κλάω *fleo*, & καίω *uro* formant futura in αύσω, ι ſcilicet mutato in υ.

Attici è futuris in άσω nonnunquam tollunt σ & contrahunt άω in ῶ, ut ἐλῶ ᾷς ᾷ pro ἐλάσω vid. pag. ~~107.~~ 71.

Poetæ nonnunquam è futuro tantum tollunt σ, ut δήω pro δήσω à δέω *ligo*.

Dores circumflectunt ω & in hoc & in omni futuro, ut κλασῶ pro κλάσω à κλάω *frango*, & σ mutant in ξ, ut γελαξῶ pro γελάσω.

De Aoriſto primo.

Aoriſtum primum formatur à futuro primo præfigendo augmentum Imperfecti, & mutando ω finale in α, ut ἀγράψω fit ἔγραψα.

Penultima hujus Aoriſti non ſemper eſt eadem ac penultima Futuri 1. nam in quinta conjugatione ε aſſumit ſibi ι & α mutatur in η ut, à νεμῶ fit ἔνειμα, à ψαλῶ ἔψηλα.

Sin autem diphthongus αι ſit in penultima præſentis, α futuri non niſi Atticè mutatur in η.

Excipias αἴρω quod ſemper mutat α in η in aor. 1. Indic. & in reliquis modis, ubi non augetur in aor. 1. reſumit α futuri non αι præſentis, ut Indicat. præſ. αἴρω,

ἄειρω, aor. 1. ἦειρα. Imp. ἄειρον. Optat. ἄειραιμι. Subj. ἄειρω. Inf. ἄειραι. Part. ἄειρας, cui nonnulli perperam ι ſubſcribunt.

Poetæ in aor. α. nunc geminant σ, ut ἐγέλασσα pro ἐγέλασα à γελάω *rideo*. nunc non ſcribunt, ut ἔχευα pro ἔχευτα, á χέω *fundo*. ἔκηα pro ἔκησα à καίω *uro*. Od. γ. 40. λ. 46.

[Καταλειβάδην, i.e. in ſoluta oratione pro ἔχευα dicitur ἔχεα. Rom. 3. 15.

Quinque aoriſta prima formantur irregulariter ἔδωκα *dedi*, ἔθηκα *poſui*, εἶπα *dixi*, ἧκα *miſi*, ἤνεγκα ſive ἤνεικα *tuli*. Vide quæ dicta. pp. ~~93. 98. & 100.~~ 99. 100. 104. 106.

De Tertia Plurali.

Tertia pluralis formatur à prima ſingulari addendo ν, ut ab ἔλεξα fit ἔλεξαν.

[Sed Ariſtophan. habet εἶξαν pro εἶξαν, contra Lycophr. πέφευκαν pro πεφεύκασι. ad quam formam legitur εἰρήκαν. Apoc. 19. 3. ἔγνωκαν. Joh. 17. 6.

De Præterito Perfecto.

Præteritum perfectum formatur à futuro mutando ω in α, ψ in φ, ξ in χ, & σ in κ, & præponendo augmentum, à φείξω autem eſt πέφευκα, & ab ἥξω ἧκα.

Futura in λῶ νῶ ῥῶ aſſumunt κ ante α, ut à ψαλῶ ἔψαλκα, μῶ autem mutatur in μηκα.

ν ante κ mutatur in γ in præteritis à verbis in αίνω & hyperdiſſyllabis in ώω, ut φαίνω φανῶ πέφαγκα, μολώω -ωῶ μεμόλυγκα, cætera in νω abjiciunt ν, ut θύω. Fut. θύσω. Præt. τέθυκα *ſacrifico*.

ε ante

de κ Praeteriti.

Ionis interdum tollunt κ sic κεκαφηότα spirantem pro κεκαφηκότα. Hom. Il. ε. 698. Ita κάπτω spiro forte καφέω nova vox. vid. n. ad p. 1147 sape apud Hom. πεπλήγεσ pro πεπληκόσ.

Sit Regula. Si [ε] Imperfecti sit breve vel ancipes, præfigitur tum consonæ primæ in Præterito: Alias non. Hunc τρόπον πλεοναζοντων imitantur aliquando Latini, ut, Fefelli, Pepuli, Pepigi &c.

ε ante λῶ νῶ ρῶ in futuris diſſyllabis quintæ conjugationis mutatur in α, ut à σελῶ fit ἔσαλκα, à κτενῶ ἔκτακα, à σπερῶ ἔσπαρκα.

ε in futuris diſſyllabis primæ & ſecundæ conjugationis Attice mutatur in ο, ut à κλέψω Attice fit κέκλοφα.

E Perfectis in ηκα non raro tollitur prima vocalis præſentis, ut κέκληκα non κεκάληκα à καλέω voco, κέκμηκα non κεκάμηκα à κάμνω laboro.

De Augmento Præteriti.

Augmentum Præteriti idem eſt ac augmentum Imperfecti, niſi verbum incipiat à ſimplici conſonante vel à muta cum liquida.

Si verbum incipiat à ſimplice conſonante, vel à mutâ cum liquida, prima litera præſentis præponitur augmento Imperfecti, ut à τύπτω ἔτυπτον τέτυφα. Poſtponitnr autem ubi ρ eſt prima, ut à ῥάπτω ſuo, fit ἔῤῥαφα non ῥέῤῥαφα.

Sin præſens incipiat ab aſpirata, aſſumit ſuam tenuem ſcilicet π pro φ, κ pro χ, τ pro θ, ut θάλλω ἔθαλλον, τέθαλκα non θέθηλκα germino, θάπτω ſepelio, ἔθαπτον, τέθαφα non θέθαφα.

[Sed nec τέτραφα ut nonnulli volunt, nè duæ aſpiratæ ſimul ſint. nam dixit Lucian. Διαλ. Ροσειδ. & Nαυσιδ. τιθῄθω. & Heſiod. Θεογ. v. 192. ἰθρέψω, à τρέφω nutrio.]

Γρηγορέω, γνωρίζω & antiquum γνόω tantum ε præponunt, quamvis à muta cum liquida incipiant. eodem modo etiam interdum augentur (quod maxime patet in Præt. paſſ.) Βλακδίω piger ſum, βλάπτω noceo, βυλδύω delibero, γυμνάζω exerceo, & alia nonnulla; quod Atticæ tribuitur dialecto.

Κτάομαι autem & μνάομαι faciunt in præterito κέκτη-

κέκτημαι & μέμνημαι, quamvis à muta cum liquida non incipiant, quam formam etiam ſequuntur πέπωκα & πέπαμαι ab inuſitatis πόω *cado* & πάομαι *volo*. nec non & πέπηα pro πέπηκα à πήνω *expaveſio*. [quamvis in uſu etiam ſint ἔκτημαι & ἔπηκα.]

Verba incipientia à λ vel μ, Attice augentur in præterito per ει, ut εἴληφα pro λέληφα, à λαμβάνω *accipio*, εἴμαρμαι pro μέμαρμαι à μείρω *divido*.

Attici in verbis incipientibus ab α ε ο anteponunt duas priores literas præſentis, ut ἀλήλεκα pro ἤλεκα ab ἀλέω *molo*, ὀρώρυχα pro ὤρυχα ab ὀρύσσω *fodio*, & ἐδήδοκα *edi*, pro ἤδοκα ab antiquo verbo ἐδόω, ἐρήρεικα pro ἤρεικα ab ἐρείδω *firmo*.

[At ab ἤλειφα præt. ab ἀλείφω *ungo*, fit ἀλήλιφα, extrito ε. & in voce paſſiva ἀλήλιμμαι.]

De Pluſquam Perfecto.

Pluſquam perfectum fit à perfecto, vertendo α in ειν, & anteponendo etiam ε, ſi conſonans ſit prima litera præſentis, ut ὤρυχα *fodi*, ὠρύχειν, τέτροφα *verti*, ἐτετρέφειν.

Attici autem ε in pluſquam perfecto interdum non admittunt, ut πεποιήκειν pro ἐπεποιήκειν.

Vide in N. T. Mar. 14. 44. & 15. 7. 10. Luc. 6. 48.

Augent etiam præterita, quæ ex reduplicatione facta ſunt, ut ab ἀλήλεκα fit ἠλελέκειν.

Poetæ omne augmentum pro libitu ſuo vel admittunt vel rejiciunt.

De

Occurrit hoc augmentum Atticum etiam in Aor. 1mo passivo. Joh. 8. 4. κατελήφθη ἐπαυτοφώρῳ.

ἄγω, ἦχα, ἄγηχα, ἀγήνοχα. propter euphoniam ἀγήοκα inde apud Dem. περ. στεφ. κατηγηόχεν a καθήγω.

De Aoriſto Secundo.

Aoriſtum ſecundum nonnunquam idem eſt ac Imperfectum, ut γεγράφω *ſcribo* ἔγεγραφον, ἄγω *duco* ἦγον.

Si autem in Imperfecto duplicatur, λ altera λ abjicitur in aor. 2. ut Imperf. ἔβαλλον, aor. 2. ἔβαλον.

Si in Imp. poſt μ ſequitur ν, ν abjicitur, ut à τέμνω *ſcindo*, in Imp. ἔτεμνον, in aor. 2. ἔτεμον.

Si poſt π ſequitur τ, abjicitur τ, ut à τύπτω in Imp. ἔτυπτον, in aor. 2. ἔτυπον.

In his tribus π mutatur in β, ἔβλαβον à βλάπτω, ἐκάλυβον à καλύπτω, ἔκρυβον à κρύπτω.

In his ſeptem π mutatur in φ, ἦφον ab ἅπτω, ἔβαφον à βάπτω, ἔταφον à θάπτω, ἔσκαφον à σκάπτω, ἔῤῥαφον à ῥάπτω, ἔδρυφον à δρύπτω, ἔῤῥιφον à ῥίπτω.

Hæc duo σμύχω *uro*, & ψύχω *refrigero*, in Imp. retinent χ, in aor. 2. mutant χ in γ.

Si ι vel ω, vel αι vel αω vel ε, ſit in penultimâ Imperfecti, mutantur in α in aor. 2. ut λήθω, in Imp. ἔληθον, in aor. 2. ἔλαθον. στέλλω Imp. ἔστελλον, in aor. 2. ἔσταλον, &c.

Verum ε in triſſyllabis quintæ conjugationis non mutatur, ut ἀγγέλλω *nuncio*. Imperf. ἤγγελλον. aor. 2. ἤγγειλον. quod legitur, Luc. 8. v. 20.

Neque in βλέπω, λέγω, φλέγω, alia penultima eſt aor. 2. ac Imperfecti, á τέμνω autem fit ἔταμον & ἔτεμον.

Ευ diphthongus in penultimâ Imp. amittit priorem vocalem in aor. 2. ut à φεύγω. Imperf. ἔφευγον. aor. 2. ἔφυγον.

Ει diphthongus, nisi in quinta conjugatione, mutatur in ι, ut à λείπω. Imperf. ἔλειπον. in aor. 2. ἔλιπον.

In dissyllabis quintæ conjugationis ει diphthongus mutatur in α, ut ἀπείρω ἔαπαρον, in trissyllabis in ε, ut ἀγείρω ἤγερον.

In verbis quartæ conjugationis, quando futurum primum exit in ξω, aoristum secundum exit in χον, quando Fut. 1. exit in σω. aor. 2. exit in δον, ut φράπω. fut. φράξω *sepio*. aor. 2. ἔφραγον, φράζω. fut. φράσω *dico*. aor. 2. ἔφραδον. ἀκούζω autem ἤκρεκον. il. π. 470.

Πλήσσω *percutio*, habet ἔπληγον & ἔπλαγον. hoc cum relatione ad animum; illud ad corpus, ut Grammatici volunt.

Carent aoristo secundo λήγω *desino*, nonnulla hyperdissyllaba quartæ conjugationis, ut φυλάσσω, verba in εύω, ύω, όω, præter ἀκούω *audio*, quod apud Poetas habet ἤκουον.

Attici in hoc tempore reduplicatione uti solent, & pro ἦγον dicere ἤγαγον, & ἤγειρον pro ἦρον.

Iones primam literam Thematis geminant, & pro ἔπαρπον dicunt πέπαρπον. [quod augmentum retinetur in reliquis modis, unde τετυπτόμην & apud Hom. Il. ι. 701. κέκραχθι pro κεκράγοθι. Lucian. Timon. id autem pro κεκράγοτι.]

De Futuro Secundo.

Futurum secundum fit ab aoristo secundo, adimendo augmentum & mutando ον in ω circumflexum, ut ab ἔτυπον τυπῶ, ab ἦδον ἀδῶ, ab ἔχεον χεῶ.

[At ω in πίω. Matth. 26. 29. non circumflectitur, quod nec in media voce πίομαι. vid. p. 67.]

Tem-

In praes. et imperf. Poetæ sæpe tollunt ε penult.
3 hic sing. sic †σεύται pro σεύεται. ἄλτο,
pro ἄλλετο, he leaped.
†ἀναβεβαιῶται, he asserts, he affirms. Vox est
Homerica.

Tempora Reliquorum Modorum.

Formantur à temporibus Indicativi, cognata à cognatis, abjecto ſemper augmento ab aoriſtis, non à præteritis Perfectis.

Exemplum vocis Mediæ.

Modus Indicativus.

Præſ. S. τύπτ-ομαι η ε-ται. D. ό-μεθον ε-θον ε-θον. P. μεθα ε-θε ο-ντται.

Imperf. S. ἐ-τυπτ-όμην ου ε-το. D. ό-μεθον ε-θην ἐ-σθην. P. ό-μεθα ε-θε ο-ντο.

Aor. 2. S. ἐ-τυπ-όμην ου ε-το. D. ό-μεθον ε-θον ἐ-σθην. P. ό-μεθα ε-θε ο-ντο.

Fut. 2. S. τυπ-οῦμαι ῆ εῖ-ται. D. ού-μεθον ε-σθον εῖ-σθον. P. ού-μεθα εῖ-σθε ο-ῦνται.

Perf. S. τέ-τυπ-α ας ε. D. α-τον α-τον. P. α-μὲν α-τε α-σι.

Pluſq. Perf. S. ἐ-τε-τύπ-ειν εις ει. D. ει-τον εί-τὴν. P. ει-μὲν ει-τε ει-σαν.

Fut. 1. S. τύ-ψ-ομαι η ε-ται. D. ό-μεθον ε-σθην ε-σθον. P. ό-μεθα ε-σθε ο-ῦνται.

Aor. 1. S. ἐ-τυ-ψά-μην ω α-το. D. ά-μεθον α-σθον ά-σθην. P. ά-μεθα α-σθε α-ντο.

Imperativus.

Præſ. & Imp. τύπτ-ου έ-σθω. D. ε-σθον έ-σθων. P. ε-σθε έ-σθωσαν.

Aor. 2. S. τυπ-οῦ έ-σθω. D. ε-σθον έ-σθων. P. ε-σθε έ-σθωσαν.

Perf. & Pluſq. S. τέτυπ-ε ὁτω. D. ετην ὁτων. P. ετε ὁτωσαν.

Aor. 1. S. τύψ-αι ἀδω. D. ασθον ἀσθων. P. ασθε ἀδωσαν.

Optativus ſive Potentialis.

Præſ. & Imp. S. τυπ-οίμιν οις οιτο. D. οίμεθον οισθον οίσθιν. P. οίμεθα οισθε οιντο.

Aor. 2. S. τυπ-οίμιν οις οιτο. D. οίμεθον οισθον οίσθιν. P. οίμεθα οισθε οιντο.

Fut 2. S. τυπ-οίμιν οῖς οῖτο. D. οίμεθον οῖσθον οίσθιν. P. οίμεθα οῖσθε οῖντο.

Perf. & Pluſq. Perf. S. τετύπ-οιμι οις οι. D. οιτον οίτιν. P. οιμὲν οιτε οιεν.

Fut. 1. S. τυψ-οίμιν οις οιτο. D. οίμεθον οισθον οίσθιν. P. οίμεθα οισθε οιντο.

Aor. 1. S. τυψ-αίμιν αις αιτο. D. αίμεθον αισθον αίσθιν. P. αίμεθα αισθε αιντο.

[In 3tia pl. pro οιντο Ion. dicitur οίατο.]

Subjunctivus.

Præſ. & Imperf. S. τύπτ-ωμαι ῃ ῃ. D. ώμεθον ηθον ηθον. P. ώμεθα ηθε ωνται.

Aor. 2. S. τύπ-ωμαι ῃ ηται. D. ώμεθον ηθον ηθον. P. ώμεθα ηθε ωνται.

Perf. & Pluſq. Perf. S. τετύπω ῃς ῃ. D. ητον ητον. P. ωμὲν ητε ωσι.

Aor. 2. & Fut. 1. S. τύψ ωμαι ῃ ηται. D. ώμεθον ηθον ηθον. P. ώμεθα ηθε ωνται.

Infini-

Infinitivus.

Præſ. & Imperf. τύπτεσθαι.
Aor. 2. τυπέσθαι.
Fut. 2. τυπήσεσθαι.
Perf. & Pluſq. Perf. τετυπῆσθαι.
Fut. 1. τυφθήσεσθαι.
Aor. 1. τυφθῆναι.

Participium.

Præſ. & Imp. S.N. τυπ-τόμενος -ομένη -όμενον. G. -ομένου -ομένης -ομένου.
Aor. 2. S. N. τυπ-τόμενος -ομένη -όμενον. G. -ομένου -ομένης -ομένου.
Fut. 2. S. N. τυπ-τησόμενος -ησομένη -ησόμενον. G. -ησομένου -ησομένης -ησομένου.
Perf. & Pluſq. Perf. S. N. τετυπ-πώς ῦῖα ός. G. ότος, ύῖας ότος, &c. in omni caſu ut τετυφώς.
Fut. 1. S. N. τυφ-θόμενος -θομένη -θόμενον. G. θομένου θομένης -θομένου.
Aor. 1. S. N. τυφ-θείμενος θεισμένη -θείμενον. G. θεισμένου -θεισμένης -θεισμένου.

Participia in ος per omnia inflectuntur ut Adjectiva in ος cum accentu in antepenultima, ubi ultima brevis eſt, in penultima autem, ubi ultima eſt longa.

At in Nom. Pl. dicendum τυπ-τόμενοι τόμεναι τόμενα. quia αι & οι diphthongi ratione accentuum pro brevibus habendæ.

Obſervatio.

Notandum in Indicativo, quando prima perſona exit in ομαι ſecunda exit in η cum ι ſubſcripto. Sed hæc tria βούλομαι *velo*, οἴομαι *puto*, ὄψομαι *videbo*, ab Atticis habent ſecundam perſonam in ει. [Atque hinc etiam eſt οἶ pro ἄῃ es, f. ctum ſcilicet ex inuſitato ἴομαι ἴῃ & per Graſin ἇ ſum, es.

Synopſis verbi medii in omnibus temporibus & Modis.

	Ind.	Imp.	Opt.	Sub.	Inf.	Part.
Præſ.	τύπτομαι		οἰμὴν	ωμαι	εσθαι	ομενος
Imp.	ἐτυπτόμην	-ν				
Aor. 2.	ἐτυπόμην	-ν	οἰμὴν	ωμαι	ἔσθαι	όμενος
Fut. 2.	τυπέομαι		οἰμὴν		ἔεσθαι	ούμενος
Perf.	τέτυπμαι					
Pluſq.	ἐτετύπμην	-ν	οιμι	ω	ἔναι	ώς.
Fut. 1.	τυφθήσομαι		οἰμὴν		ήσεσθαι	ησόμενος
Aor. 1.	ἐτυφθήμην	-αι	ειμὴν	ωμαι	ασθαι	άμενος

Formatio Temporum in voce Media.

Præſens formatur à Præſente activo, vertendo ω in ο, & addendo μαι, ut à τύπτω fit τύπτομαι.

Imperfectum.

Formatur à præſente, mutando μαι in μὴν & præfigendo augmentum, ut à τύπτομαι fit ἐτυπτόμην.

Aori-

† videntur hæc præsentia posita per Enallagin pro Futuris.

οὐ φθέγξῃ ; non loquêris ? Th. Eid. 14 22.

Aoriſtum Secundum.

Formatur ab aor. ſecundo Activo, mutando ον in όμην, ut ab ἔτυπον fit ἐτυπόμην.

Futurum Secundum.

Formatur à futuro ſecundo Activo, mutando ῶ in οῦμαι, ut à τυπῶ fit τυποῦμαι.

≠ Excipienda hinc hæc anomala βίομαι *vivam*, βέομαι *vadam*, quæ apud Poetas tantum ſunt: necnon & Attica illa πίομαι -εσαι *bibam*, ἔδομαι -η & Attice -ει, φάγομαι -εσαι -εται *edam*. vid. Luc. 17. 8.

[Leguntur etiam πῖ à πέσμαι. Ariſtoph. ἰδεῖ) ab ἰδέσθαι. Lucian. φαγῆ à φαγέσθαι. Gen, 2.16. & 32.]

Futurum Primum.

Formatur à futuro primo Activo mutando ω in ο & addendo μαι, ut à τύψω τύψομαι, ſed in quinta conjugatione mutando ῶ in οῦμαι, ut à ψαλῶ fit ψαλοῦμαι, quod in omnibus variatur ut futurum ſecundum.

Dores in omni conjugat. formant Fut. α. in ᾶμαι ῆ εῖται. ut ἰσοῦμαι ῆ. ἰσεῖται. Theocrit. εἰδ. 1. 38.

Attici etiam è futuris ſuis activis in ῶ circumflexo formant futur. med. in οῦμαι, ſi à verbis in ίζω deſcendunt, ut βαδιοῦμαι ῆ εῖται à βαδίζω.

Sin autem à verbis in άζω vel άω oriuntur, f. med. formatur in ῶμαι ᾗ ᾶται, ut ἐργῶμαι ᾗ ᾶται ab ἐργάζομαι *operor*. [quæ vox legitur in quarto mandato ſecundum 70 interpret.]

Aoriſtum primum.

Formatur ab aoriſto primo Activo addendo μι, ut ab ἔτυψα fit ἐτυψάμι.

Perfectum Medium.

Retento ſemper augmento præteriti activi, formatur ab aor. 2. Activo mutando ον in α, ut ab ἔτυπον fit τέτυπα.

Penultima autem præteriti medii non ſemper eſt eadem ac penultima aoriſti ſecundi.

η & ω & diphthongus ευ in præſente manent in præterito medio, quæ in aor. 2. mutantur.

αι mutatur in η iota ſubſcripto, quoties ι manet in Fut. ut δαίω. F. δαίσω. P. M. δέδηα. in η ſimplicem vocalem, quoties non manet, ut φαίνω. F. φανῶ. P. M. πέφηνα. atque ad hanc formam a θάλλω fit τέθηλα, à θάπτω τέθηπα, à κλάζω κέκληγα.

ει niſi in quinta Conjugatione mutatur in οι, ut λείπω. aor. 2. ἔλιπον. Præt. M. λέλοιπα.

In quinta Conjugatione ει mutantur in ο ut σπείρω. aor. 2. ἔσπαρον, Præt. M. ἔσπορα.

In omni conjugat. ε mutatur in ο, ut τέλλω. aor. 2. ἔτολον. Præt. M. ἔτολα. λέγω. aor. 2. ἔλεγον. Præt. M. λέλογα.

Nulla obſervata analogia à ῥήγνυω fit ἔῤῥωγα, à μέλει μέμηλε, à δείδω δέδοικα, ab ἔθω εἴωθα.

Attici in hoc tempore geminatione uti ſolent, ut ἀκήκοα pro ἤκοα ab ἀκούω *audio*, ὄλωλα pro ὤλα ab ὄλλυμι *perdo*, ἐλήλυθα pro ἦλυθα ab inuſitato ἐλάθω *venio*.

Pluſ-

de quantitate i med. ττ. in perf. med.
Τρίζω Strido. ἔτριγον. sed τέτριγα.

α Aor. 2di in perf. medio mutatur in ο. ἔσπαρον
ἔσπορα. interdum interposita litera γ. ἔλαχον
[a λαγχάνω sortior] prät. med. εἴληχα.

Pluſquam Perfectum.

Fit à perfecto, mutando α in ειν & quando perfectum incipit à conſona, præponendo etiam ε, ut à λέλοιπα fit ἐλελοίπειν.

In pluſquam perfectis, quæ fiunt ex Atticis præteritis, admittitur etiam temporale augmentum, ut ab ἀκήκοα fit ἠκηκόειν. ab ἐλήλυθα autem fit ἐληλύθειν ſine augmento.

Hæc tria augentur in medio, ἐώκειν ab ἔοικα, ἐώλπειν ab ἔολπα, ἐώργειν ab ἔοργα. [εἶδα habet in pluſquam perfecto ᾔδειν ut nonnulli volunt, nulla factâ Syncope.]

Vocis Paſſivæ Exemplum.

Indicativi.

P. S. τύπτομαι -η -εται. D. ὁμεθον-εσθον-εσθον. P. ὁμεθα -εσθε -ονται.

Imp. S. ἐτυπτ-όμην-ου-ετο. D. ὑμεθον-εσθον-έσθην. P. -όμεθα -εσθε -οντο.

Perf. S. τέτυ-μμαι -ψαι -πται. D. -μμεθον -φθον -φθον. -μμεθα -φθε -μμένοι εἰσί.

Pl. Perf. S. ἐτετύ-μμην -ψο -πτο. D. -μμεθον-φθον -φθην. P. -μμεθα -φθε -μμένοι ἦσαν.

Pa. Poſt. fut. S. τετύ-ψομαι. η-ε). D. -όμεθον -εσθον -εσθον. P. -όμεθα -εσθε -ονται.

Aor. 1. S. ἐτύφθ-ην-ης-η. D. -ητον -ήτην. P. -ημεν -ητε -ησ̣ν.

Fut. 1. S. τυφθήσ-ομαι-η-εται. D. -όμεθον-εσθον-εσθον. P. -όμεθα -εσθε-ονται.

Aor. 2. S. ἐτύπ-ην-ης-η. D. -ητον-ήτην, P. -ημεν -ητε -ησαν.

Fut.

Fut. 2. S. τυπήσ-ομαι-ῃ-εται. D. -όμεθον-εῖθον-εῖθον. P. όμεθα -εῖθε -ονται.

Imperativi.

Præſ. & Imp. S. τύπη-ϑι έτω. D. -έτον -έτων. P. -έτε έτωσαν.

Perf. & Pluſq. S. τέτ-υ-φ-ϑι τύφθω. D. υφθον-τύφθων. P. -υφθε τύφθωσαν.

Aor. 1. S. τύφθ-ητι ήτω. D. -ητον-ήτων. P. -ητε -ήτωσαν.

Aor. 2. S. τύπ-ηθι-ήτω. D. -ητον-ήτων. P. -ητε -ήτωσαν.

Optativi vel Potentialis.

Præſ. & Imp. S. τυπη οίμην-οιο-οιτο. D. -οίμεθον οιθον -οίθην, P. -οίμεθα -οισθε -οιντο.

Perf. & Pluſq. S. τετυμμ-ένος-είην εἴης-είη. D. -ένω-είητον-είήτην. P. -ένοι-είημεν είητε-είησαν.

Paulo poſt Fut. S. τετυφ-οίμην-οιο-οιτο, &c.

Aor. 1. S. τυφθεί-ην-ῆς-ῆ. D. -ητον-ήτην. P. -ημεν-ητε-ησαν.

Fut. 1. S. τυφθησ-οίμην-οιο-οιτο. D. -οίμεθον-οισθον-οίσθην. P. -οίμεθα-οισθε -οιντο.

Aor. 2. S. τυπ-είην-είης-είη. D. -είητον-είήτην. P. είημεν-είητε-είησαν.

Fut. 2. τυπησ-οίμην-οιο-οιτο, &c.

Subjunctivi.

Præſ. & Imp. S. τύπη-ωμαι-ῃ-ηται. D. -ώμεθον -ησθον-ησθον. P. -ώμεθα-ησθε-ωνται.

Perf.

Perf.& Pluſq.S. τετυμμ-ένος ὦ ἦς ἦ. D. ένω-ῆτον -ῆτον. P. -ένοι ὦμεν ἦτε ὦσι.

Aor. 1. S. τυφθ-ῶ-ῇς-ῇ. D. -ῆτον-ῆτον. P. -ῶμεν -ῆτε-ῶσι.

Fut. 1. S. τυφθήσ-ομαι-η-εται, &c.

Sic. Aor. 2. τυπ-ῶ-ῇς-ῇ, &c.

Medi Infinitivi.

Præſ. & Imp. τύπτεσθαι.
Perf. & Pluſq. τετύφθαι.
Paulo poſt Fut. τετύψεσθαι.
Aor. primum τυφθῆναι.
Fut. primum τυφθήσεσθαι.
Aoriſt. ſecund. τυπῆναι.
Futur. ſecund. τυπήσεσθαι.

Participium.

Præſ. & Imp. S.N. τυπτόμ-ενος-ένη-ενον. G. -ένου -ένης-ένου, &c.

Perf. S. τετυμμ-ένος-ένη-ένον. cum acuto in penultima in omni caſu.

Paulo poſt Fu. S. N. τετυψόμ-ενος-ένη-ενον, &c.

Aor. 1. S. N. τυφθ-είς-εῖσα-έν. G. -έντος-είσης-έντος. D. -έντι-είσῃ-έντι. A. -έντα-εῖσαν-έν. V. -είς-εῖσα-έν.

D. N. A. έντε-εἴσα-έντε. G. -έντοιν-είσαιν-έντοιν. V. έντε-είσα-έντε.

P. N. έντες-εἶσαι-έντα. G. -έντων-εισῶν-έντων. D. εἶσι -είσαις-εἶσι. A. -έντας-είσας-έντα. V. -έντες-εἶσαι-έντα.

Fut. 1. S. τυφθησόμ-ενος-ένη-ενον, &c.

Sic. Aor. 2. S. N. τυπ-είς-εἶσα-έν, &c. ut τυφθείς.

Fut. 2. τυπησόμ-ενος-ένη-ενον, &c.

Syncop-

Synopsis Vocis Passivæ per omnes Modos & Tempora.

	Ind.	Imp.	Opt.	Subj.	Inf.	Part.
Præs.	τύπτ-ομαι					
Imp.	ἐτυπτ-όμην	-ου	-οίμην	-ωμαι	-εσθαι	όμενος
Pérf.	τέτυ-μμαι					
Pluf.	ἐτετύμμην	-φο	μένος εἴην	μένος ὦ	φθαι	μένος
P.p.f.	τετύ-φομαι		-οίμην		-εσθαι	όμενος
Ao. 1	ἐτύφθ-ην	-ηπ	-είην	τυφθ-ῶ	ῆναι	-είς
Fut. 1	τυφθήσ-ομαι		-οίμην	-ωμαι	-εσθαι	όμενος
Ao. 2	ἐτύπην	τύπ-ηθι	-είην	-τυπ-ῶ	ῆναι	-είς
Fut. 2	τυπήσ-ομαι		-οίμην		-εσθαι	όμενος

[Futura in Subjunct. reperiuntur in N. T. καυθήσωμαι. 1 Cor. 13. 3. καρδιθήσονται. 1 Pet. 3. 1.

Formatio Temporum in voce Passiva.

Præsens est idem ac Præsens medium, ut τύπτομαι.

Imperfectum.

Est idem ac imperfectum medium, ut ἐτυπτόμην.

Aoristum Secundum.

Formatur ab Aoristo secundo Activo, mutando ον in ην, ut ab ἔτυπον fit ἐτύπην.

Futurum Secundum.

Fit à tertia persona Aor. secundi, addendo σομαι & abjiciendo augmentum, ut ab ἐτύπη τυπήσομαι.

Perfe-

Perfectum.

Fit à perfecto Activo, vertendo finalem ſyllabam in μαι, ut à τέτερφα fit τέτερμαι.

At in prima Conjugatione aſſumit μ ante μαι, quoties vocalis præcedit φα, ut à τέτυφα fit τέτυμμαι, ſecunda perſona deſinit in ψαι, tertia in πται.

In ſecunda Conjugatione, & verbis quartæ quæ illam ſequuntur, ante μαι aſſumit γ, ut à λέλεχα ſecundæ fit λέλεγμαι, à πέφραχα quartæ fit πέφραγμαι, ſecunda perſona deſinit in ξαι, tertia in κται.

S. λέλεγμαι λέλεξαι λέλεκται. D. λελέγμεθον λέλεχθον λέλεχθον. P. λελέγμεθα λέλεχθε λελεγμένοι εἰσί.

Sic πέφραγμαι πέφραξαι πέφρακται.

In ſupradictis conjugationibus, ſecunda & tertia dualis & ſecunda pluralis fiunt à tertia ſingulari, mutatis tenuibus ante αι in ſuas aſpiratas, ſc licet π in φ. κ in χ. τ in θ.

In tertia Conjugatione & verbis quartæ quæ illam imitantur, σ aſſumitur ante μαι, ut à πέπεικα fit πέπεισμαι, à πέφώπκα πέφώπσμαι, ſecunda perſona exit in σαι, tertia in ται.

S. πέπεισμαι πέπεισαι πέπεισται. D. πεπείσμεθον πέπεισθον πέπεισθον. P. πεπείσμεθα πέπεισθε πεπεισμένοι εἰσί.

Sic S. πεφώπσμαι πεφώπσαι πεφώπσται, &c.

In quinta Conjugatione verba in λω, μω, ρω, mutant tantum κα in μαι, ut à ψάλλω ἔψαλκα fit ἔψαλμαι.

S. ἔψαλμαι-σαι-ται. D. -μεθον-θον-θον. P. -μεθα-σθε-μένοι εἰσί.

Verba in αίνω & hyperdiſſyllaba in ώω, ante μαι mutant

mutant γ in μ, Attice in σ, ut à πέφαγκα fit πέφαμμαι Attice πέφασμαι. à μεμόλυγκα μεμόλυμμαι. Att. μεμόλυσμαι.

S. πέφαμμαι vel πέφασμαι πέφανται πέφανται. D. πφά-μμεθον vel -σμεθον-νθον-νθον. P. πφά-μμεθα vel -σμεθα-νθε-μμένοι vel -σμένοι εἰσί.

Diffyllaba in εἴνω ἴνω ὠνω abjiciunt ν, ut in voce Activa, nec tamen assumunt σ ante μαι, ut à κείνω κέκεικα κέκειμαι.

S. κέκει-μαι-σαι-ται. D. -μεθον-σθον-σθον. P. -μεθα -σθε-νται.

De Perfecto Passivo Verborum Sextæ Conjugationis.

Quædam verba sextæ in perfecto passivo accipiunt σ ante μαι, quædam non accipiunt, quædam utroque modo formantur.

Verba quæ diphthongum habent ante ω, plerumque assumunt σ, ut ab ἀκκῶ fit ἤκκασμαι.

Similiter à χείω fit κέχεισμαι, à βύω fit βέβυσμαι, & ab εἰλκύω εἴλκυσμαι.

A τοξεύω autem fit τετόξευμαι, à παύω πέπαυμαι. & à καίω κάω κέκαυμαι.

Verba quæ habent ε ante κα in Præt. Act. accipiunt etiam σ in perf. pass. ut à τετέλεκα fit τετέλεσμαι, à δέδεκα autem fit δέδεμαι.

Et forte δέδεσμαι nam inde fit δεσμὸς vinculum.

Verba quæ habent η vel ω ante κα in præterito activo, non assumunt σ in præt. pass. ut πεποίηκα πεποίημαι. δεδήλωκα δεδήλωμαι.

Ab ἧρκα itidem fit ἧρμαι. à δέδρακα δέδραμαι, à δέδυκα δέδυμαι, à λέλυκα λέλυμαι, à πέπακα, πέπμαι.

Ab.

Ab ἔαγωκα autem fit ἔαγμαι, ab ἔζωκα ἔζωσμαι, & à κέκραγα κέκραγμαι.

A κλείω *claudo*, fit in præterito paſſ. κέκλειμαι & κέκλεισμαι, à πάω *poſſideo*, πέπαμαι & apud Poetas πέπασμαι, &c.

De Augmento perfecti paſſivi.

Augmentum perfecti paſſivi idem eſt ac perfecti activi, ſed in præterito paſſivo prima conſonans thematis nonnunquam non repetitur cum ε. leguntur enim ἐλελάκευμαι, ἔλελαμμαι, ἐγύμνασμαι, &c. Quod volunt nonnulli eſſe Atticiſmum.

In verbis incipientibus à σ nonnunquam apud Poetas invertuntur literæ augmenti,& pro σίσυμαι dicitur ἔσυμαι.

In verbis incipientibus ab α ε ο, Attice eodem modo augetur paſſivum ac activum. [Et ſecundum hanc formam ὑφήασμαι dicitur pro ὕφασμαι, ab ὑφάω vel ὑφάζω *texo*, υ verſo in ᾱ.]

De Penultima Perfecti Paſſivi.

Diſſyllaba primæ conjugationis mutant ῥς poſt τ vel ϑ in ῥα, ut à πέτρφα *verti*, fit πέτραμμαι, à τέθρφα *nutrivi*, fit τέθραμμαι.

[Ita malo dicere quam πέτριφα, quod præt. eſt à τρίπω, commentum enim Grammaticorum eſt, quod duæ ſyllabæ aſpiratæ nuſquam concurrant in eadem dictione vid. p. 63.]

ἐυ diphthongus in penultima verborum ſecundæ & tertiæ frequenter à ſe abjicit ε, ut à φεύγομαι fugio fit πέφυγμαι, à πεύθομαι interrogo, fit πέπυσμαι.

Retinetur autem in *Ionico* τετεύχαϑ pro τετυγμένοι εἰσί.

De

De Personis Perfecti.

Secunda persona singularis plerumque desinit in *αι*, sed à *μέμνημαι* legitur *μέμνη*, quod Attice esse volunt pro *μέμνησαι*.

Secunda & tertia dualis necnon & secunda pluralis assumunt *σ* ante *τον* & *τε* quoties tertia singularis desinit in *ται* purum, ut *κέκειστον κέκειστε* à *κέκειται*, *πεποίηστον πεποίηστε*, à *πεποίηται*.

Tertia pluralis accipit *ν* ante *ται*, quoties tertia singularis desinit in *ται* purum, ut *κέκεινται* à *κέκειται*, *πεποίνται* à *πεποίηται*.

Sin vero in numero singulari diphthongus *αι*, aut consonans ulla præcedit *ται*, participium temporis perfecti & verbum *εἰσί* supplent locum tertiæ pluralis, ut à *τέτερπται τετερμένοι εἰσί*. à *τετόξευται τετοξευμένοι εἰσί*. Cætera facilius doceri possunt à supra positis exemplis.

Iones formant tertiam pluralem à tertia singulari, posito *α* ante *ται*, ut ab *ἕλασται ἐλήλαται*, à *τέτερπται τετέρφαται*, à *πέφρασται πεφράδαται*) ab *ἵσταται ἕστανται*, consonantibus variè mutatis, & vocali longa in duas breviores resoluta; *εται* autem mutatur in *ασται* & *εισι* in *ανται*.

Perfectum in Imperativo.

Secunda persona singularis Imperativi formatur à secunda persona sing. Indicativi, *αι* mutata in *ο*, ut à *τέτερψαι* fit *τέτερψο*.

Cæteræ personæ formantur à secunda persona plurali mutatis mutandis, ut à *τέτερφθε* fit *τετέρφθω* & *τετέρφθωσαν*.

Per-

Hæc regula non est restringenda ad Tempus Perfectū. vide p. 150. ≠

Perfectum in Optativo.

Perfectum in Optativo, quoties perfectum Indicativi exit in μαι purum, modo non præcedit diphthongus ϑ, formatur regulariter ab Indicativo mutando μαι in μλω, & assumpto ι post α, ε, ο, at longæ vocali subscripto; ut

ἐκ]-άμλω, ᾶιο, ᾶιτο, &c. ab ἕκτα μαι
νενημ-ήμλω-ῆο-ῆτο, &c. à νενέιημαι
κεχευσ-ώμλω-ῶο-ῶτο, &c. à κεχεύσωμαι
κεκρ-ίμλω-ῖο-ῖτο, &c. à κέκειμαι, &c.

Verum ut ut Grammatici tradunt hanc formam, raro tamen occurrunt exempla apud Græcos Scriptores; certe Homerus pro κεκλήμλω dixit κεκλημένῳ εἰλν. Od. ζ. 244.

[μεμνῆτο vero à μνάομαι usus est Aristoph. Plut. act. 4. sc. 4. l. 991. at fine ι subscripto, incuria forte Typographi.]

Perfectum in Subjunctivo.

Subjunctivi perfectum à verbis in όω formatur in ῶμαι ῷ ῷται, ώμεϑον ῶϑον ῶϑτν, ώμεϑα ῶϑε ῶντ), à cæteris vero per ῶμαι ῇ ῆται, ώμεϑτν ῆϑον ῆϑτν, ώμεϑα ῆϑε ῶντ), ut κεχευσῶμαι ῷ ῷται, &c. κεκρῶμαι ῇ ῆται, &c. Sed nec hujus perfecti temerè reperiundum exemplum.

[Et tutius dicitur κεκριμένῳ ᾖ *judicatus sim* quam κεκρῶμαι

κρῶμαι quod Grammatici nonnulli volunt esse perfect. Subj. à κρίνω sed extra eos nusquam vidimus.]

Perfectum Infinitivi.

Fit à secundâ personâ plurali præteriti Indicativi, ε mutato in αι, cum accentu semper in penultimâ, quæ si longa sit, circumflectitur, ut à τέτυφθε fit τετύφθαι, à πέπειθε fit πεπεῖθαι.

Pluſquam-Perfectum.

Formatur à Perfecto mutando μαι in μην & præponendo ε, quando præponitur imperfecto, ut à τέτυμμαι fit ἐτετύμμην, Ionice autem ε rejicitur.

Pluſquam-Perfectum idem est ac perfectum in omnibus modis præter Indicativum.

Paulo poſt Futurum,

Quod Atticorum est, formatur à secundâ personâ singulari præteriti perfecti, interponendo ομ ante αι finale, ut à τέτυφ-αι fit τετύφ-ομ-αι.

De Aoriſto primo paſſivo.

Aoristum primum, (resumpto augmento imperfecti loco perfecti, ubi differunt) formatur à tertiâ personâ sing. perfecti mutando ται in θην, ut ab ἔσπαρται fit ἐσπάρθην, κ autem ante ται mutatur in χ. & π in φ, ut a λέλεκται fit ἐλέχθην, & à τέτυπται ἐτέρφθην.

Ἐμνή-

ω mutatur in ο. κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος. 1 Cor. 15. 54. fut. act. πεσοῦμαι. ἔπεσον. ἔπεσα.

Ἐμνήσθην autem formatur à μέμνημαι, & ἐῤῥώσθην ab ἔῤῥωται assumpto σ.

Sed ἐσώθην à σέσωσται abjicit σ.

η mutatur in ε in his

ἐυρέθην ab ἔυρηται
ἡρέθην ab ἤρηται
ἐχέθην ab ἔχηται
ἠνέθην ab ἤνηται.

de mutatione η vel ω Vocalium med.

Dicitur etiam ἐῤῥέθην aliquando ἐῤῥήθην ab ἔῤῥηται & à τέτυκται fit ἐτέθην, &ab ἀφεῖται ἀφέθην extrito 1. Rom.4.7. aliquando ἀφείθην Steph. Theſ.

Verba quæ in præterito Paſſivo ε mutaverant in α hic iterum reſumunt ε ut à τέτραμμαι fit ἐτρέφθην, à τέθραμμαι ἐθρέφθην. Heſiod. Θεογ. v. 192.

[Intellige de ſolo præterito Paſſivo, nam quæ etiam in præterito Activo ε mutaverant in α retinent etiam α in Aoriſto primo Paſſivo, ut ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, ἐσπάρθην à σπείρω ſero.]

Quædam Verba quintæ Conjugationis in νω nonnunquam in Aor. 1. reſumunt ν quod abjecerant in Præt. idque non minus in ſoluta oratione quam in carmine, ut à κέκλιται à κλίνω legitur ἐκλίθην & ἐκλίνθην. vid. Euſtath. in Homer. Il. γ. ad vocem διακεινθεῖτε.

Futurum Primum.

Fit à tertiâ perſonâ Aoriſti primi addendo σομαι & abjiciendo augmentum, ut ab ἐτύφθη fit τυφθήσομαι.

Synopſis verbi Barytoni per omnes voces.

Indicativus.	Activa.	Media.	Paſſiva.
Præſens	Τύπτω	τύπτομαι	τύπτομαι
Imperfect.	ἔτυπτον	ἐτυπτόμην	ἐτυπτόμην
Futur. 1.	τύψω	τύψομαι	τυφθήσομαι
Aor. 1.	ἔτυψα	ἐτυψάμην	ἐτύφθην
Perfect.	τέτυφα	τέτυπα	τέτυμμαι
Pluſquam.	ἐτετύφειν	ἐτετύπειν	ἐτετύμμην
Paulo poſt f.	Caret	Caret	τετύψομαι
Aoriſt. 2.	ἔτυπον	ἐτυπόμην	ἐτύπην
Futurum 2.	τυπῶ	τυποῦμαι	τυπήσομαι
Prim. F. quin. Conjugat.	στελῶ	στελοῦμαι	σταλθήσομαι

Imperativus.	Activa.	Media.	Paſſiva.
Præſ. & Imp.	τύπτε	τύπτου	τύπτου
Aoriſtum 1.	τύψον	τύψαι	τύφθητι
Perf.& Pluſq.	τέτυφε	τέτυπε	τέτυψο
Aoriſtum 2.	τύπε	τυποῦ	τύπηθι

Optativus.	Activa.	Media.	Paſſiva.
Præſ.& Imp.	τύπτοιμι	τυπτοίμην	τυπτοίμην
Futurum 1.	τύψοιμι	τυψοίμην	τυφθησοίμην
Aoriſtum 1.	τύψαιμι	τυψαίμην	τυφθείην
Perf.& Pluſq.	τετύφοιμι	τετύποιμι	τετυμμένος εἴην
Paulo poſt f.			τετυψοίμην
Aoriſtum 2.	τύποιμι	τυπείμην	τυπείην
Futurum 2.	τυποῖμι	τυποίμην	τυπησοίμην
F. 1. qu. Conj.	στελοῖμι	στελοίμην	σταλθησοίμην

Subj.

Subjunctivus.	Activa.	Media.	Passiva.
Præſ. & Imp.	τύπτω	τύπτωμαι	τύπτωμαι
Futurum 1.	τύψω	τύψωμαι	τυφθήσωμαι
Aoriſtum 1.	τύψω	τύψωμαι	τυφθῶ
Perf. & Pluſq.	τετύφω	τετύπω	τετυμμένος ὦ
Aoriſtus 2.	τύπω	τύπωμαι	τυπῶ

Infinitivus.	Activa.	Media.	Passiva.
Præſ. & Imp.	τύπτειν	τύπτεσθαι	τύπτεσθαι
Futurum 1.	τύψειν	τύψεσθαι	τυφθήσεσθαι
Aoriſtum 1.	τύψαι	τύψασθαι	τυφθῆναι
Perf. & Pluſq.	τετυφέναι	τετυπέναι	τετύφθαι
Paulo poſt f.			τετύψεσθαι
Aoriſtum 2.	τυπεῖν	τυπέσθαι	τυπῆναι
Futurum 2.	τυπεῖν	τυπεῖσθαι	τυπήσεσθαι
Fut. 1. quin.	σελεῖν	σελεῖσθαι	σαλθήσεσθαι

Participium.	Activa.	Media.	Passiva.
Præſ. & Imp.	τύπτων	τυπτόμενος	τυπτόμενος
Fut. Prim.	τύψων	τυψόμενος	τυφθησόμενος
Aor. Prim.	τύψας	τυψάμενος	τυφθείς
Perf. & Pluſq.	τετυφώς	τετυπώς	τετυμμένος
Paulo poſt f.			τετυψόμενος
Aoriſtum 2.	τυπών	τυπόμενος	τυπείς
Futurum 2.	τυπῶν	τυπούμενος	τυπησόμενος
F. 1. qu. Conj.	σελῶν	σελόμενος	σαλθησόμενος

Schema quo ſingula Tempora ſingulæ Vocis ita ſuis locis diſponuntur, ut uno intuitu facile appareat, quomodo quodlibet aliud tempus à tempore Præſente deducitur.

τυφθήσομαι

ἐτύφθην

τέτυφα - τετύμμαι - ἐτετύμμην

ἐτετύπειν - τέτυπα - τέτυφα - ἐτετύφειν

τύψομαι - τύψω - ἔτυψα - ἐτυψάμην

ἐτυπτόμην - τύπτομαι / ἔτυπτον } - τύπτω - ἔτυπον { ἐτύπην - τυπήσομαι / τυπῶ - τυπὲσθαι / ἐτυπέμην

Aſſignavimus locum præterito Medio juxta præteritum Activum, potius quod plus ibi erat loci, quam quod mutavimus ſententiam, quando docuimus facilius deduci ab Aoriſto ſecundo Activo, mutando ον in α & aſſumpto tantum augmento præteriti Activi.

Verbum

cf
εὑρηκέναι, invenisse
ἀφεῖρηκέναι. abstulisse.

Verbum Deponens.

Conjugatur ad hunc modum nunc ad formam Mediæ vocis, nunc ad Paſſivæ, ad Activæ autem nunquam.

	Indicat.	Im.	Optat.	Subjun.	Infi.	Parti.
Præſ.	δέχομαι	-ου	-οίμην	-ωμαι	εσθαι	όμενος
Imp.	ἐδεχόμην					
Fut. 1	δέξομαι		οίμην	-ωμαι	εσθαι	όμενος
Ao. 1	ἐδεξάμην	-αι	αίμην	-ωμαι	ασθαι	άμενος
Perf.	δέδε-σμαι	-ξο	σμένος εἴην	σμένος ὦ	έχθαι	σμένος
Pluſ.	ἐδεδέ-σμην					
P. p. f.	δεδέξομαι		-οίμην		εσθαι	όμενος
Ao. 2	ἐδέχθ-ην	-πτ-	-είην	-ῶ	ῆναι	είς
Fut. 2	δεχθήσ-ομαι		-οίμην	-ωμαι	εσθαι	όμενος

Paucula tantum habent Aoriſtum ſecundum ut πεύθομαι ἐπυθόμην *interroge.*

De Vocis Activæ & Paſſivæ Significatione.

Nonnulla verba vocis activæ in nonnullis temporibus aliquando paſſive ſignificant, ut ἐρείπω Aor. 2°. ἤειπον *everſus ſum*, τρέπω *verto* Aor. 2°. ἔτραπον *verſus ſum*, ut apud Hom. εἰς δίφρον δ' ἀναβὰς φύλαδ' ἔτραπε. Iliad. π. V. 657.

Sic ἵστημι *ſtatuo* vel *pono*, Aor. 2. ἔστην & perf. ἕστηκα ſive ἕστακα *ſteti* vel *poſitus ſum*, σβέννυμι *extingu*, ἔσβην *extinctus ſum*; & ἁλίσκω *capio* extra futurum ſignificat paſſive. *Paſſ. ſig. Activ.*

Et e contrario quædam verba paſſivæ vocis in nonnullis temporibus active ſignificant, ut πείθομαι *fio*, πεποίημαι *feci*, ἐράομαι *amor*, ἠγάσθην *amavi*.

Sic etiam verba deponentia in temporibus paſſivis active ſignificant, ut ἐπ]εσκεπάσμαι *venerabor*, κεχάρισμαι *gratum feci*, δέδεγμαι *accepi*, à δέχομαι *accipio*, quod in aoriſto primo frequentius exponitur paſſive, ut ἐδέχθην *acceptus ſum*, &c.

De Significatione Vocis Medix.

Verba media ut plurimum capiuntur active, leguntur autem in paſſiva ſignificatione διέφθορα *corruptus ſum*, à διαφθείρω *corrumpo*, ἔῤῥωγα Attice pro ἔῤῥηγα *fractus ſum*, à ῥήγνυμι *frango*, & θρέψομαι *nutriar* à τρέφω *nutrio*, & ἐβαπτισάμην, *baptizatus ſum*, 1 *Cor.* 10.2. *Act.* 12. 16. ἀπεκρίθη *detenſus eſt*, ἠλείφθη *unctus eſt*, Ariſtoph. Nub. v. 834.

De Verbis Circumflexis.

Verba ſextæ Conjugationis in έω, άω, όω in præſenti & imperfecto omnium modorum uſitatius leguntur contracte, atque hinc fiunt tres Conjugationes, contractorum ſive circumflexorum, prima in ῶ, εῖς, εῖ, à verbis in έω, ſecunda in ῶ, ᾷς, ᾷ, à verbis in άω, tertia in ῶ, οῖς, οῖ, à verbis in όω.

Exemplar verbi contracti in voce activa, & omni conjugatione.

Indicativi.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præſens	1. ποιῶ, εῖς, εῖ	εῖτον, εῖτον	οῦμεν, εῖτε, οῦσι
	2. γελῶ, ᾷς, ᾷ	ᾶτον, ᾶτον	ῶμεν, ᾶτε, ῶσι
	3. δηλῶ, οῖς, οῖ	ῶτον, ῶτον	οῦμεν, οῦτε, οῦσι

[Poetæ in 2da conjug. ante ω ponunt ο ut πορόωσι pro πορῶσι à πορόω *tranſeo* Hom. Od. ζ. 272. nonnunquam poſtponunt, ut μνάονται pro μνῶνται à μνάομαι. Theocr. Eid. xχ. 22.]

Imper-

2. Pochice γελάας, γελάα. sic ξάας. Hom. od. μ

de 3ti2 pl. in ossv v. p. 51.

in 2. αε ante contractionem Dorys contrahunt in η. sic τῆ νῦν τᾶτον ἰμάντα. ιλ. ξ. 119; pro τάε, ἀ λάμβανε. sic in praes. indic. γελῆς (nulla ι subscripto) pro γελᾷς. v. p. 170. 1.

	Sing.	Dual.	Plural.
Imperfectum.	1. ἐπάτεον, εις, ει	εἶτον, είτην	ἦμεν, εἶτε, ον
	2. ἐγέλεων, ας, α	ἆτον, άτην	ἦμεν, ἆτε, * ἆν
	3. ἐδήλεον, ος, ο	ἄτον, άτην	ἦμεν, ἦτε, * ἆν

[* Bœoti in tertia pl. pro εν dicunt οσαν atque hinc contracte legitur ἐγενῶσαν pro ἐγένον, Gen. 6. 4.]

[Bœot. * οσαν & contracte ῶσαν, ut ἐπηξορῶσαν. Num. 1. 18. ἐδολιῶσαν, Pſal. 14. 5. Rom. 3. 13.]

Imperativi.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præſ. & Imp.	1. πάτει, είτω	εἶτον, είτων	εἶτε, είτωσαν [Attice κντων]
	2. γέλα, άτω	ᾶτον, άτων	ᾶτε, άτωσαν [Att. ωντων]
	3. δήλε, άτω	ἄτον, άτων	ἄτε, άτωσαν Att. όντων]

Optativi vel Potentialis.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præſ. & Imp.	1. πατοῖμι, οῖς, οῖ [Attice -οιην -οιης -οίη]	οῖτον, οίτην [οίητον -οιήτην]	οῖμεν, οῖτε, οῖεν [-οιήμεν -οιητε -οίησαν]
	2. γελῷμι, ῷς, ῷ [Attice ωην -ωης -ωη]	ῷτον, ῴτην [-ώητον -ωήτην]	ῷμεν, ῷτε, ῷεν [-ώημεν -ωήτε -ώησαν]
	3. δηλοῖμι, οῖς, οῖ [Attice -οιην -οίης -οίη]	οῖτον, οίτην [-οιήτον -οιήτην]	οῖμεν, οῖτε, οῖεν [-οιήμεν -οιήτε -οίησαν]

Subjun-

Subjunctivi.

Præ. & Im.

Sing.	Dual.	Plural.
1. πατῶ, ῇς, ῇ	ῆτον, ῆτον	ῶμεν, ῆτε, ῶσι
2. γελῶ, ᾷς, ᾷ	ᾶτον, ᾶτον	ῶμεν, ᾶτε, ῶσι
3. δηλῶ, οῖς, οῖ	ῶτον, ῶτον	ῶμεν, ῶτε, ῶσι

Infinitivi.

Præſ. & Imp. 1. πατεῖν 2. γελᾶν. 3. δηλοῦν. [ἀ πατέειν, γελάειν, δηλόειν, ἀ ῥιγόειν autem in Infin. dicitur ῥιγῶν. Ariſtoph. Σφκ. quod a Doribus acceptiſſe Atticos vult Scholiaſtes; nec temere, nam pro δίδᾶν legitur δίδᾶν Theocr. Eid. 19.

Participia.

Præſ. 1. Sing. Nom. Πατῶν, ῶσα, ῶν. Gen. ῶντος, ώσης, ῶντος. Dat. ῶντι, ώσῃ, ῶντι. Accuſ. ῶντα, ῶσαν, ῶν. Voc. ῶν, ῶσα, ῶν.

Dual. Nom. & Accuſ. ῶντε, ώσα, ῶντε. Gen. & Dat. ώντοιν, ώσαιν, ώντοιν.

Plural. Nom. ῶντες, ῶσαι, ῶντα. Gen. ώντων, ωσῶν, ώντων. Dat. ῶσι, ώσαις, ῶσι. Accuſ. ῶντας, ώσας, ῶντα.

2. Sing. Γελῶν, ῶσα, ῶν. Gen. ῶντος, ώσης, ῶντος. Dat. ῶντι, ώσῃ, ῶντι. Acc. ῶντα, ῶσαν, ῶν. Voc. ῶν, ῶσα, ῶν.

Dual. Nom. & Acc. ῶντε, ώσα, ῶντε. Gen. & Dat. ώντοιν, ώσαιν, ώντοιν.

Plural. Nom. ῶντες, ῶσαι, ῶντα. Gen. ώντων, ωσῶν, ώντων. Dat. ῶσι, ώσαις, ῶσι. Acc. ῶντας, ώσας, ῶντα. Voc. ῶντες, ῶσαι, ῶντα.

[Poetæ in 2da conjug. prout eis convenit & ante & poſt ω ponunt ο ut κομόωντες pro κομῶντες à κομάω. Il. β. 542. γελάοντες pro γελῶντες à γελάω. Od. σ. 110.]

3. Sing. Nom. δηλῶν, ῶσα, ῶν. Gen. ῶντος, ώσης, ῶντος. Dat. ῶντι, ώσῃ, ῶντι, &c. in omnibus, ut πατῶν.

Quædam

Quædam verba ſecundæ conjugationis ſublato ϰ ex participio in ⍺ώς, ⍺ῖ⍺, ⍺ός incontracto, faciunt etiam temporis præteriti participium contractum in ώς, ῶσ⍺ ώς. Gen ῶτ⊙, ώσης, ῶτ⊙. Dat. ῶτι, ώσῃ, ῶτι. Acc. ῶτ⍺, ῶσ⍺ν, ώς. Voc. ώς, ῶσ⍺, ώς.

Dual. N. A. ῶτε, ώσ⍺, ῶτε. G. D. ώτοιν, ώσιν, ώτοιν.

Plural. N. ῶτες, ῶσι, ῶτ⍺. G. ώτων, ωσῶν, ώτων. D. ῶσι, ώσαις, ῶσι. Acc. ⍺̃τας, ⍺́σας, ῶτ⍺.

Ad hunc modum inflectuntur γεγώς à γεγ⍺ώς, ἑσ⍺ώς ab ἐσ⍺ώς, μεμώς à μεμ⍺ώς, &c.

[Atque ut volunt Gaza & Sylburgius τεθν⍺ώς licet haud ſciamus an uſpiam repertundum τεθνεῶσ⍺ inter Græcos Scriptores.

Poetæ, quo melius inſerviat carmini, an e ω interſerunt ⍺, & in obliquis pro γεγώτ⊙ dicunt γεγ⍺ῶτ⊙, &c.]

Exemplar verbi Contracti in voce Paſſiva & omni Conjugatione.

Indicativi.

Præſ. Sing.	Dual.	Plural.
1. π⍺τοῦμ⍺ι, ῇ, εῖτ⍺ι	ούμεθον, εῖσθον, εῖσθον	ούμεθ⍺, εῖσθε, οῦντ⍺ι
2. γελῶμ⍺ι, * ᾷ, ᾶτ⍺ι	ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον	ώμεθ⍺, ᾶσθε, ῶντ⍺ι
[⍺ ϰ⍺υχ⍺ομ⍺ι, ῶμ⍺ι formatur in 2 perſ. ϰεϰαύχ⍺σ⍺ι, & ab ὑφωπῶμ⍺ι ὑφωπᾶσ⍺ι.]		
3. ϑηλοῦμ⍺ι, οῖ, οῦτ⍺ι	ούμεθον, οῦσθον, οῦσθον	ούμεθ⍺, οῦσθε, οῦντ⍺ι

Imp. Sing.	Dual.	Plural.
1 ἐπατούμην, οῦ, οῦτο	ούμεθον, εῖσθον, είσθην	ούμεθ⍺, εῖσθε, οῦντο
2 ἐγελώμην, ῶ, ᾶτο	ώμεθον, ᾶσθον, ᾱσθην	ώμεθ⍺, ᾶσθε, ῶντο
3 ἐδηλούμην, οῦ, οῦτο	ούμεθον, οῦσθον, οῦσθην	ούμεθ⍺, οῦσθε, οῦντο

Impera-

Imperativi.

Præſ. & Im.	Sing.	Dual.	Plural.
1.	πατῶ, εἰάτω	εἴατον, εἰάτων	εἴατε, εἰάτωσαν
2.	γελῶ, ᾶτω	ᾶτον, ᾰάτων	ᾶτε, ᾰάτωσαν
3.	δηλῶ, ῶτω	ῶτον, ῶτων	ῶτε, ῶτωσαν

Optativi vel Potentialis.

Præſ. & Imp.	Sing.	Dual.	Plural.
1.	πατοίμιλι, οῖο, οῖτο	οίμεθον, οῖᾶτον, οίᾶτην	οίμεθα, οῖᾶτε, οῖντο
2.	γελῴμιλι, ῷο, ῷτο	ῴμεθον, ῷᾶτον, ῴᾶτην	ῴμεθα, ῷᾶτε, ῷντο
3.	δηλοίμιλι, οῖο, οῖτο	οίμεθον, οῖᾶτον, οίᾶτην	οίμεθα, οῖᾶτε, οῖντο

Subjunctivi.

Præſ. & Imp.	Sing.	Dual.	Plural.
1.	πατῶμαι, ῇ, ῆται	ώμεθον, ῆᾶτον, ῆᾶτον	ώμεθα, ῆᾶτε, ῶνται
2.	γελῶμαι, ᾷ, ᾶται	ώμεθον, ᾶᾶτον, ᾶᾶτον	ώμεθα, ᾶᾶτε, ῶν
3.	δηλῶμαι, οῖ, ῶται	ώμεθον, ῶᾶτον, ῶᾶτον	ώμεθα, ῶᾶτε, ῶν

Infinitivi.

Præſens & Imperfectum.

1. πατεῖᾶαι, 2. γελᾶᾶαι. 3. δηλοῦᾶαι.

Parti-

Participii.

Sing. Nom. πατάμφω, αμφή, άμφων. Gen. αμφύς, αμφήνς, αμφώς. Dat. αμφῷ, αμφίν, αμφῷ, &c.
Sing. Nom. γελάμφω, ωμένη, ώμφων. Gen. ένς, ένης, ένς, &c.
Sing. Nom. δηλάμφω, ένη, ενον. G. ένς, ένης, ένς. D. ένῳ, ένῃ, ένῳ. A. ενον, ένλω, ενον, &c.

De Verbis dissyllabis primæ Conjugationis.

Verba dissyllaba primæ Conjugationis in primis personis & tertia plurali præsentis & imperfecti Indicativi, extra compositionem haud facile reperiuntur contrahi: neque enim dicitur in præsenti πνῶ, πνᾶμεν, πνᾶσι, sed πνέω, πνέομεν, πνέυσι, neque in imperfect. ἔπνων, ἐπνᾶμεν, sed ἔπνεον & ἐπνέομεν.
Dicitur etiam in particip. πλέων πλέονς, sine contractione, Act. 27.6. Luc. 8.23.

Modus contrahendi in prima Conjugatione.

ε-ι in prima Conjugatione ubique contrahitur in ει, at ε-ο in ου. In cæteris contractionibus ε abjicitur, ut in πατέω πατῶ, πατέυσι πατᾶσι, πατέοιμι πατοῖμι, πατέης πατῆς, &c.

Modus contrahendi in secunda Conjugatione.

α-ο vel α-ω contrahitur in ῶ, ut κλάω κλῶ, κλάομαι κλῶμαι. Si υ sequitur ο tollitur, ut κλάυσι κλῶσι, at α-ε & α-η contrahuntur in ᾶ, si ι sequitur ε ante contractionem, post contractionem subscribitur,

tur, ut χλαέεις χλαῇς. Dores autem contrahunt αει in η· & idem etiam in his faciunt Attici, δίψῆς ſitis, πτῆνῆς eſuris, ζῆς vivis, & à χεάομαι dicitur χρῆ χρῆται.

Modus contrahendi in tertia Conjugatione.

ο-ε & ο-ο contrahuntur in ου, ο-η in ω, ο-ῃ, iota ſubſcripto & ο-ει in οι, at ο-ειν in infinitivo in ουν, ut δηλόειν δηλοῦν, ο ante ω vel υ tollitur, ut δηλόω δηλῶ, δηλοῦ δηλοῖ, &c.

De reliquis temporibus quicquam dicere non hujus eſt loci: Quoniam vero id ante omiſſum eſt, obiter hic monendum eſt quod

In prima Conjugatione.

Verba in εω plerumque formant futurum in ήσω præteritum in ηκα, nonnunquam in έσω & εχα, ut αἰνέω ἐσω, ἤνεκα, &c. δέω facit δήσω δέδεκα, & κλαγέω, κλαγέσω, κέκλαγκα.

[Apud Poetas autem legitur αἰνήσω & in præt. paſſ. παρήπεμαι uſus eſt Galenus vid. H. Steph.]

Quædam diſſyllaba in έω formant futurum in εύσω, ſcilicet, πνέω ſpiro, πλέω navigo, ῥέω fluo, χέω fundo.

[Poetæ quidem dicunt χδύσω, à χύω at qui ſcribunt κατακλυζάδω pro eo uſurpant Fut. 2. χεῶ.]

In ſecunda Conjugatione.

Verba in άω plerumque faciunt Futurum in ήσω, Præt. in ηκα, nonnunquam in άσω & αχα, ut ἐάω ſino. Fut. ἐάσω. Præt. εἴακα, κλάω frango. Fut. κλάσω, &c.

[Apud poetas nonnunquam in Futuro etiam fit contractio ut ὀπιζαύσομαι pro ὀπιζαυήσομαι, Hom. Od. 2. v. 143.]

In

In hâc formatione verborū 3 priorū conjugationum notanda est Duplex Reduplicatio in 1 mpp. prās. et imp.

1ma Propria, cum prima consona verbi adhibetur cum ι vel ε. Τίθημι. Τέθημι.

2da Impropria, cum tantum ι vel ε adhibetur. ἵστημι. ἕστηκα, a quo ἑστάναι p. 98.

In tertia Conjugatione.

Quædam Verba in ὁω formant futurum regulariter in ὁσω. Præt. in οκα, ut ἀρύω *aro*. Fut. ἀρύσω. Præt. ηρκα, ſic ἐνυόω *quatio*, ὀμόω *juro*, ὀνόω *vitupero*. Cætera quæ plura ſunt pro ο habent ω, ut δηλόω. Fut. ώσω. Sed βόω *paſco* per utrumque format futurum βόσω & βώσω.

De Verbis in μι.

E Verbis ſextæ Conjugationis in ἑω, ἀω, ὁω, ὑω, quæ in præſente, Imperf. & Aoriſt. ſecundo vix uſurpantur, oriuntur quatuor Conjugationes verborum in μι. unde Verba in μι.

Prima in ημι à verbis in ἑω, ut à θέω τίθημι. Secunda in ημι à verbis in ἀω, ut à στάω ἵστημι. Tertia in ωμι à verbis in ὁω, ut à δόω δίδωμι. Quarta in υμι a verbis in ὑω, ut à δεικνύω δείκνυμι.

Verba in μι nihil habent a Barytonis diverſum, niſi in Præſente, Imperfecto, & Aoriſto ſecundo.

Cætera tempora habent cum Barytonis communia, ideoque de iis nihil hic ultra dicemus; tantum hic obiter monebimus τίθημι habere * τέθεικα in Præt. & ἐτέθην in Aor. primo Paſſ. ἵστημι in Præt. Paſſ. ἕστημαι * & δίδωμι, δέδομαι, ω verſo in ο.

[* Poetæ autem pro τέθεικα habent ad regulam τέθηκα Theocrit. Idyll. 15. V. 37. & alibi.]

Verba quartæ Conjugationis, ſi hyperdiſſyllaba ſint, non formant futura à præſente in ὑω, ſed aliunde, ut δείκνυμι non habet in futuro δεικνύσω, ſed δείξω tanquam à δείκω.

Δῦμι autem diſſyllabum format δύσω, à δύω, ut πίθημι θήσω, à θέω, ἵστημι, στήσω, à στάω, δίδωμι, δώσω, à δόω,

à δῶ, &c. à quibus cætera tempora formantur, exceptis excipiendis, ut formantur in Barytonis.

[Poetæ autem a διδωμι formant Fut. δώσω cum reduplicatione Homer. Οδυσσ. ω. V. 313. & alibi.]

Nullus eſt Optativus aut Subjunctivus in quartâ Conjugatione Verborum in μι.

Exemplar Verborum in μι in Voce Activa & omni Conjugatione.

Præſens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	τίθημι, ης, ησι	ετον, ετον	εμεν, ετε, ἐασι & εἶσι
2.	ἵστημι, ης, ησι	ατον, ατον	αμεν, ατε, ᾶσι
3.	δίδωμι, ως, ωσι	οτον, οτον	ομεν, οτε, όασι & ῶσι
4.	δείκνυμι, υς, υσι	υτον, υτον	υμεν, υτε, ῦσι

[τιθέασι & διδόασι vulgo habentur eſſe Ion ca ſed eis utuntur Attici Scriptores. Et Herod. Ionicus ſcriptor uſurpat διδοῦσι]

Imperfect.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	ἐτίθην, ης, η	ετον, έτην	εμεν, ετε, εσαν
2	ἵστην, ης, η	ατον, άτην	αμεν, ατε, ασαν
3.	ἐδίδων, ως, ω	οτον, ότην	ομεν, οτε, ωσαν
4.	ἐδείκνυν, υς, υ	υτον, ύτην	υμεν, υτε, υσαν

Aoriſt. 2.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	ἔθην, ης, η	ετον, έτην	εμεν, ετε, εσαν
2.	ἔστην, ης, η	ητον, ήτην	ημεν, ητε, ησαν
3.	ἔδων, ως, ω	οτον, ότην	ομεν, οτε, οσαν

[In tertia conjugatione in Duali & Plur. numero ω mutatur in ο, ſed tantum in διδωμι, nam in cæteris manet.]

Impera-

ἀποδιδόασι. Lucian. Dial. Ven. & Cupid.

ἔδον. Ἐμοὶ οἰκήτορον Ἰλιὰς. MS. Θευγ. 30.

4. Jones hic reduplicationem adhibent ut κέκλυθι pro κλῦθι.

pro ἀνάστηθι, ἀνάστα Act. Ap. 12. 7. 14. 10. planè in formâ Contractorum. vide regulam Φ. p. 99.

Imperativi.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præs. & Im. 1.	πθεῖτι, ἔτω	ετον, έτων	ετε, έτωσαν
2.	ἴσαθι, άτω	ατον, άτων	ατε, άτωσαν
3.	δίδοθι, ότω	οτον, ότων	οτε, ότωσαν
4.	δείκνυθι, ύτω	υτον, ύτων	υτε, ύτωσαν

	Sing.	Dual.	Plural.
Aorist. β. 1.	θές, θέτω	θέτον, θέτων	θέτε, θέτωσαν
2.	στῆθι, στήτω	στῆτον, στήτων	στῆτε, στήτωσαν
3.	δός, δότω	δότον, δότων	δότε, δότωσαν

Optativi & Potentialis.

Præsens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. πθείην, είης, είη	είητον, είήτην	είημεν, είητε, είησ & εῖεν
2. ἰσαίην, αίης, αίη	αίητον, αιήτην	αίημεν αίητε, αίησ αῖεν
3. διδοίην, οίης, οίη	οίητον, οιήτην	οίημεν, οίητε, οίησ, οῖεν

[Atttce διδοίην, οίης, οίη, &c.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1. θείην, είης, είη	είητον, είήτην	είημεν, είητε, είησ & εῖεν
2. στείην, αίης, αίη	αίητον, αιήτην	αίημεν, αίητε, αίησ & αῖεν
3. δοίην, οίης, οίη	οίητον, οιήτην	οίημεν, οίητε, οίησ & οῖεν

[Attice vero θείην, θείης, θείη, &c.]

Subjunctivi.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præ. & Im. 1.	πθῶ, ῇς, ῇ	ῆτον, ῆτον	ῶμεν, ῆτε, ῶσι
2.	ἱῶ, ᾷς, ᾷ	ᾶτον, ᾶτον	ῶμεν, ᾶτε, ῶσι
3.	διδῶ, ῷς, ῷ	ῶτον, ῶτον	ῶμεν, ῶτε, ῶσι

	Sing.	Dual.	Plural.
Aorist. β. 1.	θῶ, θῇς, θῇ	θῆτον, θῆτον	θῶμεν, θῆτε, θῶσι
2.	ςῶ, ςῇς, ςῇ	ςῆτον, ςῆτον	ςῶμεν, ςῆτε, ςῶσι
3.	δῶ, δῷς, δῷ	δῶτον, δῶτον	δῶμεν, δῶτε, δῶσι

Infinitivi.

Præs. & Imp. 1. πθέναι. 2. ἱςάναι. 3. διδόναι. 4. δεικτυῶναι.

[Legitur & ἱςάνω *stare*, sed id ab inusitato ἵςημι.]

Aorist. β. 1. θεῖναι. 2. ςεῖναι. 3. δοῦναι.

Participii.

Præs. & Imperfect. 1. S. N. πθείς, εῖσα, έν. Gen. έντος, είσης, ένϛ, &c. [Ut τυφθείς *supra.*]

2. S. N. ἱςάς, ᾶσα, ᾰ́ν. Gen. ᾰ́ντος, ᾰ́σης, ᾰ́νϛ, &c. [Ut πᾶς, πᾶσα, πᾶν, excepto accentu.]

3. S. N. διδούς, οῦσα, όν. Gen. όντος, ούσης, όνϛ, &c. [Ut ὤν, οῦσα, όν.]

4. S. N. δεικνύς, ῦσα, ύν. Gen. ύντος, ύσης, ύντες, &c.

Aor.

Act. Apost. 12. 14.

Aorist. Secund. { 1. S.N. θείς, θεῖσα, θέν. Gen. θέντος, θείσης, θέντος, &c. 2. S. N. στάς, στᾶσα, στάν. Gen. στάντος, στάσης, στάντος, &c. 3. S. N. δύς, δῦσα, δύν. Gen. δύντος, δύσης, δύντος, &c.

[Pro παραδόντες legitur παραδῶντες apud Aristophan. ἐκκλ. a. 1. sc. 2. sed id fortasse à παραδόω.]

Quædam Observationes de Verbis in μι.

§ Verba in μι multum affinitatis habent cum verbis contractis, unde à se invicem mutuantur tempora & personas:

Nam ut κραυγάομαι, ῶμαι, & ὀδυνάομαι, ῶμαι, mutuantur secundas personas κραυγᾶσαι, & ὀδυνᾶσαι à verbis in μι, & à ζάω, ζῶ, legitur in Imperativo ζῆθι potius quam ζᾶ: ita vicissim

In Imperfecto dicitur ἐτίθην, εις, ει, & in plurali ἐτίθεν· ἵστων, ας, α, & in plurali ἵστεν· ἐδίδεν, ες, ε, & in plurali ἐδίδην, sæpius quam ἐτίθουν, ης, η. ἵστουν, ης, η. ἐδίδουν, ως, ω, &c.

Necnon in præsenti leguntur προσγαπᾷς pro προσγαπᾷσι, ἀποδῖς & ἀποδῖ pro ἀποδίδως, & ἀποδίδωσι, &

In Imperativo sæpius usurpantur πίθι, ἵστα, δίδου, quam πίθετι, ἵστατι, δίδοτι. §

Δός in Imperativo, & δοῦναι in Infinit. irregularia sunt: nam cætera verba in ωμι faciunt Imperativum ωτι, ώτω, &c. & Infinitivum in ῶναι, ut βίωμι, γνῶμι, &c.

Ἔθηκα & ἔδωκα irregularia non ultra Indicativum leguntur, nam in Optativo reperitur θείην, & in Infinitivo θεῖναι, in Subjunctivo θέω & δώ-

 σω,

σω, quæ duo aut futura aut aoriſta eſſe poſſunt. [Vide ſupra p. 62. & infra. p. 104.

In Optativ. legitur aliquando ἑσαίμι ab inuſitato ἔσημι. hinc compoſ. ἀφεσαίη, & Infinit. ἀφεσάναι.

Exemplar Verborum in μι in voce media & omni conjugatione.

Indicativi.

Præſens.

Sing.	Dual.	Plural.
1. τίθεμαι, σαι, ται	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νται
2. ἵσταμαι, σαι, ται	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νται
3. δίδομαι, σαι, ται	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νται
4. δείκνυμαι, σαι, ται	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νται

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. ἐτιθέμην, εσο, ετο	ἐμεθον, ἔσθον, ἐσθην	ἐμεθα, ἔσθε, ἔντο
2. ἱστάμην, ασο, ατο	ἀμεθον, ἄσθον, ἀσθην	ἀμεθα, ἄσθε, ἄντο
3. ἐδιδόμην, οσο, ὅτο	ὁμεθον, ὄσθον, ὁσθην	ὁμεθα, ὄσθε, ὄντο
4. ἐδεικνύμην, υσο, ὔτο	ὑμεθον, ὔσθον, ὑσθην	ὑμεθα, ὔσθε, ὔντο

Aoriſtus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1. ἐθέμην, εσο, ετο	ἐμεθον, ἔσθον, ἐσθην	ἐμεθα, ἔσθε, ἔντο
2. ἐστάμην, ασο, ατο	ἀμεθον, ἄσθον, ἀσθην	ἀμεθα, ἄσθε, ἄντο
3. ἐδόμην, οσο, οτο	ὁμεθον, ὄσθον, ὁσθην	ὁμεθα, ὄσθε, ὄντο

Impera-

A δίζω, δίζημι. quare, Eolες vocalem indicam non resolventes, dicunt δίζημαι pro δίζεμαι, et in participio δίζήμενος pro δίζέμενος. v. p. 104.

Imperativi.

Præſ. & Imp.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	πθεῖσο, ἔσθω	ἔσθον, ἔσθων	ἔσθε, ἔσθωσαν
2.	ἴσασο, ἄσθω	ἄσθον, ἄσθων	ἄσθε, ἄσθωσαν
3.	δίδοσο, ὅσθω	ὅσθον, ὅσθων	ὅσθε, ὅσθωσαν
4.	δείκνυσο, ύσθω	ύσθον, ύσθων	ύσθε, ύσθωσαν

Aoriſt.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	θέσο, θέσθω	θέσθον, θέσθων	θέσθε, θέσθωσαν
2.	σάσο, σάσθω	σάσθον, σάσθων	σάσθε, σάσθωσαν
3.	δόσο, δόσθω	δόσθον, δόσθων	δόσθε, δόσθωσαν

Optativi vel Potentialis.

Præſens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. πθείμην, εῖο, εῖτο	είμεθον, εῖσθην, είσθην	είμεθα, εῖσθε, εῖντο
2. ίσαίμην, αῖο, αῖτο	αίμεθον, αῖσθον, αίσθην	αίμεθα, αῖσθε, αῖντο
3. δίδείμην, οῖο, οῖτο	οίμεθον, οῖσθον, οίσθην	οίμεθα, οῖσθε, οῖντο

Aoriſtus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1. θείμλιν, εῖο, εῖτο	είμεθον, εῖσθον, είσθην	είμεθα, εῖσθε, εῖντο
2. σαίμην, αῖο, αῖτο	αίμεθον, αῖσθον, αίσθην	αίμεθα, αῖσθε, αῖντο
3. δοίμην, οῖο, οῖτο	οίμεθον, οῖσθον, οίσθην	οίμεθα, οῖσθε, οῖντο

Subjunctivi.

Præſ. & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. πθῶμαι, ῇ, ῆται	ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον	ώμεθα, ῆσθε, ῶνται
2. ἱῶμαι, ᾷ, ᾶται	ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον	ώμεθα, ᾶσθε, ῶνται
3. δῶμαι, ῷ, ῶται	ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον	ώμεθα, ῶσθε, ῶνται

Aoriſtus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1. θῶμαι, ῇ, ῆται	ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον	ώμεθα, ῆσθε, ῶνται
2. ϛῶμαι, ᾷ, ᾶται	ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον	ώμεθα, ᾶσθε, ῶνται
3. δῶμαι, ῷ, ῶται	ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον	ώμεθα, ῶσθε, ῶνται

[In compoſ. ἀποθῶμαι, ῇ, ῆται, &c. & ἀπόθωμαι, ῃ, ηται, more Barytonorum Sylburg. vid. p. 130.]

Infinitivi.

Præſens & Imperfectum.

1. πῆθεναι. 2. ἶϛαναι. 3. δίδοναι. 4. δείκνυϛ.

Aoriſtus β.

1. θεῖναι. 2. ϛῆναι. 2. δοῦναι.

Participii.

Præſens & Imperfectum.

1. Sing. N. πθέμενος, -ένη, -εν. G. ένος, -ένης, -ένος, &c.
2. Sing.

2. Sing. Nom. ἱστάμην, -ένη, -ενον. Gen. -ένου, -ένης, -ένου, &c.

3. Sing. Nom. δεδόμην, -ένη, -ενον. Gen. -ένου, -ένης, -ένου, &c.

4. Sing. Nom. δεικνύμην, -ένη, -ενον. Gen. -ένου, -ένης, -ένου, &c.

Aoristus β.

1. Sing. Nom. δέμην, -ένη, -ενον. Gen. -ένου, -ένης, -ένου, &c.

2. Sing. Nom. στάμην, -ένη, -ενον. Gen. -ένου, -ένης, -ένου, &c.

3. Sing. Nom. δόμην, -ένη, -ενον. Gen. ένου, -ένης, -ένου, &c.

De Voce Passiva Verborum in μι.

Præsens & Imperfectum in Voce Passiva sunt eadem ac Præsens & Imperfectum in Voce Media, ac eodem modo in omnibus modis formantur.

Perfectum, 1. τέθειμαι. 2. ἕσταμαι. 3. δέδομαι. Et cætera tempora quæ ab iis descendunt formantur in omnibus, ut Barytona, nisi quod in Optativo dicitur 1. τεθείμην-είης-είη τον. 2. ἑσταίμην-αίης-αίη τον. 3. δεδοίμην-οίης-οίη τον, ut in præsente mediæ formæ. Et in Subjunctivo. 1. τεθῶμαι-ῇς-ῇ τον. 2. ἑστῶμαι-ᾷς-ᾷ τον. 3. δεδῶμαι-ῷς-ῷ τον, &c. more Contractorum.

Observanda quædam de Verbis in μι.

Præsens medium, aut, quod idem est, passivum formatur à Præsente Activo mutando μι in μαι, & penultimam in suam brevem, ut à τίθημι fit τίθεμαι

retinet autem longam vocalem ἄημαι ab ἄνεμι flo, & quædam alia.

In voce passiva, & media, non secus ac activa reperiuntur quædam verba, excepto tantum accentu, ad formam contractorum; nam in præs. Indic. leguntur πίθη, ἵεη, pro πίθεσαι, ἵεσαι, & in Imperf. ἐπίθη, ἵεω, ἐδίδη, pro ἐτίθετο, ἵεσο, ἐδίδοσο.

In Imperativo τίθη, ἵεω, δίδη, pro πίθεσο, ἵεσο, δίδοσο; & in Aoristo secundo θοῦ pro θέσο, δοῦ pro δόσο. Act. 5. 4 τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἐ ἔθεσο.

In Optativo θοίμην, -θοῖο, -θοῖτο, &c. sed in compositis, retracto accentu ἀποθοίμην, ἀπόθοιο, ἀπόθοιτο, quæ omnia Atticorum esse volunt Grammatici.

In Optativo & Subjunctivo Verba Deponentia secundæ Conjugationis non circumflectuntur in penultima; non enim dicitur δωαῖο, δωαῖτο, sed δωίαο, δωίαιτο, & in Subjunct. δωίωμαι non δωῶμαι.

Aorista duo irregularia ἐθηκάμην & ἐδοκάμην, vix ultra Indicativum reperiunda. [Pindar. Nem. ὠδ. 5. dixit θέσαντο pro ἐθήκαντο qui tamen in particip. usus est καταθηκάμενος Olymp. ὠδ. 6.]

Verba Anomala in μι,

εἶμι eo vel *ibo.*

Præsens.

Εἶμι, εἶς vel εἶ, εἶσι. Dual. ἴτον, ἴτον. Plur. ἴμεν, ἴτε, ἴασι. In Compositis autem ἴασι, ut περιάσι *adeunt*: καθιάσι *descendunt*, &c. [Imo & simplex ἰασι. Hom. ιλ. ν. 160. & Theoc. εἰδ. 16. 8.]

Im-

ut δίς ἐπτά, quater. vid. not. p. 100.

Etiam ñv ńs ñ . Dem. πρ. ssφ. ἐξ,nῖς ,
εBonθeῖξ . p. 128.

Imperfect.

1. Sing. ἦν, ἦς, ἦ. Dual. ἦτον, ἤτὴν, Plur. ἦμὲν, ἦτε, ἦσαν.

Aor. β.

2. Sing. ἴον, ἴες, ἴε. &c. in omnibus ut Aorist. secundum Barytonorum.

Imperativi.

Præs.

1. Sing. ἴθι vel ἔι, ἴτω. Dual. ἴτον, ἴτων. Plur. ἴτε, ἰτωσαν.

Aor. β.

2. Sing. ἶε, ἰέτω. Dual. ἴετον, ἰέτων. Plur. ἴετε, ἰέτωσαν.

Optativi vel Potentialis.

Aor. 2.

Sing. ἴοιμι -οις -οι. Dual. οιτον -οίτὴν. Plur. οιμὲν -οιτε -οιεν.

Subjunctivi.

Aor. 2.

Sing. ἴω, ἴῃς, ἴῃ. Dual. ἴητον, ἴητον. Plural. ἴωμὲν, ἴητε, ἴωσι.

Infinitivi Præs.

Præs. ἔιναι, & per Metathesin. ἰέναι quod usitatius est.

Participii.

Aor. 2.

Sing. Nom. ἰών, ἰοῦσα, ἰόν. Gen. ἰόν⟨Θ, ἰούσης, ἰόν⟨Θ, &c.

Formant

Formant etiam Grammatici ab εἶμι in Præter. Activo εἶκα. Pluſq. Perfect. εἴκειν. Aoriſt. α. εἶσα, & in media voce præt. εἶα. Pluſ. Perf. ἕειν. Futurum εἴσομαι. Aor. α. εἰσάμην quorum quæ in uſu ſunt ſequuntur formam Barytonorum. [Tantum hic obiter monendum Ariſtoph. πλυτ. ſc. 2. act. 3. pro ἧει tertia perſona ſing. pluſ. perf. habere ἦειν & in imperf. vocis mediæ ſeu paſſivæ ἰέμην pro εἶν, ἰπτ. Act. 2. Scen. 1.]

Ἵημι *Mitto.*

Ἵημι *mitto*, cum factum ſit ab ἰέω atque id ab ἕω, nonnulla retinet tempora eorum verborum unde ortum eſt, ſcilicet ἵην, ἵεις, &c. Et in Imperativo, ἵει ab ἰέω. In compoſ. Imperat. μετάθες, & in media voce μετάθεσο, κάθες, & πρόες. In Optativo προέοιτο, ἐπικαθοῖτο, nunc retracto nunc retento accentu.

Cæteris omnibus ἵημι formatur ut τίθημι, niſi quod in tertia plurali facit ἱᾶσι. [Contracta ſcilicet ex ἰάασι.]

Indicat. Præſens. ἵημι, ἵης, ἵησι, &c. Imperf. ἵην, ἵεις, ἵει, &c. [& ἵεσαν, ἵετε, ἵεσαν, &c. Od. x. 100. ſi vera ſit lectio.]

Aoriſt. β. ἧν, ἧς, ἧ, &c. Et ἷον, ἷες, ἷε, &c. [Hinc ἧσαν. Marc. 11. 16.]

Imperat. ἕσθι, ἑέτω, &c. Aor. β. ἕς, ἕτω, &c.

Optat. Præſ. ἱείην-ης-η, &c. Aor. β. εἵην, εἵης-εἵη, &c.

Subjunctivi Præſ. ἱῶ, ἧς, ἧ, &c. Aoriſt. β. ὦ, ἧς, ἧ, &c. Poet. ἕω vel εἴω -ῃς -ῃ.

Infinitivi Præſ. ἱέναι. Aoriſt. β. εἶναι.

Particip. Præſ. ἱείς, ἱεῖσα, ἱέν. Et Aoriſt. β. εἷς, εἷσα, ἕν, &c.

Præteritum habet εἷκα. Et Aoriſtum primum ἧκα, quæ ambo per omnes modos variantur juxta formam Barytonorum.

[Pro ἀφεῖκατε autem in Subj. dixit Ariſtoph. ἀφῆτε. Achar. Act. 2. Scen. 6. niſi fortaſſe mavis id eſſe fat.]

Ἰεμαι.

3.

Sic habet συνίημι intelligo in sing præs. συνιεῖ, pl. συνιᾶσι. v. Regulam P. p. 99.

Hinc participium παρειεκώς, ἐ, παραλελυμένος fractus dissolutus. τὸ σῶμα ὑπὸ λύπης. Dion. Halican. Ant. l. 1. c. 35. Idem valet passivum παρειμένος.

κῆ ῥ' ἀκέσσαι καλῆς Hom. Il. α. 569.

ᵛΙεμαι.

In voce media & paſſiva eodem modo etiam formatur, ac πίθεμαι, ſed in tertia plurali præteriti paſſivi ſæpe pro ἀφεῖνται legitur ἀφέωνται: [Ad cujus formam dicitur κατακέανται a κατάκειμαι. Apud Lucianum, ἐν τῇ ἧδ βίων πράσει. Licet Moquotus vult id eſſe P. æſ. Subjunct. à κατακέωμαι.]

ᶠΗμαι *Sedeo.*

Fit ab ἕω, ἑέω, ἕημι, ἕεμαι, & per Craſin ἧμαι, ἧσαι, ἧται. Dual. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Plur, ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. Ion. εἵαται.

Imperf. Sing. ἥμην, ἧσο, ἧτο. Dual. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Plur. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο.

Imperativi Præſ. ἧσο, ἥσθω. Dual. ἧσθον, ἥσθων. Plural. ἧσθε, ἥσθωσαν.

Infinitivus ἧσθαι. Participium ἥμενος.

Sed Oratores libentius utuntur compoſito κάθημαι, -ησαι & κάθη &c. & in Imperfecto ἐκαθήμην -ησο, -ητο, &c. [Ariſtoph. Βατραχ. Act. 3. Scen. 1. pro ἐκάθητο habet καθῆσο, forte Pluſq. Perf. Paſſ. à καθίζω, & in Plurali κάθηντο pro ἐκάθητο. Ἀχαρ. Act. 2. Scen. 5.

In Imperativo pro κάθησο ſæpe legitur κάθου. [Abjecto ſcilicet σ, & ſo, facto per ſyltolen ex ηο, per Craſin contracto in ου.]

Et in Subjunct. κάθωμαι [Unde καθώμεθα.]

[Eurip. Hel. v. 1090. & ἀνακάθωνται. Xenoph.]

Κεῖμαι

Κεῖμαι *Jaceo.*

A κέω, κίω, κίημι, κίσμαι per Crasin fit κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται. Dual. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Plur. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται.

[In compos. pro κατακεῖνται legitur κατακίωνται; vid. supra ἀφίανται.

Imperf. ἐκείμην, -εισο, -ειτο. D. -είμεθον, -εισθον, -είσθην- P. -είμεθα, -εισθε, -ειντο.

Futurum. κείσομαι, -η, -εται, &c. ut in Barytonis.

Imperativi Præsens. κεῖσο, κείσθω. Dual. κεῖσθον, κείσθων. Plural. κεῖσθε, κείσθωσαν.

Infinitivus, κεῖσθαι. Participium κείμενος.

Εἷμαι *Indutus sum.*

Eodem prorsus modo formatur, ac κεῖμαι *jaceo*, εἷμαι, εἷσαι, εἷται, &c.

Ἴσημι *Cognosco.*

Conjugatur ut ἵστημι nisi quod in tertia Plurali Præs. facit ἴασι non ἱᾶσι & in Participiis ἵστας non ἱστάς.

In Præsenti sæpe pro ἵστατον, ἵσταμεν, ἵστατε, leguntur per Syncopen ἵστον, ἵσμεν, ἵστε.

In Imperfecto, ἵσταν pro ἵστασαν.

In Imperativo, ἴστι pro ἵστασι, ἵστω pro ἱστάτω, ἵστασαν & ἵστων pro ἱστάτωσαν.

In Præsente Medio vel Passivo, præcipuè in compositis, post σ assumitur τ, & pro ἐπίσαμαι dicitur ἐπίστασμαι, in Imperf. ἐπιστάμην & ἠπιστάμην. In Subjunctivo ἐπίσωμαι -ῃ -ῆται, &c.

Φημί

– μεγάλην ἐπειμένον ἀλκήν. Hom. od. I. 414
Phavor. Aliis est εἶμαι praet. pass. ab ἔννυμι seu
ἐννύω, vestio. fut. ἔσω. cum accentu in penult.
scribunt ἐπιειμένον

Φῆς sine ι subscripto est Imperfec. pachicum.

Pro ἔφην dicitur aliquando ἐφάνδα. Familiaris est hic Pleonasmus personis desinentibus in σ. οἶδα, ἦδα.

UMI

Φημί à Φάω ſine Reduplicatione.

Præſ. φημί, φής, φησί. Dual. φατόν, φατόν. Plur. φαμέν, φατέ, φασί.

Imperf. Sing. ἔφην, ἔφης, ἔφη. D. ἔφατον, ἐφάτην. P. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Aoriſt. β. Sing. ἔφην, ἔφης, ἔφη. D. ἔφητον, ἐφήτην. P. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

[Attici pro ἔφην & ἔφη ſæpe per Aphæreſin dicunt ἦν & ἦ. ut ἦν δ' ἐγώ, *dixi autem ego.* ἦ δ' ὅς, *dixit autem ille* non raro apud Platonem.

Imperativi Præſ. Sing. φάθι, φάτω, &c. ut ἴσθι. [Extra autem compoſitum σύμφαθι non facile occurrit.]

Optativi Præſ. & Aoriſt. β. Sing. φαίην, φαίης, φαίη, &c. ut σαίην.

Subjunctivi Præſ. & Aoriſt. β. Sing. φῶ, φῇς, φῇ, &c. ut σῶ.

Infinitivus φάναι, Participium φάς. [Cujus Dativus Pluralis eſt φᾶσι ut Grammatici tradunt.]

In Media Voce.

In Aoriſto β. Indicat. reperitur ἐφάμην. In Imperat. apud Hom. φάο pro φάσο, in Inf. φάσθαι. In Part. φάμενος.

In Paſſiva forma.

In Præt. Indic. legitur πέφατται *dictum eſt.* Et Imperat. πεφάσθω *dictum eſto.*, [Ut Sylburgius vult.]

De

De Verbis Impersonalibus.

Verba Impersonalia sunt voces tertiæ personæ singularis, non quæ nullum habent nominativum, sed quorum Nominativus non facile patet.

Verba Impersonalia tam facile à Personalibus formantur quam tertiæ personæ à primis. Cæteris igitur de industria omissis, ea, quæ anomala sunt hic tantum notabimus.

Ἀρέσκει *placet*, ἤρεσκε *placebat*, ἀρέσει *placebit*, ἤρεσε *placuit*.

Δεῖ *oportet*, ἔδει *oportebat*, δεήσει *oportebit*, ἐδέησε *oportuit*, δέῃ *oporteat*, δεῖν *oportere*. Particip. δέον quod oportet, vel quando oportuit. [Nam more Atticorum ponitur frequenter in Accusat. absolutè.]

Εἵμαρται *in fatis est* Attic. præteritum à μείρω *divido*.

Δοκεῖ *videtur*, ἐδόκει *videbatur*, δόξει *videbitur*, ἔδοξε *visum est*.

Μέλει *curæ est*, ἔμελε *curæ erat*, μελήσει *curæ erit*, ἐμέλησε *curæ fuit*. Præter. μέμηλε pro μεμέληκε apud Poetas.

Πέπρωται *fato statutum est*. Pluſ. perf. πεπρώτει. Particip. πεπρωμένον per Sync. à πεπρώω *finio*.

Συμβαίνει *contingit*, συνέβαινε *contingebat*, συμβήσει & συμβήσεται *continget*, συνέβη & συμβέβηκε *contigit*, συμβάν *quod contigit*.

Χρή *oportet*, (factum per Apocopen à χρησί) ἔχρῃν vel χρῆν *oportebat*, χρῆναι & per Apocopen χρῆν *oportere*, hinc compositum ἀπόχρη *sufficit*, &c. pro quo aliquando legitur ἀπόχρα more contractorum, Excepto accentu.

De

De Accusativo sic usitato vid. p. 127 §. 16.

ἀϊδήσομαι qu. ab ἀϊδέες. Iudex in prax. pall.
ἠδημαι sensi. Demosth. pro coronâ.

De Verbis Defectivis & Anomalis.

Verba Defectiva dicuntur quæ in aliquibus temporibus deficiunt.

Anomala sunt quæ non juxta communes regulas, sed dissimili modo à suis Thematibus deducuntur, ab α privandi particula & ὁμαλός similis.

Horum cum tanta sit copia, pauca tantum & quæ sæpius occurrunt tyronum gratia hic describemus, idque ordine Alphabeti, quo facilius innotescant.

A.

Ἄγνυμι *frango*. Fut. ἄξω· & ἐάξω. Matth. 12. 20. Aorist. α. ἔαξα. Joh. 19. 32.

Αἱρέω *capio*. Fut. ήσω. Aorist. β. εἷλον. Unde in Infinit. ἑλεῖν.

Αἰσθάνομαι *sentio*. Fut. αἰσθήσομαι. Aorist. 2. ἠσθόμην. ορίσαλον

Ἀλέξω *arceo*. Fut. ἀλεξήσω, ab ἀλεξέω rarius usurpato.

Ἁλίσκω *capio*. Fut. ώσω. Aor. β. ἥλων *captus sum*, tanquam ab ἅλωμι. comp. ἀναλόω sumptus facio cujus Part. pr. ἀναλῶν. legitur Aristoph. Plut. v. 248.

Ἁμαρτάνω *pecco*. Fut. ἁμαρτήσω, tanquam ab ἁμαρτέω. Aor. 2. ἥμαρτον.

Ἀνοίγω *aperio*. Fut. ἀνοίξω. Aor. 1. ἤνοιξα & ἀνέωξα. Præt. p. ἀνέωγμαι. Aor. 1. ἠνοίχθην & ἠνεώχθην. Et in Infinit. ἀνεωχθῆναι. Luc. 3. 21.

Ἀνώγω *jubeo*. Fut. ήσω ab ἀνωγέω. Imperat. ἄνωχθι, factum per Syncopen ab ἀνώγηθι, quasi ab ἀνώγημι. Imperf. ἠνώγεον. Il. ω. 170. tanquam ab ἀνωγέω.

Ἀπεχθά-

Ἀπεχθάνομαι odio ſum. Fut. ἀπεχθήσομαι. Aor. β. ἀπεχθόμην.

Ἀρέσκω placeo. Fut. ἀρέσω, &c.

Αὐξάνω vel αὔξω augeo. Fut. ἀυξήσω & ἀυξανῶ, &c.

Ἄχθομαι gravor. Fut. ἀχθέσομαι & ἀχθήσομαι. &c.

B.

Βαίνω vado. Fut. βήσομαι à βάω. Aor. β. ἔβλω à βῆμι, &c.

Βάλλω jacio. Fut. βαλῶ. Præter. βέβληκα per Syncopen factum à βαλλέω. Aor. β. ἔβαλον.

Βιόω vivo. Fut. βιώσω. Aor. ς. ἐβίων, ως, ω, &c. tanquam à βίωμι.

Βλαστάνω germino. Fut. ήσω, &c. Aoriſt. ς. ἔβλαστον.

Βούλομαι volo. Fut. βουλήσομαι.

Βρώσκω vel βιβρώσκω comedo. Fut. βρώσω, &c. Præt. Med. βέβρωθα tanquam à βρώθω.

Γ.

Γαμέω uxorem duco. Fut. ήσω. Aor. α. ἐγάμησα, pro quo legitur ἔγημα ab inuſitato γάμω cujus Fut. γαμῶ eſt apud Lucian. in Timone.

Γηράσκω ſeneſco. Fut. ήσω à γηρέω. Part. γηράς, tanquam à γήρημι.

Γίνομαι vel γίγνομαι ſum, fio, pervenio. Fut. γενήσομαι. Aoriſt. ς. ἐγενόμην. Præt. Med. γέγονα à γείνω.

Γιγνώ-

Γινώσκω *cognoſco*. Fut. γνώσομαι. Aor. β. ἔγνων. Præt. ἔγνωκα. 3 pl. ἔγνωκαν. pro ἔγνώκασι. Joh. 17. 7.

Δ.

Δάκνω *mordeo*. Fut. δήξω. Aoriſt. 6. ἔδακον.

Δείδω *timeo*. Fut. δείσω. Præt. med. δέδοικα pro δέδοιδα. [διὰ τὸ ὀλιγωτίστερον εἶναι, ut Græci loquuntur] δέδια autem alterum Præt. med. eſt, à δίω. Imper. δέδιθι ab inuſitato δίδιμι.

Δεικνύω *oſtendo*. Fut. δείξω, &c.

Διδάσκω *doceo*. Fut. διδάξω, &c.

Δοκέω *videor*. Fut. δόξω, &c.

Δυνάσμαι, σαι & η. F. δυνήσομαι. Aor. 1. ἐδυνήθην, Attice ἠδυνήθην & ἐδυνάσθην tanquam à δυνάζω Gen. 30. 7.

E.

Ἐγρηγορέω *vigilo*, regulariter formatur, niſi quod in nullo tempore admittit augmentum; Et facit in Præt. med. ἐγρήγορα. pro eo autem legitur in N. T. γρηγορέω ῶ. per Aphæreſin, ut volunt.

Ἔδω *comedo*. Fut. ἔδομαι & ἔδμαι. [παρὰ διδῶται. Lucian. ad Heſiod.] Præt. ἐδήδοκα per Atticam reduplicationem ab ἐδόω obſoleto.

Εἰδέω vel εἴδημι *ſcio*. Fut. εἰδήσω. Fut. med. εἴσομαι. Præt. med. οἶδα ab εἴδομαι. Pl. perf. ἤδειν. Attic. pro εἴδειν, facto per Syncopen ex εἰδήκειν, ut volunt Grammatici.

Εἶδω *video*. Fut. εἴσομαι. Aor. 1. εἶσιδμιλιν viſum

ſum. Oδ. ε. 281. Aor. 6. εἶδον in Indicat. in cæteris autem modis ſine diphthongo ἴδε vel ἰδὲ, ἰδοίμι, ἴδω, ἰδεῖν, ἰδών. legitur & ἴδον in Indic. Gal. 6.11. Phil. 1.30.

Εἶπω *dico*. Aor. α. εἶπα. Aor. 6. εἶπον. [Homer. uſurpat εἶπω in Præſ. Indic. Oδυσσ. 6. v. 162.]

Εἴρομαι vel ἔρομαι *interrogo*. Fut. ἐρήσομαι. Aor. 2. εἰρόμην ſive ἠρόμην.

Εἴρω *dico*. Fut. ἐρῶ. Perf. εἴρηκα, ab ἐρέω ſive εἰρέω inuſitat.

Ἐλαύνω *agito*. Fut. ἐλάσω & extruſo σ more contractorum ἐλῶ-ᾷς-ᾷ. Ariſtoph. Nub. α. 1. ſc. 1. v. 123.

Ἔρχομαι *venio*. Fut. ἐλεύσομαι. Aor. 6. ἦλυθον. & per Sync. ἦλθον.

Εὑρίσκω *invenio*. Fut. εὑρήσω. Aor. 6. εὗρον.

Ἔχω *habeo*. Fut. ἕξω & σχήσω quaſi à σχέω. Aoriſt. 6. ἔσχον. In Imperat. σχές, σχέτω, tanquam à σχημί.

Z.

Ζεύγνυμι *jungo*. Fut. ζεύξω, &c.
Ζώννυμι *cingo*. Fut. ζώσω, &c.

Θ.

Θέλω *volo*. Fut. θελήσω. Imperf. ἔθελον & ab ἐθέλω ἤθελον. Fut. ἐθελήσω. Aor. 1. ἠθέλησα. Matth. 18.23. *Act.* 16.3.

Θνήσκω *morior*. Fut. θανοῦμαι. Aor. ἔθανον. Præt. τέθνηκα. † Paulo poſt Fut. τεθνήξομαι. Infinit.

† *qu. si non potius* Fut. Mediū. *vide p.* οἴγνυμι.

Τεθνήξομαι. Monet Eustathius ad ιλ. μ. ex prætentis sæpenumero fieri præsentia. sic ἕστηκα, ἑστήκω, κέκληγα, κεκλήγω. sic forsan τέθνηκα, τεθνήκω. f. aut. τεθνήξω. med. τεθνήξομαι. Atq eodem forte modo πρᾱ́ξω πέπρᾱγα, pr. ind. κεκλή

Χέω. inde fut. med κεκρήξομαι quæ vox occurrit Luc. 19. 40.

κεράννυμι misceo. F. κερῶ. prät. κέκρακα et per Sync. κέκρηκα. Inde συγκεκραμένοι τῇ πίστει, cum fide conjuncti, commisti. Heb. 4. 2.

κερδαίνω, lucrifacio. Fut. κερδανῶ et κερδήσω.

nit. Præſ. τεθνάναι, à τέθνημι. τεθνᾶναι autem contractim legitur pro τεθναέναι, à Præt. Ionic. τέθνηα, quod à θνάω ortum.

I.

Ἰκνέομαι ἵκμαι, *venio*. Fut. ἵξομαι. Aoriſt. 2. ἰκόμην, &c.

Ἵπταμαι *volo* ας. Fut. πήσομαι. Aor. 2. ἐπτάμην. Med. ἐπτάμην & ἐπτόμην, per Sync. ex πέτομαι, &c.

K.

Κλάζω. Fut. κλάγξω. Aor. 2. ἔκλαγον, &c.

Κτείνω. F. κτενῶ. P. ἔκτακα & ἔκταγκα, 2 Sam. 4.11. hinc Aor. 1. Paſſ. ἐκτάνθην, Matth. 16.24. & alibi in N. T.

Καίω *uro*. Fut. καύσω. Aor. 1. ἔκηα, à κάω, Oſ. 0. 97.

Λ.

Λαγχάνω *ſortior*. Fut. λήξω. Perf. εἴληχα Attic. pro λέληχα. Aor. 2. ἔλαχον.

Λαμβάνω *accipio*. Fut. λήψομαι. Aor. 2. ἔλαβον. Perf. εἴληφα ſæpius quam λέληφα.

Λανθάνω *lateo*. Fut. λήσω. Aoriſt. 2. ἔλαθον.

[Hoc junctum alii verbo reddi poteſt per *clam*. vid. p. 125.

M.

Μανθάνω *discо*. Fut. μαθήσομαι. Aor. 2. ἔμαθον. Partic. μαθών.

[Quod nonnunquam ponitur pro παθών, ut τί μαθὼν τῦτο ποιεῖς, Quorsum hoc facis.]

Μάχομαι *pugno*. F. μαχ-έσομαι & -ήσομαι. F. 2. μαχοῦμαι, &c.

Μέλλω *futurus sum*. F. μελλήσω, Matth. 24.6.

Μέμνημαι *memini*. Aor. α. ἐμνήσθην, ab inusitato μνάομαι.

O.

Οἴομαι vel οἶμαι *puto*. Fut. οἰήσομαι.

Ὄλλυμι *perdo*. F. ὀλέσω. A. 2. ὤλον. &c.

Ὄμνυμι *juro*. Fut. ὀμόσω, &c.

Ὁράω *video*. Fut. ὄψομαι. Præt. ἑώρακα. Præt. med. ὅπωπα.

Ὀφείλω *debeo*. Fut. ὀφειλήσω, &c.

Οἰκτείρω *misereor*. Fut. οἰκτειρήσω. Aor. 1. ᾤκτειρα.

Π.

Πάσχω *patior*. Fut. πείσομαι. Præt. πέπονθα. Aor. 2. ἔπαθον.

[Exponitur aliquando per facio; τί ἂν πάθοι, quid faceret? At Particip. per quorsum; ut τί παθὼν τῦτο ἔπραξας, quorsum hoc fecisti. Angl. What did you ail to do this?

Πέσσω & πέττω *coquo*. Fut. πέψω ab antiquo πέπτω.

Πίνω *bibo*. Fut. πώσω. Aorist. 2. ἔπιον. Hinc

Fut.

Poetice est μεταβολικως pro μεταβολικη, venit, advenit a μολέω.

δε ἐπόθην aor. 1. pass. v. p. 83.

Πετάννύω explico, aperio. Fut. πετάσω. Prät. pass. πεπταμένος, apertus.

Πλέω, navigo. F. πλεύσω. inde Act. 15. 39. ἐκπλεῦσαι.

Ab inusitato φήγω comedo fit aor. 2 Act. ἔφαγον et Aor. 2. Subj. φάγω, ῃς, ῃ.

Fut. med. πίομαι rarius πῶμαι. Imper. πίθι. [Contracte fortaſſe a πίθι ab inuſitato πίημι, ut ἰᾶτι ab ἰάομαι.]

Πιπράσκω *vendo*. Fut. πρᾶσω, &c.

Πίπτω *cado*. Fut. πεσοῦμαι. Præt. πέπτωκα. Aor. 6. ἔπεσον. Aor. α. ἔπεσα quod vix occurrit extra compoſitum.

Πυνθάνομαι *audio, interrogo*. Fut. πεύσομαι. Aor. 6. ἐπυθόμην.

P.

Ῥέζω vel ῥέδω *facio*. Fut. ῥέξω & ῥέξω. Perf. ἔοῤῥεγα pro ἔῤῥογα. Plu.perf. ἐώῤῥειν. [in medio auctum.]

Ῥήγνυμι *frango*. Fut. ῥήξω à ῥήγω. Præt. ἔῤῥωγα, &c.

Ῥώννυμι *roboro*. Fut. ῥώσω, &c.

Σ.

Σβέννυμι *extinguo*. Fut. σβέσω. Aor. 6. ἔσβην.

Σπένδω *libo*. Fut. σπείσω, &c.

Στρώννυμι *ſterno*. Fut. στρώσω, &c.

T.

Τίκτω *pario*. Fut. τέξομαι. Aor. 6. ἔτεκον.

Τιτρώσκω *vulnero*. Fut. τρώσω, &c.

Τρέχω *curro*. Fut. δραμοῦμαι, à δραμέω. Præt. δεδράμηκα, à δεδραμέω. Aor. 6. ἔδραμον tanquam à δράμω.

Τρώγω. Fut. φαγοῦμαι, ſæpius φάγομαι ἐσσι. Luc. 17.8. Gen. 2.16. 3.2. φάγω. φαγῶ.

Τυγχάνω *ſum, ſortior.* Fut. τεύξομαι. Præt. τέτυχα. Aor. 6. ἔτυχον.

Υ.

Ὑπισχνέομαι *promitto.* Fut. ὑποσχήσομαι. Aor. 6. ὑπεσχόμην, &c.

Φ.

Φέρω *fero.* Fut. οἴσω. Præt. med. ἐνήνοχα. Attic. ab ἐνέχω. Aor. α. ἤνεγκα. Aor. 6. ἤνεγκον, ab ἐνέγκω. ab οἴσω. Fut. an Præſ. incertum. in Imper. dicitur οἶσε, Οδ. χ. 106. vid. pag. 49.

Φθάνω *pervenio.* Fut. φθάσω, &c. Aor. 6. ἔφθην. In Infinit. ſæpius φθάναι, aliquando φθῆναι. [Sæpe conſtruitur cum Particip. & varie exponitur. vid. p. 125]

Χ.

Χαίρω *gaudeo.* Fut. χαιρήσω & χαρήσω. Aor. 6. ἔχαρην pro quo ſæpius uſurpatur ejus Paſſ. ἐχάρην.

Χάσκω *dehiſco.* Fut. χανῶ à χάνω. Præt. med. κέχηνα.

[Apud Ariſtophan. ſine ι ſubſcripto. Ἵππ. Act. 2. Scen. 2. lin. ult.]

Χώννυμι *aggero.* Fut. χώσω à χόω, &c.

Ω.

Ὤθέω *trudo.* Fut. ὠθήσω, & ὤσω tanquam ab ὤθω. Unde Perf. ὦκα, & Attic. ἔωκα, &c.

De

φθάσαι col. inf. aor. 1. ab ἔφθακα.

Inde part. pass. κεχάρημένοι ἦτορ. Hom. hymn. Bacch. 10. læti animo.

Nomina Verbalia.

Derivantur interdū a Temporibus verborum, quæ Tempora sunt inusitata. Sic λήθη a λήθω pro quo dicitur λανθάνω. Ἀμάρτημα ab ἁμαρτέω, pro quo dicitur ἁμαρτάνω.

Hæc Verbalia exprimunt gerundiū Latinorū. de constructione horum Verbaliū v. p. 132.

v. Busb. Gr. Græcū, p. 181. Wellenhall, p. 69.

De accentibus horum Adverbiorū v. p. 142.

De Nominibus Verbalibus.

Nomina Verbalia plerumque dicuntur vel a Verbis præteriti paſſivi, ut γεγραμμα *litera*, a γέγραμμαι, vel à Præterito medio ut λόγος *ſermo*, a λέλογα, vel ab Aor. 2. ut φυγή *fuga*, ab ἔφυγον.

De Verbalibus in έος, έα, έον.

Verbalia in έος, έα, έον orta ſunt à tertia perſona præter. paſſivi, abjecto augmento, & mutato αι in ε, ut à γέγραπται fit γραπτέος.

Ἰτέον *eundum eſt* ab εἶται inuſit. præt. amittit ε & Attic. fit ἰτητέον auctum per Epentheſin, & per Syncopen minutum eſt ἰστέον *ſciendum* ab ἴσται vel ἴστατται.

Hæc Adjectiva verbalia (neſcio quo fato) à Grammaticis vocantur Adverbia poſitionis.

De Adverbiis.

1. Adverbiorum ſpecies ſunt eædem apud Græcos, ac apud Latinos.

2. Adverbia *Qualitatis* quæ ab Adjectivis deducuntur, plerumque formantur à Genitivo Plurali mutando ων in ως, ut ὀρθῶς *recte* ab ὀρθῶν, ἀληθῶς *vere* ab ἀληθῶν. Sed ὀξέως ab ὀξέων, Genitivo Plurali non contracto. ℔.

3. Quæ à Gentilibus deſcendunt mutant ſæpe ultimam Syllabam in ισί, ut Ῥωμαϊσὶ *Latinè*, Ἑλλησὶ *Græce*. [Sic κυνισι *canine*, βοϊσι *more bovis*.]

4. Adverbia numeralia ultra ἅπαξ *ſemel*, δὶς *bis*,

τεις *ter* desinunt fere in άκις ut τετράκις *quater*, πεντάκις *quinquies*, &c.

[Sic ποσάκις *quoties*, τοσάκις *toties*, πολλάκις *sæpe*]

5. Localia quæ desinunt in θε vel θεν notant motum à loco, ut ἐκεῖθεν *illinc*, οὐρανόθεν *cœlitus*, vel *de cœlo*, οἴκοθεν *domo*, Ἀθλώνθεν *ex Athenis*, Μεγαρόθεν *ex urbe Magarensi*.

6. Quæ autem exeunt in δε, σε, ζε significant motum ad Locum, ut ἐνθάδε *huc*, οὐρανόσε, *in cœlum*, οἴκαδε *domum*, Μεγάραδε *Megara versus*, Ἀθλώαζε *Athenas*.

7. Quæ in θι vel οι finiuntur in loco, ut οὐρανόθι *in cœlo*, οἴκοι *domi* vel *in domo*, Μεγαροῖ *in Megaris*. Vid. H. Steph.

partícula quæ augent significationem 8. In compositione, ἀει, ἐει, δα, ζα, λα, λι, βυ, ἱππο habent vim augendi, ut ἀειδηλος *valde manifestus*, &c. βοῦς, βοὸς, *bovina à inane tamen*

9. Νη & νε privant, ut νήπιος *infans*.

10. A etiam sæpe *privandi* particula est, nonnunquam augendi ut ἄξυλος, i. e. πολύξυλος, aliquando conjungendi, ut ἄλοχος, i. e. ὁμόλοχος *uxor*, ἀλέχος *lectus*, interdum æquandi, ut ἀτάλαντος *æqualis*, à τάλαντον *statera*.

11. Ante vocalem sæpe admittit ν, ut ἀνάξιος *indignus*.

12. Ἐυ facilitatem denotat, δυς difficultatem seu malignitatem, aliquando infortunium, ut δύσπαρις *infelix Paris*.

13. Adverbia negandi, si duplicantur, magis negant.

14. Οὐ *non*, ante consonam, si vocalis tenuis sequatur, adde κ, si aspirata, χ, ut οὐ πάντες, οὐκ ἀγαθον, οὐχ, ἕξεις.

15. Οὔπως *sic* ante Vocalem, sed οὔπω ante Consonam.

16. Græ-

Adverbia

Admittunt ante se ὅτι. sic ὅτι μάλιστα quam maximè. ὅτι τάχιστα quam citissimè.

Composita ex πρὸ aliquando imitantur voces gradûs superlativi. sic. od. λ. 354. πάντων ἀριδείκετα λαῶν, omnium clarissima populorum. Πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων Hes. Theog. 543.

Sunt et voces integræ æquipollentes Superlativo. ὕπατος, κόρυφος, κορυφαῖος, ἔξοχος πάντων eximius præ omnibus.

13. ἠχ οὐκ ἀλλὰ. Vide Vigerii.
non — sed.
Hanc formam imitati sunt Latini.
non modo — sed ne, ut,
non modo non — sed ne. Cic. 1. Fam. 9.
non modo præmiis — sed ne periculis quidem compulsus illius.

Huc annumeranda vox θὴν sæpe apud Hom-
pro quidem. Λ. Κ. 104. et alibi. πεῖρα θὴν
πολλὰ τελεῖται. Theocr. Syrac. 62.

Interdum etiam masculinâ pluralis. Εσὶν οἵτινες
τρέχουσι.

16. Græci habent Interjectiones inter Adverbia. [Et etiam voces fictitias, viz. semigum se invicem hortantium, ut ὡσπ ὄπ'. ὑπαπαί sive ῥυπαπαί, & ejus æmula ἰπαπαί. Apud Aristoph. & pastorum ablerrentium pecora σίττα sive σίττη, apud Theocrit. &c.]

De Conjunctionibus.

1. Conjunctionum non minor varietas est inter Græcos, quam inter Latinos. Peculiares autem sunt Græcis expletivæ γέ, δή, νύ, πέρ, ῥά, τοί, & similes, quæ nihil significant, sed usurpantur tantum vel versûs, vel hiatûs explendi gratiâ.

2. Ἵνα *ut* sæpe causalis, aliàs Adverbium loci est, & *ubi* significat.

De Præpositione.

1. Præpositiones monosyllabæ sunt εἰς vel ἐς (pro quo Attici dicunt ὡς) *ad*, ἐν *in*, vel *inter*, ἐμ ante Consonam, ἐξ ante Vocalem, *e* vel *ex*; πρό *ante*, πρός *ad* vel *a* σύ *cum*.

2. Dissyllabæ sunt ἀμφί, ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, μετά, παρά, περί, ὑπέρ, ὑπό, omnes quidem ejusdem toni, sed singulæ significationis admodum diversæ & variæ.

De Syntaxi Græcorum propria.

Et primo de Convenientia Nominativi & Verbi.

1. Neutrum plurale plerumque verbo singulari contentum est, ut τὰ χρήματα ἀνθρώπους ἑυρίσκει φίλους, *Divitiæ inveniunt amicos.*

2. Dua-

2. Dualia non necessario postulant aut verba, aut adjectiva ejusdem numeri, ut νῷ αὐτοὶ οἰκοδομεῦμεν. δωησόμεθα δ' ὄντες, Lucian.

3. Nominativus pluralis interdum habet verbum Duale, ut πόταμοι συμβάλλετον, Hom. Il. Φ. v. 452.

[Sine ulla etiam congruentia numeri dicunt Græci τὰ σεσι. Aristoph. Θεσμοφ. εἰπέ μοι ἄνδρες δημόται, idem Acharn. Ἄγε νῶν ἀναγνώσεσθε, idem. Ἱππ. Act. 3. Sc. 1. Vide idem in N. T. Jacob. 5. 1.]

De Convenientia Substantivi & Adjectivi.

Masc. Adject. pro Femin.

1. Attici jungunt Adjectiva [in ος] cum substantivis Femininis, quamvis habeant etiam Femininam terminationem à Masculina diversam, ut ζωὴ αἰώνιος [Rom. 6. 23.] pro αἰωνία [quæ etiam legitur, Heb. 9. 12.]

[Ad hunc modum dixit Hom. Od. ι. 467. Σῆλυς ἔφην. quando dixisse licuerit Σῆλεια (ut dixit Il. θ. 7.) Hesiod. Theog. 826. κεφαλαὶ λελειμμένε. Eurip. Elect. v. 1016. μαστῆλα σε, i. e. Electram. plura profert ejusmodi Scholiast. in Sophocl. Edit. H. Steph. p. 325. v. 1671. de Artic. ὁ cum Substant. Fem. vid. supra pag. 7.

[Sine ulla casus congruentia dicitur οἱ μοι τάλας, εἴ μοι κακοδαίμων passim apud Comicos.]

2. Adjectivum præcedente articulo, pro Substantivo habendum, ut τὸ ἀμελὲς τοῦ Τίμωνος *negligentia Timonis.* τὸ κεχηνὸς τοῦ πίθου *dolii hiatus. Lucian.*

3. Sæpe partitivè positum construitur cum Genitivo Substantivi sui, ut, σπουδαῖοι τῶν παίδων, *diligentes pueri.*

4. Aliquando in genere & numero à Substantivo diverso, ut τὰ πρῶτα τῶν Ἀθηναίων, *primus Atheniensium.* Πρῶτα κολάκων. *Lucian.* Τιμ. πρῶτα θεῶν Hom. Od. ξ. v. 158.

5. Ad-

I.

Deleatur [in os] nam jungunt Attici alia etiam Adjectiva eodem modo. sic Hom. Πηλὸν ἐφ' ὑγρὴν ἐς ἅλα ἐσσυμένην, per lanigeram mare. sic apud Hesiod. Πῆλος ἔερσα. Vult S. Schmidius in N. T. p. 969. cum nota sit vox πολεῖα, eodem modo esse tam ἔερσα. Masc.

Ad subita rerum. viv. Doctores Danaū, delecti, prima virorum. Lucret. I. 87.

Hom. τέκνον φίλε, per Syllepsin.
Synes. μειρακίοις εὐτυχεῖς

δεινὰ βλέπειν, quod Virgilio est, Tonva tueri.
ἑτοιμότατα τῷ λόγῳ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ ἑτοιματάτως

Determinatur interdum casus Antecedentis a casu Subsequentis Relativi. Sic Act. Ap. 21. 16. ἄγοντες παρ' ὧ ξενισθῶμεν Μνάσωνι ἀντὶ ἄγοντες Μνάσωνα. Sc. ellipsis est τοῦ Μνάσωνος

Sic Act. 15. 28. τὰ ἐπάναγκες τούτων, haec necessaria.

5. Adjectiva Neutralia non raro ſunt Adverbiorum loco, ut πάνυ *valde*, πολλὰ *ſæpe*, &c.

De Convenientia Relativi & Antecedentis.

Si Antecedens ſit Genitivi vel Dativi caſus, in eodem caſu ſæpe ponitur Relativum, quamvis verbum quod ſequitur alium poſtulat, ut Σοὶ μὲν παρεστάδες μικρὸν ὧν ἐλάμβανεν, Ariſtoph.

[Pro ἐκεῖνο ὃ ἐλάμβανεν. Theocrit. id. xv. v. 59. habet in Nom. τοῦτο ὅπερ pro οἷον.]

De Articuli Conſtructione.

1. Genitivo poſt partitivum ſemper præponitur articulus, necnon & Nominat. pro Vocat. poſito, ut ὁ Βορέας σὺ πνεῦσον, *O Borea tu flato.*

2. Sic ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, nuſquam ſine articulo.

3. Articulus cum adverbio ſæpe loco adjectivi ponitur, ut ὁ πάνυ *inſignis*, ὁ πλησίον *vicinus*, ὁ χθὲς *heſternus.* [Subaudito ſcilicet particip. ὤν.]

4. Τό cum infinitivo junctum pro nomine habetur, ut ἐκ τοῦ ὁρᾶν, τὸ ἐρᾶν γίνεται, *ex viſu naſcitur amor.*

5. Τό præponitur omni voci pro ſeipſa acceptæ, ut τὸ τύπτω, id eſt, *hæc vox* τύπτω.

6. Articulus præpoſitivus nonnunquam ponitur pro Subjunctivo vel poſtpoſitivo, & contra poſtpoſitivus pro præpoſitivo, ut ὃδ' ὅς, *hic autem dixit*, οὐδὲ ἐπίσταμαι τὸ σὺ λέγεις, *non intelligo quod tu dicis.*

7. Articulum cum Participio exponunt Latini per Relativum & Verbum, ut ὁ λέγων, *qui dicit.*

8. Ar-

8. Articulus virtute ſui Subſtantivi ſubintellecti, ſæpe poſtulat Genitivum, ut Αἴας ὁ τελαμῶνος, i. e. ὁ υἱὸς τελαμῶνος.

9. Articulus Pluralis cum præpoſitione ἀμφὶ, περὶ, κατὰ, &c. proprio nomini præpoſitus aliquando ſignificat idem ac illud ipſum nomen, ut ἐλαλοῦσαν πρὸς τὰς τοῦ Μαρίαν καὶ Μαρίαν, Joh. 11. 19.

De Proneminis Conſtructione.

1. Loco Pronominis poſſeſſivi Græci ſæpiſſime uſurpant Genitivum Primitivi, ut παῖς μου pro παῖς ἐμός.

2. [Et nonnunquam Poſſeſſivum pro Genitivo primitivi, ut εἰς ἐμὴν ἀνάμνησιν. Luc. 22. 19. i. e. *in memoriam mei*, ἕνοιά ἐρᾶ τῆ σῆ *ex benevolentia erga te dicam*, Plat. Gorg. Ἀλλ' ἑψόμεθα σὴν χάριν. *Sed tui gratia ſequemur.* Ariſtoph. Acharn. lin. antepenult.

3. Relativum nonnunquam pro reciproco, & viciſſim Reciprocum pro Relativo ponitur, ſcilicet ἀυτοῦ pro ἑαυτοῦ, & ἑ pro αὐτόν, ſæpe apud Poetas.

De Nominis Conſtructione.

Accuſativus pro Nominativo ante Verbum.

1. Ubi Latina conſtructio poſtulat Nominativum Attici nonnunquam uſurpant Accuſat. ut Ἀνήρε]' ἄρα Χαιρεφῶντα Σωκράτης ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺ αὐτῆς πόδας, Ariſtoph. i. e. *Socrates rogabat Chærephontem quot è ſuis pedibus ſaltaret pulex.*

[Sed hoc nulquam fit niſi ubi præceſſit Verbum, à quo ille Accuſat. regi poſſet, nam in producto exemplo ψύλλαν ad ἀνήρετο reſpicit ſubintellecto φησί ut ſenſus ſit *rogabat de pulice*

9. Aliquando significat personam, aliquando comitatum Act. 13. 13. Οἱ περὶ τὸν Παῦλον, ubi notari videtur non Paulus tantū verū ejꝰ Comitatus.

Nominativus ubi Latini habent Accus.
Τί ἄλλο — ἢ κινδυνεύσεις ἐπιδείξοι, σὺ μὲν χρηστὸς — εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος. Te bonũ esse, illũ vero vilem. Xenoph. Socr. l. 2.

Verba κλέπτω. ie. quasi auferre
ἀποκλαύω ἐστὶ τὸν ἀνδρωπον. ie. interfecit. idem enim Sensus.

J. Adde ἀλάομαι sic ἀλᾶμαι κλεῶς ποιῶν. Intelligo quod bene faciam. sensit medios delapsus in hostes. Virg. v. 137.
συμβέβηκε τοῖς προδοσιμοῦσιν, ἑαυτοὺς ἀπολωλέναι. contigit magistratibus ut sentirent se vendidisse semet ipsos.

Huc refer κύρω ima longa et κυρῶ ima brevi. θύειν ἔκυρον, ie, ἔθυον. μειοῦν κυρῆς pro μείονος. Apud Tragicos Poetas passim
Ἀγαπῶ τὴν ἔμπνοος. Aschines.
contentus sum Honore.

H. Φθάνω cum alio verbo vel participio conjunctũ ita est reddendũ quasi ipsum omnino abesset, verbum vero conjunctũ in eodem esset modo tempore &c. ac est ipsũ φθάνω. ἔφθασαν λαβεῖν ie ἔλαβον.

Φ. — De Genitivo Regula Generalis.
Omnis Genitivus regitur vel a substantivo, vel a prepositione Graeca, Expressa vel Suppressa, ouvnμι mentem adhibe. Νῦν δ' ἔμπεσεν ξύσις ὥκα Il. B. 26.

lice Socratess. Sic τοῦ κριλὰς ἃ κερδανῶσι βελόμεθα ὑμῖν φράσαι, *vobis volumus de judicibus dicere quid lucri habebunt.* Apud eundem Aristoph.

Nominativus.

1. Græci post Verbum Substantivum εἰμί, τυγχάνω &c. & pro iis nonnunquam posita ἔχω, οἴχομαι, φθάνω, sæpe admittunt Nominativum Participii, & pro *Socrates scribit*, dicunt Σωκράτης γράφων.

2. Sic ἔχω θαυμάσας, i. e. *miratus sum*, ὠχόμην ἄγων *abducebam.* ἔ φθάνω βρέξας, *non irrigavi.*

[Aristoph. Ἱππ. Act. 2. Sc. 4. pro Nominativo habet Genit. ut μὴ τῆ λίχνου ἰδὼν pro λίχνον.]

3. Si λανθάνω præponitur Participio, exponendum est *clam* vel *imprudenter*, & Participium quasi esset verbum, ut ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες *clam à nobis fugerunt.* Λανθάνω ποιήσας, *Imprudens* vel *imprudenter aliquid feci.*

4. At φθάνω sic præpositum idem nonnunquam valet, ac *prius*, ut, ὃς ἂν φθάνῃ εὐεργετῶν. *Qui prius benefacit.*

[De varia hujus vocis constructione atque exinde significatione vide Viger. cap. 14.]

De Genitivi Constructione.

1. Præter ea, quæ ad *visum* spectant, omnia verba *sensus* postulant post se Genitivum, ut ἀκούω *audio*, ἅπτομαι *tango*, &c.

[Attici autem ad modum Latinorum ea construunt cum Accusativo. κλύω *audio* apud Poetas legitur etiam cum Dativo. Et εἶδω *video* cum ~~Acc.~~ apud Xen.] Gen.

2. Postulant similiter Genitivum verba *Incipiendi*, *desi-*

definendi, dominandi, appetendi, contemnendi, differendi, assequendi, &c.

[Sed id plerumque virtute præpositionis quæ aut in composito est, aut subintelligitur, ut Παύομαι τῆς ἀρχῆς, i. e. παύομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, *cesso ab imperio*, vel *Abdico me magistratu*. legitur & cum Ac. ut παῦσον ἐὸν ῥόον. Hom. Od. ε.

3. Poetæ verba *dominandi* sæpe constituunt cum Dativo.

4. Regunt etiam Genitivum ἀξιόω *dignor*, ut ἵνα ἀξιώσῃ ὑμᾶς τῆς κλήσεως, 1 Thes. 1. 5.

5. Ἔχομαι *adhæreo*: ut ἔχεται τῆς πέτρας, *adhæret rupi*.

6. Φείδομαι *parco*: ut Σὺ δ' φείδεο δὴ λαῶν σῶν, *Tu vero parce populis tuis*.

7. Ἐt è contrario κατηγορῶ, *accuso*: ut κατηγορῶ σε, *Accuso te*.

8. Ἐρῶ *amo*: ut Ἐρᾷν Θέτιδός τε καὶ Γαλατείας ἅμα δύναται, *Non potest Thetin & Galateam amare simul*.

9. Πυνθάνομαι *rogo*, ut ἐπυνθάνετο τὸν πίθηκα *rogavit simiam*. Æsop. Fab. 88.

[upple ἐκ vel παρὰ πιθήκου.]

9. Σπλαγχνίζομαι, *misericordia commoveor*, &c.

[sed hæc omnia, ut & multa alia propter ἔλλειψιν vocis ἕνεκα, aut Præpositionis alicujus, ut ἐσπλαγχνίσθη ἀυτῷ, i. e. περὶ ἀυτῷ, πολλοὶ ἐρῶσι τοῦ πλουτεῖν, i. e. ἕνεκα τοῦ πλουτεῖν, ubi ἐρῶσι accipiendum est neutraliter, *languent*, vel *capti sunt amore*.]

10. Ex Impersonalibus loco Ablat. postulant Gen. δεῖ & χρή *opus est*, ut δεῖ vel χρὴ ἐμοὶ (& apud Poetas μοὶ) τοῦτο *opus est mihi hoc*.

11. Nonnulla Adjectiva loco Dativi habent Genitivum: ut Ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ κύκνος: δεύτερος ὀδενός *nulli secundus*.

[Cum quo casu nonnunquam construitur *proprius* apud Latinos.]

11. κατάκρισεως ἁμαρτίας. peccato Damnatio. Sap. 1. 4.

Desine mollium – tandem querelarū. Hor.
Regnavit populorū. Hor. ὁς ἀίχρωμιὰ χθονός. Eurip.
de παρακολουθέω assequor v.p. 129. L. Medea

παραχωρέω construitur cum dat. personæ, cum genit. rei. παραχωρῶ σοι τῆς πολιτείας. Æschines. Cedo tibi politia.

Verba constructa cum genitivo.

συνδίρομαι particeps sum. συναιρόμενος τῆ κινδύνῳ. Thucyd. συνήρανλο τῆ πολέμῳ. Dion. Halic. l. 1.

ὁρμίζομαι. portum assequor. ὥρμίσθη τῆς Ἰταλίας. Dion. H. l. 4.

λαμβάνω. τῆς ὑπαιθρου λαβών. Idem.

ἔχομαι desino. εἶπεν ἀὐτῆς χοίκου, a tumultu desisterent. id. B.

ἔχω σπουδῆς, festino. ὅπως ἔχω γράψης. ὡς εἶχε τάχους, quam potuit celerimé.

πειρῶμαι experiri. συμφορᾶς ἐπειράθη. ἁμαρτάνω. aberro ab. τῆ ἀληθοῦς, Plato. ἐξευδαι ἑαυτῶν, aberrando a scipsis.

ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν ἢ ἐκ τ. συμφ. vinci infortuniis, succumbere.

Apoc. 15. 2. ἐκ ἐκρινιμένους τῆς νικῶντας ἐκ τῆ θηρίῳ.

φεύγων φόνῳ, ὕβρεως. cædis, injuriæ, Postulatus.

Prochium.
cum præp. ἀπό. ἀπὸ ταλάντων ἑξηκόντα.
Dem. π. στεφ.
cum dat. et præpos. ἐν. ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν. Ibid.

12. Pass. Act. 27. 34. προσλαβεῖν τροφῆς, id. accipere aliquid de cibo.

13. στέφανος ῥοδῶν, corona rosarum. id ἐκ ῥόδων πεποιημένος. Expressè dicitur. Matt. 27. 29. στέφανον ἐξ ἀκανθῶν.

+ 31
sic, ὀρθρῦ mane.
Continuitas Temporis effertur plusmq. per Accus. ut ἐννεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα.

15. Vertunt Attici in accus. idq. frequ., cum ὡς vel ὥσπερ, sic Ipocr. ὡς τὸν ἄνδρα τὸ ποιήσαντα, Vim hoc facturo.
Τὸ νῦν ἔχον. ad præsens. Act. 24. 15.
μᾶλλον γνόντων ὄντα σε id.
γνώστην ὄντος σε. Act. 26. 2.

Ponitur etiam in Genit. cujuſvis rei.

11. *Pretium*, ut Ἀποκηρύττω τοῦτον δέκα μνῶν, *Hunc indico decem minis.*

12. *Pars*, ut Κρεμῶ σε τοῦ ποδός, *Suſpendo te pede.* Πίνω τοῦ ὕδατος, *Bibo aquam.* Κάγὼς ἔχω τοῦ σώματος, *Corpore bene valeo.*

13. *Materies*, ut Ἐποίησε λίθου, *Fecit ex lapide.* [Sed hic etiam videtur eſſe ἔλλειψις, quam in primo exemplo ſic ſuppleas ἄξιον δέκα μνῶν. In cæteris vero ſic, ἐκ τοῦ ξύλου, ἐκ τοῦ ὕδατος, ἐκ τοῦ λίθου, &c.]

Tempus.

14. In Genitivo ponitur, nonnunquam in Dativo, & Accuſativo.

[Pro vario ſcilicet reſpectu, quem habere poteſt ad Præpoſitiones ἐπί, ἐν, vel εἰς. Dicitur enim indifferenter ἐπὶ καιροῦ, ἐν καιροῦ, & εἰς καιροῦν, *opportune*, vel *in opportuno tempore.*]

Ablativum abſolute poſitum.

15. Græci vertunt in Genitivum, & pro *Imperante Auguſto* dicunt Ἄρχοντος Αὐγούστου.

16. Participia vero quæ deſcendunt ab impersonalibus, qualia ſunt δέον, ἔξον, δόξαν, plerumque in Accuſat. ponuntur, ut Δέον φεύγειν ἔμεινε, *Quando oportebat fugere permanſit.*

17. Aliquando Genitivus ponitur ſolus, & ita poſitus nunc eſt *mirantis*, nunc *lugentis*, nunc *abominantis*, ut ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. Lucian.

[Subintellecto ſcilicet vel præpoſ. περί, vel adv. ἔνεκα.]

Abla-

Ablativus post Comparativum per quam *expositus*

18. Græcè vertitur in Genitivum, ut Δειλότερος λαγωῶ, *Lepore timidior.*

[Aliquando cum ἢ *quam* πλειονάζουσι, ut τοῦτο ἄξιον πλεῖν ἢ μωρίαν ταλάντων, Aristoph.]

Ex Adverbiis.

19. Regunt etiam Genitivum multa præter ea quæ ad *locum*, *tempus*, & *quantitatem* spectant. scilicet, 1. *Numeri.* 2. *Comparandi.* 3. *Separandi.* 4. *Admirandi.* 5. *Lugendi.* 6. *Ordinis.* 7. *Causæ.*

20. Ἕνεκα *causa* sæpe, & alia nonnulla nonnunquam ante Genitivum subaudiuntur.

Ex Præpositionibus regunt etiam Genitivum.

1. Ἀμφί *circum*, vel *de.*
2. Ἀντί *contra*, *præ* pro *propter.*
3. Ἀπό *à* vel *ab.*
4. Διά *per*, aliquando *propter.*
5. Ἐκ & ἐξ, *è* vel *ex.*
6. Ἐπί *ad* vel *in*, *super*, *supra.*
7. Κατά *contra*, *de*, *deorsum*, *in*, *per*, in jurando.
8. Μετά *cum*, aliquando *erga*, *per.*
9. Παρά *à* vel *ab*, *præ*, *præter*, [aliquando *apud ad*, vel *prope*.]
10. Περί *de*, *præ* & *pro* [Sæpe retracto accentu, ut πέρι πάντων ἔμμεναι ἄλλων.]
11. Πρό *ante*, *præ*, *pro.*
12. Πρός *à* vel *ab*, *ad*, *coram*, *pro*, *at*, *per* in obtestando, & quando *officium* denotat, ut ἄτοπα λέγεις πρὸς ἀδαμῶς θεός σε, apud poetas *in*, ut ναίειν πρὸς Ἡλίῳ.

12. Ὑπέρ

β Sæpe in N. T. exponitur per Acc. præcedente παρὰ πλείονος δόξης ἔτος παρὰ Μωσῆν ἠξίωται. Heb. 3. 3. vel etiam ὑπὲρ τοιοῦτος ὑπὲρ τοσοῦτον μάχαιραν. Heb. 4. 12.

Adv. constructa cum Genitivo.

ἰθὺς recta ad. Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο od. l. 110. πολλαχῆ passim per. Dion. H. Ant. l. 1.

ὀπίσω } contra.
ἐς ἔμπαλιν }

πάππω τῷ ἀποχρώντως, nulla quā sit salis.

20. Sic εὐδαιμονίσω δε τῆς τύχης ie. ερεκκ. —

Lugendi, φεῦ τῆς τύχης. Abominandi, etiam sine adverbio τῆς ἐξουσίας, ie, o licentiam hominū.

Διά

Nota differentiam. 1 Cor. 11. 12. ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός. l'homme vient au monde par la femme. v. g. ἐκ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα. l'homme n'a pas été créé pour la femme.

5. Singularis valde Græcismus occurrit in Vitruvio. l. 1. c. 4. Piscium natura plurimum ex aeris et terreni sunt composita, ἰχθύων ἡ τῶν ἀέρος καὶ τῆς γῆς.

Dativi Constructio

ut dicunt Latini factum est, dictum, mihi vel a me, sic interdum Graeci πεπόιηταί μοι pro ὑπ' ἐμοῦ. λελεκταί μοι pro ὑπ' ἐμοῦ.

quod imitatur παρακολεθέω assequor. vid Luc. 1. 3. 2 Tim. 3. 10.

5.

His addo μάχομαι, πολεμέω. Virg. placitone ebi'am pugnabis amori? Τιμωρεῦ πατρὶ ἐμῷ patrem meū ulciscor.

13. Ὑπὲρ de, ex, pro, supra; at per in obtestando.

14. Ὑπὸ, a, ad, apud, de, ex, per, sub, &c.

15. Post verba passiva ponuntur cum Genitivo pro *a* vel *ab*, ὑπὸ, ὑπὲκ, παρὰ vel περὶ.

[Et aliquando ἐκ.]

[Ἀνὰ *in* reperitur etiam cum Genit. ἐφ. ρ. 178. οὐ σιτου ἀνὰ γῆς ἔβην.]

Dativi Constructio.

1. Ubi Latini ponunt Ablativum, Græci plerique usurpant Dativum. Graeci

[Sanctius in Minerva sua hunc Dativum vult etiam esse Ablat. atque hinc probat quod Tullius huic Græco Dat. Latin. Adject. Ablat. casus non metuit adjungere, ut *in majore turpitudine*, &c.] habent suo ablativo

2. Post Impersonale μεταμέλει ponitur Dat. loco Accusativi, ut μεταμέλει μοι τῆς ἁμαρτίας *pœnitet me peccati.*

3. Ponunt etiam aliquando Dativum post verba *sequendi*. & nonnulla verba *precandi*, ut ἀκολούθει μοι, *Sequere me.* Θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, *Omnes Deos Deasque precor.*

[εὔχομαι, *precor*, semper cum Gen.]

4. Ponunt etiam aliquando in Dat. *nomen loci*, ubi motus ad locum significatur, ut ὁρμᾷ τῇ πόλει, *Impetu fertur ad urbem.* Quod non raro etiam in Accusat. ponitur, ut τῆς κλέος ἔρχεται ἴωεν, *Ejus gloria venit ad cœlum.*

[Omissa scilicet Præpositione Poeticè.]

5. Cum Dativo etiam construuntur Ἀγαπῶ, *contentus sum*, Δοκέω, *videor*. Et nonnunquam

Αἰδοῦμαι pudet me: ut αἰδοῦμαι τοὺς ἀγαθούς. Aristoph.

[Ex viscillicet Præpositionis ἐπὶ subintellectæ. Vid. Rom. 6. 21. Alias enim regit Accusat.]

Verbalia in τος. 6. Dativus Agentis sequitur sæpe verbalia in τός, τέα, τέον, ut Γραπτέον [Attice in plur. γραπτέα] μοί ἐστι διτεολεῖ, vel γραπτέα μοί ἐστι ἢ διτεολεῖ.

7. Adjectiva composita, ex σύ & ὁμῦ vulgò cum Dativo juncta, nonnunquam etiam cum Genitivo construuntur, ut ὁμόγαστρος Ἕκτορός εἰμι, Homer. Iliad. φ.

Regunt Dativum ἅμα *Adverbia.*

8. Ἅμα, ὁμῦ, *simul*; & quæ idem significant, ὅμως, ὁμόσε, ὁμοῦ, ut Θεοῖς ὁμῦ, *Diis adjuvantibus.*

[Sed ἅμα præ regit Genit.]

Præter Genitivum regunt etiam Dat.

9. Nonnulla *loci*: ut ἐγγὺς πλησίον *prope*; & quæ idem significant, ἐγγύς, πελάδην, ἄγχι, πλησίον; ἐκποδών *procul*; μίγα, ἐμμιγέως, ἐμμίγδην *inter.*

Ordinis etiam nonnulla: ut ἑξῆς *immediate post*, πρόσθεν, πρόσθε, & ἐμπροσθεν, *prius.*

[Cum utroque casu etiam leguntur ἔμπαλιν & ἐμπαλιν ex adverso.]

Cum

λοξία δὲ μέμφομαι, queror de Apolline.
Eur. Cresph. 285.

De constructione verbalium in τος v. p. 132.

ἐναντίος contrarius construitur nunc cum Dat. nunc cum Gen. ἐναντία ἐκείνοις.
τἐναντίον τῆς συμφέροντος.
construitur ὁ αὐτὸς [idem] cum Dat. ὁ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις, idem qui reliqui.

2. χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ. Hom.

3. ἐν cum. Hebr. 9. 4. ἐν ᾗ cū quâ (arcâ) erat urna manna; &c. non enim erant in arcâ vid. 1 Chron. VIII. 9.

Cum Dativo etiam conſtruitur

11. Δεῦρο, *huc*: ut Δεῦρό μοι, & non raro ὅι vel ὦ *hei*: ut οἵ μοι, quod cum Adjectivo alîus caſus non raro invenitur; ut ὅι μοι ἡδυσδιάμων, &c.

[Sed & Δεῦρο & οἵ & ὦ cum aliis etiam caſibus conſtruuntur ex vi ſcilicet voculæ alicujus ſubintellectæ: ut ἄλλην δεῦρο κέλευσον, i. e. εἰς ἄλλην, ὦ ἐμὶ θεοφιλὲ, i. e. εἰς ἐμὲ, ὦ ἰγὰ, ſuppl. πάλαι εἰμί.

Regunt etiam Dativum ex Præpoſitionibus

1. Ἀμφὶ, *circum*, vel *circa*, *contra*, *de*, *inter*, *prope*, *propter*, *poſt*, *una cum*, *ſuper*.

[At cum Dat. ἀμφὶ vix alibi quam apud Poëtas.

2. Ἀνὰ *cum*, *ſuper*, &c.

[Apud Poëtas tantum.]

3. Ἐν *apud*, *in*, *inter*, *prope*, *per*.

[Quæ in ſacris Literis vim omnium Præpoſitionum habet more Hebraico, nuſquam autem conſtruitur niſi cum Dat.]

4. Ἐπὶ *ab*, *ad*, *contra*, *coram*, *cum*, *de*, *in*, *ſub*, *ſuper*.

5. Κατὰ vel *ab*, *in*, *inter*, *intra*.

[Tantum apud Poëtas.]

6. Μετὰ, *ad*, *cum*, *in*, *inter*.

[Nuſquam autem cum hoc caſu niſi apud Poëtas.]

7. Παρὰ, *apud*, *cum*, *in*, *penes*, *prope*, &c.

8. Περὶ *ab*, *apud*, *circum*, *de*, *inter*, *ſuper*.

[*In* apud Poëtas.]

9. Περὶ *ad, apud, in, supra, usque.*
[Apud Poëtas cum *super.*]

10. Σὺν *ad, cum, in, præter, post.*

11. Ἀπὸ *a* vel *ab, ad, ex, propter, sub.*

12. Ὑπὲρ *super,* sed id raro.

[Sæpius enim hæc Præp. cum Accusat. construitur.]

[Περὶ etiam in composito regit Dativum: ut ἵνα πρεσβύτερος γένῃ τῷ Θεῷ, *ut antecedas Deum.* Aristoph. Plut. Act. 5. Scen. 2.]

De Constructione Accusativi.

1. Quælibet Verba aut Adjectiva sequitur Accusativus, ubi subaudiri potest κατά, διά, περί, &c.

2. Εὐλογέω, *benedico,* & εὐεργετέω seu εὐποιέω, *benefacio,* loco Dativi habent Accusativum, ut εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα, *benefacere benefacienti.*

[Cum eodem casu etiam construitur simplex ποιῶ: ut διὰ τί ταῦτα ποιεῖς ἡμᾶς; *Quare nobis hæc facis?*]

3. Peculiari modo dicunt Græci, Ἐγὼ τῷ δίκαιον ἐπιτρέπω, *Mihi delatum est arbitrium,* ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ, *Quod mihi concreditum est.*

[Verum & hic etiam videtur esse ellipsis Præpositionis κατά, περί, &c.]

4. Ἐλεέω, *misereor,* loco Genitivi postulat Accusativum, ut Κύριε ἐλέησόν με, *Domine miserere mei.*

5. Πείθω, *persuadeo,* postulat Accusativum loco Dativi, ut πείθων αὐτὸς τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, Act. 28. 23.

6. Cum duobus etiam Accusativis construitur πτίζω, ut γάλα ὑμᾶς ἐπότισα, 2 Cor. 3. 2.

Præpos. σὺν subintellecta præcipuè ubi sequitur pronomen αὐτός. Τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι. Lucian. ἐν σὺν αὐτοῖς, vid. p. 134. 7.

2. ὠφελέω prosum, cum Accus. Τὸ κοινὸν ὠφελεῖν, Reip. prodesse.

Verbale [Adjectivum] in τέον admittit interdum dativum cum accusativo. Νέοις ἡλωτέον τὰς γέφυρας. Simonid. vid. p. 130. v. 6.

Verbalia

Regunt aliquando post se eosdem casus ac ipsa verba unde sunt deducta. Sic Dion. Italic. Ant. l. 1. c8. Recensens ordi per quos a patribus initiis magna facta est Roma, τὴν μεταδόσεις [inquit] πολιτείας τοῖς μετὰ τὰ γενάρχου ἐν πολέμῳ κρατηθεῖσι. Vide etiam quæ ibidem sequuntur.

Item observare est apud Latinos. liv. 25. Vitabundus castra hostium. ie. ἐνίεις. propulabundus agros.

Vicissim, Verba nonnunquam eundem post se habent casum ac voces ex quibus componuntur. sic Dion. Halic. l. 2. p. 123. μειονεκτεῖν τῶν ἑτέρων, ie, μείων ἔχειν. κ. τ. λ.

3 6. Cum duplici Acc. construitur etiam ἀφαιρέομαι et ἐκπράττω. ἀφαιρέομαι σε

Χρήματα. Xen. ἐκπράττω σε χρήματα τίνα πράττεσθαι χρήματα to make money of one. Demosth. Xen. in mem. Socratis l. 1.

εἴγε μηδὲ πεῖραν ἔδωκε θεσῶν τινος εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Dem. περ. στεφ.

2. ἀνὰ κράτος, cum vi magnâ.

Εἰς non jungitur nisi cum Accus. et usurpatur Attice pro ἐν. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθίσομαι. Æschin.
Εἰς οἰκόν ἐσι. Marc. 2. 1. ἐ. ἐν οἴκῳ.

Regunt Accusat. ex Adverbiis.

1. *Jurandi* Adverbia μά, νή, ναί, ἰλά, pro vel *non per*: ut, μὰ Δία, *non per Jovem*, vel *ita per Jovem.*

[Dicitur etiam apud Poetas ὑ Δᾶν, ὑ Νύμφας. Omnia per ellipsin Præpositionis πρός.]

2. Et apud Poetas Ἀμφίς & πέλεξ, *circum*, περίξ vel περίξ *extra*, & εἴσω, *ad.*

[Ex vi scilicet præpositionis unde orta sunt, viz. ἀμφί, περί, πρός, quæ etsi cum Genitivo fere construantur, ut & hæc adverbia, non respuunt tamen aliquando admittere Accusativum.]

3. Et μέχρι vel μέχρις, *usque ad.*

[Aliquando tantum, sæpius enim jungitur cum Genitivo.]

4. Ἄτ *lugendi* Adverbium, ut αἰ τὸν Ἄδωνιν.

[Quod cum aliis casibus etiam copulatur.]

Postulant etiam Accusat. ex Præpositionibus.

1. Ἀμφί *ad, circa, circiter, cum, de, inter, prope, propter.*

2. Ἀνά *ad, apud, circa, contra, in, inter, secundum, super.*

3. Διά *propter*, aliquando *contra, inter, per.*

[Interdum *apud* ut ἀνδρὶ διὰ πάντων, *Vigent apud* hos, Aristoph. Nεφ. Act. 3. Sc. 2. post verb. pass. aliquando ἀ vel *ab*; ut διὰ τῶν χωρίων πέμπεται. Idem Plut. 1. Act. 1. Scen. 2.

4. Εἰς, Attice ὡς *ad* vel *in, circa, contra, erga, intra, per, pro, propter.*

5. Ἐπί ad, apud, contra, de, in, propter, per, ſub, ſuper, ſupra.

6. Κατά ad, apud, circa, circiter, coram, ex, in, inter, intra, per, prope, ſecundum.

7. Μετά ad, contra, per, præter, propter, poſt. [cum Od. 1. v. 188.]

8. Παρά à vel ab, ad, circa, contra, cum, ex, vel extra, in, inter, intra, juxta, penes, per, [poſt,] præter, propter, ſecundum, ſupra, trans vel ultra.

9. Περί ad, circa, circiter, contra, de, erga, in, inſtar, per, quoad, ſupra, una cum.

10. Πρός ad, apud, cum, de, penes, præ, pro, ſecundum, per in jurando.

11. Ὑπέρ contra, præter, poſt, ſuper, ſupra, ultra.

12. Ὑπό ad, in, ſub, ſubter.

7. Præpoſitiones ante omnem quem regunt caſum non raro ſubaudiuntur.

Præponuntur cuivis proprio nomini loci, & contra ante Appellativum [ſaltem apud Poetas] nonnunquam reticentur: ut πρίν κεν ἀνηθείης σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι, *Prius quidem tædio affectus tuam ad patriam terram perveneris*, Homer. Od. γ. v. 117.

Varia Conſtructio.

9. Hæc variam habent conſtructionem, Ἀφαιρεῦμαί σε, vel σοι, vel σε τοῦτο, *Aufero hoc à te.* Προσκυνῶ τὸν Θεὸν, καὶ τοῦ Θεοῦ, *Adoro Deum.* Λοιδορῶ & Λοιδορεῦμαί σοι, vel σε, *Convitior tibi.* Ἀνέχομαι τὰ κακὰ & τῶν κακῶν, *Mala ſuſtineo.*

Φθονῶ

παρὰ cum accus. nusquam pro Post.

13. ὡς pro πρός, et εἰς.

v. p. 132. 6.

Constructio modi Subjunctivi.

In N. T. Aoristi Subjunctivi frequenter occurrunt in significatione futurorum Indicativorum. sic.

Matt. 13. 14. ἀκούσητε καὶ οὐ μὴ συνῆτε,
βλέψητε καὶ οὐ μὴ ἴδητε.

φδονῶ ζαι τύτυ, & [more Latinorum] ἥτω. Et mille ejusmodi.

De Constructione Infinitivi.

1. Græci nec *Gerundia* habent nec *Supina*, sed eorum vice usurpant plerumque *Verba Infinitivi Modi*: ut Καιρὸς τῦ παίζειν *tempus ludendi*. Ἐν τῷ χρῆσθαι, *In utendo*. Εἰς τὸ ὁρᾶν, *Ad videndum*. Ἐξῆλθε σπεῖραι, *Exiit seminatum*. Εὔπεπτος κτήσασθαι, *Facile comparatu*.

2. Nonnunquam ponitur Verbum Infinitum pro participio in *dus*: ut, Οὐκ ἔχουσί πω φαγεῖν, *Non habent quicquam edendum*, τοῦτο τὸ ἐμὸν σῶμα αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, *Hoc meum corpus do illis percutiendum*, Aristoph.

[Hanc formam imitati Latini dicunt *Habeo scribere, do bibere*, &c.]

3. Præcedunt non raro Infinitum Πρίν, ὡς, ὥστε, ἕως, ὅταν, ὅτε, ut * Πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, *Priusquam Gallus cantabit*.

[* Pro quo aliquando ponitur πάρος, ut πάρος γ' ἐμὲ κείνον ἰδεῖν, Theocrit. Idyll. 25. v. 215.]

4. Cum Infinitivo jungitur nunc Nominativus, nunc Accusativus.

5. Si præcesserat Nominativus, ad quem referri potest illud, quod sequitur Nomen vel Pronomen, ponitur id etiam in Nominativo, ut, Οὐκ ὀρθῶς τοὺς δούλους (1) ἐκπέμπονται, *Non emittuntur, ut servi sint*, Thucid.

[Nom. δοῦλοι convenit cum Nom. qui præcesserat ἐκπέμπονται.]

Οὕτω ζῆν σοφαιρᾷ, ὡς μὴ φοβερός εἶ), *Sic vivere institutas, ut ne metuendus sis*, &c.

[φοβερός refertur ad *tu*, quod præcesserat τῷ σοφαιρᾷ, sic ὃς ἔτε μετίχειν αὐτος, *Ut ipse sis particeps* cum respectu ad σύ præcedens, Aristoph. Plut. Act. 5 c. 1.]

6 Aliter cum Infinitivo Accusativus locum habet, ut Ὡς ἡμᾶς δουλεύειν ἡμᾶς, ut *nos serviamus*, Ἐν τῷ καθεύδειν ἀνθρώπους, *Dum homines dormiebant*, &c.

7. Construitur etiam cum Nominativo Infinitivus, omisso pronomine reciproco, ut φησὶν ὀνομάζεσθαι Ὀδυσσεύς, *Dixit se nominari Ulyssem.*

[At non semper, cum Accusat. enim conjunxit Hom. Il. a. V. 187. Αὐτάρ ἐγὼ γαίῃ μεγάλῃ Διὸς ἔχομαι εἶναι qualis constructio etiam apud alios invenienda.]

8. Sæpe pro Futuris aliorum modorum ponitur Μέλλω cum Infinitivo, ut Μέλλω γράφειν, i. e. γράψω *scribam*, vel *scripturus sum*.

9. Ponitur interdum Infinitivus Indicativi loco; sæpius loco Imperativi. Sed utrumque per ἔλλειψιν Verbi alicujus, quod debuit præcedere, ut Οὐχ ὅσον δέ μ' εἰδέναι, *Non quantum novi*. Supple συμβαίνει Μηδ' ἀλογίστως σεαυτὸν ἔχειν. Subaudi μέμνησο, δεῖ, aut aliquid tale.

10. Futurum Infinitivi nonnunquam Græcè redditur per Aor. nonnunquam per præsens adjunctâ particulâ ἄν, ut τί ποιῆσαι ἂν ἢ πιεῖν ἂν τὸν πατέρα μου οἴει, i. e. *Quid putas Patrem meum facturum.*

De

Constructio Infinitivi

7. sic φησὶν ὅτος ἀμείνων γενέσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. Xenoph. Paedag. I.

In his locutionibus Act. 27. 1. ἐκρίθη τοῦ ἀποπλεῖν et 1 Cor. 7. 37. δὲ γὰρ ἔκρινα τοῦτο εἰδέναι. Ellipsis est vocum, γνώμην et γνώμενον.

11. Construitur cum modo Infinitivo οἷος qualis. e. g. οἷος μηδεὶν ἂν ψεύσασθαι κρῆσσ' ἐνικα αἰκείης. ie. talis qui mendax nollet. &c.

12. Infinitivus pro Imperativo. γυμνὸν σπείρειν γυμνὸν δὲ βοωτεῖν. Hesiod. Ellipsis hic est non τοῦ [θέλε] sed τοῦ [κελεύω] vid. c. Bos de Ellipsib.

13. Adjectiva construuntur cum Infinitivis. ut καλὸς ἰδεῖν, ἀνέρειος μάχεσθαι. Virg.

—— Boni quoniam convenimus ambo,
Tu calamos inflare leves. ——

sic, ἵνα δ' εἰδομεν δ' ἀμφω. Hom. Il. α. 363.

De Constructione cæterorum Modorum.

Ut *Causalis apud Latinos.*

Nunquam jungitur cum Indicativo, at non metuunt Græci ἵνα, ὥστε, & ὡς, quæ idem significant, aliquando præponere Indicativo: ut ἵνα μὴ ἐπιτρέπουσιν, Lucian. Ὥστε ῥᾷον ἐπιτρέπειν αὐτῷ, idem. Ὡς καταβαίνω ποτὶ σέ, *Ut descenderem ad te*, Theoc. Εἰδυλλ. 11. V. 55.

Utinam *cum Optativo apud Latinos.*

2. Græci nonnunquam exprimunt per ὄφελον, & copulant aliquando cum Indicativo: ut ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε, *Utinam reges essetis.* 1 Cor. 4. 8. ὄφελον καὶ ἀποκόπτονται, *Utinam etiam abscindantur*, Gal. 5. 12.

De Constructione Participii. vid. p. 125.

1. Ponitur interdum Participium vice Verbi Infinitivi: ut Οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου; *Nonne dolet tibi vendi, & servum esse?* ἐφάνη γάρ τισι ἔχοντες, pro ἔχειν. Matt.

Proso-

Prosodia Græca.

Generales quædam Regulæ de Prosodia.

1. OMnis Græca Dictio, pauculis exceptis, habet Accentum, vel in ultima, vel penultima, vel antepenultima.

2. Et pro varietate accentûs, variat etiam significationem: ut μητρόκτονος, *matricida*, μητρόκτονος *a matre cæsus.*

[Sic ὁ hæc, ἡ quæ, ὅ cui vel quæ, ἦ sit, ἦν erat, ἤ vel.]

3. Si Acutus cadit in penultimam Nominativi ante ultimam brevem manet in eandem syllabam in omni casu, ut ποικίλος *varius*, ποικίλε ποικίλῳ ποικίλοι ποικίλων &c.

4. Si Acutus cadit in antepenultimam ubi ultima est brevis, protrudîtur in penultimam, quoties ultima est longa; ut ἄγγελος ἀγγέλου.

[Manet autem in Atticis & Ionicis; ut Ἀχιλλεὺς Πηλεϊάδεω, &c.]

5. Et contra in Vocat. ubi ultima est brevis, acutus qui erat in penultima recti, ubi ultima erat longa, ad antepenultimam sæpe retrahitur, ut N. Ἀγαμέμνων. V. Ἄγαμεμνον. alias in circumflexum vertitur, ut N. Μαχάων. V. Μαχάον &c.

6. Non-

2. vide p. 11. Compositæ voces sunt penacutæ, si significant activè: antepenacutæ si significant passivè. ἰχθυοφάγος, qui edit pisces. ἰχθυόφαγος comestus a piscibus.

μυρίοι infinitè multi, μύριοι decies mille. vide Eustath.

§. Si vox sit acutitona, ut ποιητής, κριτής accentus est in penultimâ, τὸ ποιητέω, τὸ κριτέω.

6. Voces acutitonæ post elisionem ultimæ vocalis retrahunt accentū in penultimam, et si vocalis sit naturâ longa, iam circumflectunt. sic in celebri illâ γνάμη.

φθείρουσιν ἤθη χρῆθ' ὁμιλίαι κακαί.

Retrahit etiam accentū Systole. sic δίκᾳ pro δίκῃ. τρίχα pro τριχῆ.

6. Nonnunquam retrahitur accentus ab ultima recti ad penult. Vocativi, ut Nom. Σαρπηδών. V. Σαρπήδον; nonnunquam ad antepenultimam, ut N. Ἡρακλῆς. Voc. Ἥρακλες. Nom. Ποσειδῶν. Voc. Πόσειδον.

[Sic in verbis à τυπτω fit in Dual. τύπτοδον non τυπτόδον in Plur. τύπτοδς non τυπτοδς.]

7. In 5ta Declinat. acutus in penult. recti erit, in antepenultima casus crescentis, quoties ejus ultima est brevis, in penultima, quando ultima est longa, ut Δαίμων Genius, Δαίμονος. G. P. Δαιμόνων.

8. Excipe Μήτηρ μητέρος mater, & Θυγάτηρ θυγατέρος filia.

9. Acutus in ultima recti manet in penultima omnis casus crescentis ubi ipsa est brevis, at si longa sit, vertitur in circumflexum ubi ultima est brevis, ut πάλεις πάλεϊος πάλεϊδων. ἀδελφὶς ἀδελφῖνος ἀδελφίνων.

10. Præpositiones retrahunt accentum, quoties casui suo postponuntur aut verba fiunt; ut Μίσθων πέρι de mercede. Πέρι pro περίεσι.

11. Circumflexus nusquam est, nisi super syllabam longam. Si is sit in penultima, mutatur in acutum, quoties nova syllaba in fine additur; ut σῶμα. G. σώματος.

12. Syllaba, quæ natura longa est, ante finalem brevem, non alium admittit tonum quam circumflexum.

13. Sin autem illa finalis Syllaba in variatione dictionis fit longa, mutatur ille circumflexus in acutum, ut N. οἶκος. G. οἴκου.

[Diximus Pag. 4. quando acutus finalis vertitur in grávem; hic tantum addimus, quod manet etiam acutus in omni voce πτωτὴ i. e. pro se sumpta, quamvis in eodem

dem commate vox alia ſequatur; ideoque ubicunque in hoc opuſculo acidit, ut, in voce ſic ſumptâ vertatur in gravem, pro errato habendum eſt; nos enim aliter ſtatuimus.]

14. Αι & οι, quamvis Diphthongi ſint, in fine dictionum pro brevibus ſunt habendæ; atque ideo dicimus ἄγιοι ἅγιαι, non ἁγίοι, ἁγίαι; & εἶκοι, non οἶκοι, niſi quando adverbium ſit.

15. Adjectiva hyperdiſſyllaba in ων in Neut. Genere acuunt antepenultimam. ut ὁ καὶ ἡ βελτίων, καὶ τὸ βέλτιον. niſi participia ſint quæ in Neut. Gen. prout ejus ſit natura aut acuunt aut circumflectunt penultimam, ut τὸ ἀλαλάξον. 1 Cor. 13. 1. τὸ καταβαῖνον. Joh. 1. 32.

16. Ex exemplis, quæ dedimus primæ & ſecundæ Declinationis, patet quod Genitivus pluralis circumflectitur in ultima, at id non fit in Adjectivis Femininis ſecundæ Declinationis, quæ deſcendunt à Maſculinis tertiæ; nam ab ἅγιος in Genitiv. Plural. dicitur F. ἁγίων, non ἁγιῶν.

17. Neque circumflectitur ων in his Diſſyllabis quintæ Declinationis, δᾴδων, δμῳῶν, θωών, κρόταων, παίδων, πάντων, πρώων, φάλων, φώτων luminum ὤτων aurium. Neque ut χερσί acuendus eſt Dat. Plur. à πᾶς, quamvis Monoſyllabon ſit, ſed ſcribendum eſt πᾶσι, penultimâ circumflexâ.

18. Quos Accentus, & quibus in locis habent cæteri caſus ſingularum Declinationum, maximam partem patet ex iis exemplis, quæ ſub ſingulis Declinationibus ſupra poſuimus.

[De τίς interrogat. vid. p. 37.]

De

16. Huc accedunt Genitivi Jonici et Æolici 1mæ
Secundæ declin. Sic pro κλίσεων. Jon. κλίσέων
Æol. κλίσάων.

His adde, εἶπε dic. εἶπε dixit. εὗρε.

p. neque enim semper hoc fit. Legitur in infinitivo καθῆσθαι sedere, ἐπικεῖσθαι incubere.

De Communi verborum Accentu.

1. Communis verborum accentus discì etiam potest ex singulis verborum exemplis, quæ supra dedimus, tantum hic monendum est quod εἶπέ ἔλθέ ἐυρέ acutitona sunt; & interdum ἰδέ, & λαβέ. Quod nonnulli Atticæ tribuunt dialecto. *fortè ut modi distinguantur.*

De accentu diverso quorundam verborum, quæ literis iisdem scribuntur.

2. Eisdem literis scribuntur 2 pers. aor. 1 med. mod. Imper. 3 pers. aor. 1 act. mod. optat. & aorist. 1 act. Mod. Inf. Accentu autem in trissyllabis sic distinguuntur Imper. ποίησου. antepenacutum. Optat. ποιήσου penacutum. Infin. ποιῆσου antecircumflexum.

De accentu verborum compositorum.

3. In verbis compositis retrahitur plerumque accentus ad antepenultimam; ut ἀ λῦσον fit ἀπόλυσον ἀ κεῖμαι fit ἀπόκειμαι, ab οἶδα fit συνοἶδα, ab εἶμι fit ἔνειμι.

4. A verbis autem in μι leguntur in præs. ἀναδῦμι, ἀποκτῆμι, ἀποβῆμι, ἀποκλῆμι, ἐπῆμαι: & in aliis temporibus Indicat ἀφλῶ, ἀφῆκα, ἀφεῖκα, ἀφεῖμαι: quæ in aliis etiam vocibus plerumque servant tonum simplicium ut; κατέβην, ἐξῆλθον, περιῆλθον, &c. [excipe ἀπέπεκτ, quia vocalis præp. præter morem retinetur.]

5. Aliter

5. Aliter autem fit, quoties verbum augetur ab initio, ut ἐκάθιδον, ἐκάθισα, quod augmentum si amovetur, redit accentus ad locum simplicis, ut, καθῆσο, &c.

6. Accentus simplicis monosyllabi Imperat. in composito retrahitur ad penultimam, sive ultima sit longa, sive brevis, ut ἐπίθι, ἀπόθου, sed variat in compositis ab ἔ. ut ἄφες, ἄφεσ, & ἄφες, ἄφεσ, &c.

7. Si compositum hyperdissyllabum sit aliquando retrahitur accentus ad antepenultimam. ut ἀφέοιτο. Lucian. Timon. ἐγκαθέδοιντο. Theoc. εἰδ. 17. v. 14. In optat. ἀπόθοιμι Id. 8. v. 70. in Subj. licet simplicia a circumflexis sint. ἕοιτο δῶτο, θέοιντο θοῶντο &c, vid. p. 103. 104.

8. Composita ab εἶμι retrahunt accentum nisi in 2da singulari. ut ἄπειμι ἀπεῖ vel ἀπεῖς ἄπει, &c. At in Imperf. ἀπῆν, ἦς, ἦ. in Infin. ἀπεῖναι. in particip. ἀπών. ut in simplici.

9, Ex dissyllabis etiam Imperat. circumflexis nonnunquam fiunt penacuta composita ut, ἐπλάβε à λαβέ, ἐπλάθε à λαθέ, ἀφίκε ab ἵκε.

10. Ex acutitonis autem εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ, λαβέ, fiunt antepenacuta, ut, ἀφίετε, ἀπέλθε, ἔξελθε, ἀφέλαβε.

De voculis illis, quæ nullum habent accentum.

1. Nullum accentum fere accipiunt ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, ὃ, ἃ, εἰ, ὡς, ἐν, εἰς, vel ἐς, ἐκ, vel ἐξ, τυ & τῳ pro τινός & τινί.

2. Acuitur autem articulus ὁ, quoties ponitur pro ὅς, vel ὅστις, non sequente ωὐ. Acuitur etiam ὑ, vel ὑκ, ante quodvis punctum, ὡς quando *sic* signi-

† pro *sic* dic *Similitudinem*.

De accentu adverbiorum.

Adverbia in ως a genitivis pluralibus adjectivorū et participiorū formata retinent accentū genitivorum. g. καλῶν, adv. καλῶς. g. κακῶν. adv. κακῶς. g. ὄντων. adv. ὄντως. g. ἀκαίρων. adv. ἀκαίρως. g. εὐκαίρων. adv. εὐκαίρως

Adv. in ι vel δον accent ultimam λανθρατί, ἀγέλην. sed ab ἀντί et ἔναντι.

Adv. in θεν, σε, δε, ζε, θι (plenum) retinent accentū in ea syllaba in qua fuit in primitivis. θεόθεν a θεός. ἄλλοθεν ab ἄλλος.

Sit Regula. Acuitur ως ἀποδόσεως, aut in fine periodi. Ἀθάνατος ως.

– πάντες δὲ θεοὶ ὧς, εἰσορόωσι.
Λ. μ. 312.

significat, & ἐξ nonnunquam, quando postponitur casui.

De voculis illis, quæ cum accentum proprium habent, eum sæpe transferunt in ultimam syllabam dictionis præcedentis, eamque acuunt; atque ideo vocantur voculæ Encliticæ: ut πληγὰ μου, τὸ ἔργόν σε, &c. *Hæ autem sunt.*

1. Τίς indefinitum per omnes casus.

2. Pronomina μοῦ, μοί, μέ, σοῦ, σοί, σέ, οὗ, οἷ, ἕ, σφώ, σφῷν, σφᾶς, & σφᾶ illi, illis, illos, &c.

3. Verbum φημί in omnibus personis præs. Indicat. secunda sing. excepta. Similiter & εἰμί in prima & tertia sing. & tertia plur. & non raro etiam in prima & secunda plur.

4. Particula indefinita ποτέ, ποθέν, πού, πῆ, πώς, Item γέ, τε, τοι, θήν, νύ, νύν, πέρ, πώ, ῥά, τού, & plerumque θήν.

5. Encliticæ dissyllabæ retinent tonum post quod vis barytonum, nisi sit aut antepenacutum, aut antecirumflexum; gravem autem vertunt in acutum ut θεόί ἐστε. Joh. 10. 34.

6. Encliticæ monosyllabæ retinent tonum post dictionem nullam; transferunt autem si præcedens dictio acuitur in antepenultima aut habet penultimam longam ante finalem brevem; aliter amittunt, gravem tamen vertunt in acutum ut ἄνθρωπός τις, ἔρχόμαι, ὡσπερ μου, θεός μου.

7. Amittunt arabæ accentum post ultimam syllabam circumflexam, ut ὃ παῖς μου, ἐκ τοῦ πατρός ἐστι, verba φημί & εἰμί, retinent tonum nisi post antepenacutum aut antecircumflexum.

8. Re-

8. Retinent etiam tonum Pronomina post præpositiones, & ἤ *vel*, nisi ista pronomina sequantur περίς, quæ à Pronom. Enclit. accipit acutum, ut & ἐμοί ante σοί vel σοί & ἐμοί ante ἕ & quælibet alia Præpos. à quolibet Pronomine, per Tmesin soluta.

9. Servat etiam tonum suum τίς indefinitum quando præponitur verbo a quo pendet, ut ἵνα τίς γνῷ. Marc. 9. 30.

10. Verbum ἐστί retrahit accentum in priorem Syllabam, quoties ducit Orationem, aut immediate sequitur ὅς, ὅτι, εἰ, necnon & τοῦτ', ἀλλ', per Apostrophen curtata, ut οὐκ ἔστι, τοῦτ' ἔστι, &c.

[Retrahit etiam tonum aliquando post alias voculas, ut ἐς ἐδ' ὁκόλα, Aristoph. Nub. a. sc. 2. apud eundem etiam est γνῶμις ἐδ'. ὅτ' ἐς, &c.]

11. In 1ma autem sing. 1ma, 2da & 3ia plur. non retrahit, ut οὐκ εἰμί, οὐκ ἐσμέν, οὐκ ἐστέ, οὐκ εἰσί.

12. Enclitiæ dictiones quando occurrunt, prior non raro accipit accentum a posteriore, ut ὅν τινά φασιν, apud Hom. ὀδυσσ. lib. 3. v. 84.

13. Si nullam vocem sequuntur intra idem comma, servant tonum suum, ut πρὸς ἑαυτόν, Marc. 8. 3. Νεανίσκε, σοὶ λέγω, Luc. 7. 14.

De Carminum Ratione Græcorum propria.

1. Græci habent vocales η, ω semper longas, ε, ο semper breves, α, ι, υ, in quibusdam vocibus semper longas in quibusdam semper breves, in cæteris vero nunc longas, nunc breves.

2. Va-

Dictiones Enclitica retinent accentum, ob Euphoniam. ob singularem emphasim, + differentiæ causâ. ob parenthesin. paræneseos causa.

+ Eph. 2. 12. ὑμεῖς ὁι ποτε ὄντες μακρὰν. vos qui quondam eratis longinqui. non dicitur ὑμ. ὁι ποτε nequis putet οι esse. articulū postpositivū.

2. Vocalis in eadem dictione ante alteram, quamvis è numero ancipitum sit, non necessario apud Græcos corripitur.

3. In nonnullis vocibus semper producitur, ut in Μαῖαν, Ἐρμείαν, εἶδος, λαὸς, Κυρίαν, &c.

4. Vocalem Longam, & quamvis Diphthongum, in fine dictionis ante dictionem à vocali incipientem, ad libitum suum, vel breviant, vel prolatant Græci.

[Necnon & brevem, ante dictionem à duplice vel duabus Consonantibus incipientem, sed sæpius quam Latini prolatant, quod & faciunt aliquando ante solam liquidam.]

5. Αι & οι Diphthongi non solum *Accentûs*, sed & *carminis* ratione, nonnunquam in fine dictionis etiam ante consonam corripiuntur.

[Exempla qui vult consulat Lection. Theocrit. Isaac. Causaboni cap. 18. necnon & Scoti Gram. p. 867.]

6. Nec has Diphthongos, nec brevem ullam vocalem (multo minus longam) necessario elidunt Græci ante vocalem in sequente dictione.

7. Ubi tres Syllabæ breves concurrunt, ut carmen stet, producunt sæpe primam, nonnunquam tertiam, geminatâ consonâ, ut ἐπίλασσε pro ἐπίλασε.

8. In Scansione frequenter ubi vocales, nulla interposita consonante, coeunt, ex duabus Syllabis faciunt unam, quam contractionem Synæresin sive Synizesin vocant.

[Etiam quando opus non est, ut Ἐννέα δ' ἔσαν αὐτοὶ ἐπὶ χθονὶ παῖδες ἄρουραι. Heliod. Oper. & Dier. v. 93. dicuit enim dixisse ἔξ.]

De quantitate ancipitum vocalium in ultimis Syllabis.

1. A finita nisi quæ Dorica sunt, & ες habent prout plerumque in carmine brevianda.

2. Producitur autem α in nominibus in εα, οαξ, ὁαξ in Polysyllabis in αία. 3. Penacutis in εία; etiamque in ία, si penultima sit longa.

3. Omnibus Femininis Adjectivis à Masculinis in ος. Præter δῖα, ἴα, πότνια, & πότνα per Sync. pro πότνιαι. 4. dualibus in α.

4. Producuntur etiam nomina in εα, exceptis omnibus antepenacutis, ut ἄγκυρα, & antecircumflexis ut πατρέα.

5. Producitur etiam α in omnibus acutitonis qualia sunt θεά σκιά, &c. necnon & in σκιάποδα & aliis compositis, ut χρυσοπόλλα, &c.

6. Vocativi in α à Nominativis in ης fere discernuntur corripi. Sed apud Theocrit. ἑταιρίστα Id. 10. v. 7. producitur, necnon & πίκκα Id. 26. v. 13. & ἀλλαντοπώλα, apud Aristoph. ἰατρὰ, Ἀπολλοδώρα finita etiam corripienda, exceptis Masculinis & adverbiis in αι, ut Ἰάσων, πέραν, & Accusat. ubicunque α in Nom. longa est; Ἀίαν autem Vocat. ab Αἴας, & ὅταν quando non excipienda. Ας finale brave est, nisi in Monosyllabis, in γᾶς commune est.

8. Ας finale longum est, nisi 1. in Nominativis quintæ simpl. qui non faciunt Gen in αν. 2. in Accusat. Plur. quintæ simpl. 3. & in Adverbiis, ut ἔκας, in quo interdum producitur.

[Corripiunt Dores etiam non raro in Accusat. Plur.]

θεόθεν πράξας ἄπερ πύχ'. Eur. Orest. 355.

* sæpe id apud Hesiodū, nunquam apud Hom.
– μετὰ πρῶτα ἠελίοιο. ἔργ. 553.

1ª & 2ª simplic. Hes. θέογ. 60. 401. Theocr. εἰδ. 1, 42. 103. 121. εἰδ. 27. 63.]

10. Ι finale breve est, nisi 1. in Adverbiis in τί, & nonnunquam in σί, ut Ἀιγιαλεῖσι. 2. in Atticis per Paragogen auctis, ut ἐκεῖνοί.

11. Ιν etiam in fine breve est, nisi in Nominat. acutitonis, qui faciunt ινος in Gen. πείν commune est, necnon & Dat. Plur. ex ἐγώ & σύ, sed variato accentu, ἡμῖν & ὑμῖν habent ιν long. ἧμιν vel ἡμίν & ὦμιν vel ὑμίν habent ιν breve.

12. Ις finale etiam breviandum, nisi in nominibus Monosyllabis.

[Excepto πίς quod plerumque breve est, δίς etiam & τρεῖς licet corripere quamvis τρεῖς producat Hesiod. ἔργ. 2. v. 214.]

13. Producitur etiam ας in acutitonis quæ habent Genitivum in ᾰδος, vel ινος penultimâ longâ, necnon & in Hyperdisyllabis, penultima & antepenultima brevibus, ut Ἄλκηστις, &c.

14. Etiam, si Genit. exit in ιδος, ut ὄρνις Gen. ὄρνιθος.

15. Commune est ις in πλείς, πλοῖς, πλεῖς, Πλειάδες, at in παλεῖς frequentius breve.

16. Ντ finale breve est, sed in 3ª personâ Imperf. Verborum in μι producitur, ut ἐδίδασαν in ἔστασαν, χραί & δόν dicitur esse commune, at Homero duce in σύ tutius corripias, & in ἔστασάν produceas.

17. Producitur etiam ubicunque circumflectitur.

18. Ντ in fine etiam breviandum est, nisi in Nominat. qui faciunt υς in Genit. & 1. S. & 3. personâ Pl. quartæ verborum in μι.

19. Ρς autem in fine incertæ est quantitatis, Grammat. Westmonast. vult produci, Labbeus,

quia nusquam apud Græcos est exemplum contra, Latinos secutus vult corripi.

2o. Τς in fine sæpius corripitur, sed in secundis perff. & Particip. quartæ verborum in μι, & Nominat. in υς, qui etiam in ων desinunt, necnon & in Substant. acutitonis, quæ faciunt υς in Gemit. in ἄρεως etiam, & κάμυς producitur, in ἰχθύς autem est anceps.

De priorum Syllabarum quantitate.

De priorum Syllabarum quantitate tam multa sunt dicenda, & (quia multa sunt) tam pauci qui de ea quicquam scire operæpretium esse putant, ut hic quoniam pluribus scribimus supersedeamus quicquam ea de re dicere, promittimus autem, si Deus permiserit, aliquid postea tradere in opere separato, quod illorum gratia, utut pauci sint, quos ad accuratius Græcæ poeseos studium movet Græcus Apollo, edere curabimus. Interim si quid hærent, *Phil. Labbei Prosodiam*, & *Westmonasterien sem Grammaticam*, necnon & *Colemanni opus Prosodicum* consulere eos ne pigeat.

De Dialectis.

1. De Dialectis quænam sunt prius diximus, hic tantum discant pueri paucula quædam, quæ frequentiore sunt in usu.

2. Attici contractiones imprimis amant, ut τὸνομα pro τὸ ὄνομα, δεῖμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, &c. Mutant σ in ξ, ut ξύν pro σύν, σι in ττ, ut μέλιττα, pro μέλισσα.

3. Addunt ι, in fine pronominum ut κεῖνοί pro ἐκεῖνος & in neutro genere extrito ο τεοῖ pro τοῦτο. ut in plur. ταυτί pro ταῦτα. 3.

4. *Addunt etiam ε initio* præteritorum inciptentium ab ο vel ω, ut ἐώνημαι pro ὤνημαι, ἐοικα præter. m. ab εἴκω.

5. Mutant ε augmentum in υ, ut Πῶς ὑπὸ τῶν ἡρπασεις, pro ἥρπασεις Aristoph. Equit. act. 1. Sc. 1. lin. 5.

1. Iones contrà, contractiones prorsus rejiciunt, & Diphthongos dividunt, ut πατρὶ pro πατρεῖ, πάτρεο pro πατρός, in Genitivis primæ Declinat. dicunt εω, & tertiæ ος pro ου, & ῃ, Dativ. Plural. primæ & secundæ ης & ηισι pro αις, & tertiæ οισι pro οις, ut πόνοισι pro πόνοις.

2. Gravitona in ας ὰδ flectunt pure in ης ut Πάρις ίδ Ionice Πάρις. ἵππος ὰδ Ion. ἵππος.

[Qualia multa apud Herodotum.]

3. Mutant α in η, & dicunt σοφίη pro σοφία, α in ε, ut ὁρέω pro ὁράω, & contra, ε in α, ut τραπωμαι pro τρέπωμαι, ο in υ, ut κύρη pro κόρη.

[Aliquando Attici & Iones utuntur eadem dialecto & in 3^ia^ plur. optat. pro εἶλο dicunt εἶατο Aristoph. Nub. v. 1201. ὑφιλ. π. Hom. Il. β. 218. πεξαζοίατο.]

1. Dores mutant ε, η, ω, in α & dicunt πάζω pro πέζω, φάμα pro φήμη, πρᾶτος pro πρῶτος, μυσᾶν pro μυσῶν, &c. & contra α in η, ut γελίῃ pro γελᾶν, εἰν in ἰων, ut χρυσείῃ pro χρυσείην, &c. ε in ω, ut τὼς λόγως pro τὰς λόγας, nonnunquam in ο, ut τὰς παρθένος, pro παρθένους, in verbis in άω, ut ποθεῶ pro ποθῶ; nonnunquam mutato accentu ut λαζεῦ pro λάζυ. Theoc. Id. 15. 27. in Particip. in οι, ut πλοιοῦσα pro πλοῦσα.

2. Ex Consonantibus mutant ζ in σδ, & pro σφίζω dicunt σφίσδω, τ in κ, ut ὄκκα pro ὅτε, & contra κ in τ, ut τήω pro κείνος.

3. Æoles mutant ο in ω, & pro κόρος dicunt κῶρος, & contra ω in ο, ut ἔρος pro ἔρως, in Genit. Sing. primæ Declinat. dicunt αο pro ᾱ, & in Plur. αων pro ῶν.

4. In Aorist. primo Optat. habent in secunda & tertia Pers. αις, αι pro ειας, ειε, & in tertia Plural. αεν pro ειαν.

5. In Futur. quintæ Conjugat. ponunt σ post ε, & retrahunt accentum ad penultimam, ut ἀοίδεσω pro ἀοιδεῶ, ὄρσω pro ὀρῶ.

6. Aspirationibus non utuntur, sed pro ὑμεῖν dicunt ὔμμιν.

Poetæ nominibus, at præsertim iis, quæ sunt primæ & tertiæ Declinat. simpl. exerito in neutris, quoties occurrit, ν, in Masculis σ, addunt in fine φι, vel φιν, ut ὀστέοφι ab ὀστέον, θεόφι à θεός, & sic aucta usurpant pro iisdem nominibus in omni casu ut θεόφιν pro θεοῖς apud Hom. Odyss.

† Sit potius regula. Jones aliquando v tertiæ plurales in α verhunt. sic in plusq. perf. modi Indic. ἐφθίαδο pro ἐφθιρο, et in præs. Indicativi occurrit κατακείαται pro κατάκειντ αι. v. p. 80.

Dorv. v. p. 89.

Μετάθεσις fit apud Poetas vel ad vocalem producendam ut, Βάρδισσας, vel ad syllabam conspicuam, ut, κραδία aut ad augendum vel minuendum Numerum Syllabarum. ut, δέρος pro δόρυος, Hastæ.

. Apud eosdem fit Pleonasmus litteræ. sic Hes. αοπ. 395. Θῆλυς ἔρση pro ἕρσεν Ros faciens plantas germinare.

Singulare est vox Homerica ἀπέρρας [i.e. ἀφορίσας ἀφαιρούμενος, abripiens, auferens] et ἀπερρώμενος

Odyſſ. γ. v. 110. ὀστεόφιν pro ὀστέοις Odyſſ. ε. v. 134. pro ὀστέα π. v. 145. & in Sing. ϛεφανοι pro ϛέφανος Il. ω. v. 347. ἱκμάδοφι pro ἱκμάδος Odyſſ. γ. v. 353. & Singulare ἰδρώφιν pro ἱδρῶτι Il. ν. v. 42. necnon & ἐγκεφάλοφιν pro ἐγκέφαλος Odyſſ. ε. 59.

7. In quinta Declinat. exterunt etiam σ nunc in Nom. ut ναῦφι pro νηῶν Il. π. v. 246. nunc in Gen. ut κοτυληδονόφι à κοτυληδών ὀνϛ pro κοτυληδόνος Odyſſ. ε. v. 432.

8. In ἐρεσφι σπάσφι & ſimilibus à Genitiv. in εϛ σ ſervatur, & ο extruditur, veritur autem in ι in ἐρεσσιν, quod legitur pro ἐρέσσος, Iliad. ν. v. 568.

9. In quinta Declinat. frequenter formant Dat. Plur. à Genit. Sing. mutando ϛ in σι vel σσι ut ποδόφι à ποδός pro ποσσί, χερσιν, vel χερσίν à χειρός pro χερσί

In Accuſat. etiam dicunt χεῖρα pro χεῖρας Theocrit. Id. 28. v. 9.

Hæc pauculi de Dialectis dixiſſe plus ſatis forſaſſe videatur, cum Schrevelii Lexicon, paſſim in puerorum manibus, ſic ſingula verba ad proprium fontem retulerit, ut cujus quatuor gentium moris erat, hoc vel illud Vocabulum, ſic, vel ſic proferre, rarò opus ſit ubi quæras. Addemus non-

nulla de Patronymicis, non adeo vulgariter nota quæ puerus in componendis carminibus usui esse possunt.

De Patronymicis.

1. Patronymica à Primitivis, ut facilius ad mensuram Heroici carminis accommodentur, sic deducunt Poetæ.

2. A Primitivis primæ Declinat. si penult. sit brevis mutant ultimam Syllabam in ἀδης, penult. etiam brevi, ut ὁ Σκοπὰς. ᾶ, ὁ Σκοπάδης filius *Scopæ* i. e. *incola Granionis* Theocrit. Idyll. 16. ὁ Ἱππότης, ου, ὁ Ἱπποτάδης, Filius *Hippotæ*, i. e. *Æolus*.

3. Si autem Penultima sit longa, ut fiat Dactylus, interponunt ι, ut ὁ Ἀγχίσης, ου, ὁ Ἀγχισιάδης, Filius *Anchisæ* i. e. *Æneas*.

4. Si penultima sit longa propter Diphthongum, dissolvunt istam Diphthongum, & mutant vocalem præpositam in suam longam, ut Αὐγείας, ου, Αὐγειάδης, Filius *Augeæ*, i. e. *Agasthenes*.

In Tertia Declinatione.

5. Mutant ος post ι in ιάδης, ut Μενοιτος, ου, Μενοιτιάδης, Filius *Menœtii*, i. e. *Patroclus*.

6. Post Consonantem, aut aliam vocalem, in ιδης, ut ὁ Αἰακὸς, ου, ὁ Αἰακίδης, Nepos *Æaci*,

Patronymica, ut plurimū, a nominibus propriis patrum gignūtur, rarò à nominibus matrum, ut Ἀντωίδης.

ci, i. e. *Achilles*, ὁ Πάνθος, υ, ὁ Πανθοΐδης, Filius *Panthoi* i. e. *Euphorbus*,

7. Si penultima ante ος sit longa positione interponunt Syllabam; ut, ὁ Λάμπος, υ, ὁ Λαμπετίδης, Filius *Lampi*, i. e. *Delops* Iliad. ρ. v. 525.

In quinta Declinat.

8. Si penultima Genit. sit brevis, mutant ultimam in ίδης, ut ὁ Νέστωρ, ορος ὁ Νεστορίδης, Filius *Nestoris*, i. e. *Antilochus*. Πηλεύς, έως, ὁ Πηλείδης, & per Synæresin Πηλείδης, Filius *Pelei* i. e. *Achilles*.

9. At si penultima Gen. fuerit longa, post ε addunt α, ut ὁ Πήλεως Ion. τῆς Πήλεος, ὁ Πηλεϊάδης, ὁ Ἄτλας. αντος, ὁ Ατλαντιάδης, Nepos *Atlantis*, i. e. *Mercurius*.

10. Interdum e medio eximitur Syllaba, ut Δαιδαλίων, ωνος, ὁ Δαιδαλίδης, Filius *Dædalionis*, i. e. *Idomeneus*. Hom. Il. ρ. v. 608.

11. Homerus etiam format ab Οἰλεύς, έως, Ion. ῆος Οἰλῆος, pro Οἰληϊάδης, Filius *Oilei*, i. e. *Ajax*, extrito η, quia præcedens ε longum est. Iliad. ν v. 717 & alibi.

12. Theocritus Idyll. 16. ἀ Πέλοψ, οπος formatur Πελοπιάδης, Filius, vel nepos, vel pronepos *Pelopis*, i. e. *Peloponnesi* quivis incola, pro quo Pindarus, non eidem carminis mensuræ astrictus dicit ὁ Πελοπίδης.

[Uterque scilicet usus Poetarum non cohibendâ licentiâ; nam in prosa dicitur ὁ Πελοπίδης, *Strabo*.]

De

De Patronymicis Ionicis.

1. Patronymica Ionica, quæ desinunt in ἴων, formantur à Communibus in ίδης, δης scilicet mutato in ων, ut à Κρονίδης Κρονίων, Filius *Saturni*, i. e. *Jupiter*.

2. Quando Patronymicum Syncopen admittit, hinc nonnunquam accidit, ut idem sit Patronymicum Ionicum, ac Primitivum, ut Ἀδρηστίων à Ἀδρηστίδης Syncopâ facto à Ἀδρηστιονιάδης. vid. Theoc. Idyll. 15. Iliad. p. v. 608.

3. Aliquando à Patronymico Ionico formatur novum Patronymicum, Ἰαπετός Ἰαπετίδης, Ion. Ἰαπετίων atque inde Ἰαπετιονίδης, quo nomine appellatur *Atlas* Filius *Iapeti* apud Ovid. Metam. lib. 4. v. 632.

4. Dores formant Patronymicum à Nominat. Primitivi addendo δας, ut à Κρέων Κρεοντίδας. Filius *Creontis* i. e. *Scopas*. vid. Schol. in Theocrit. Idyll. 16.

De Patronymicis Femininis.

1. A Primitivis primæ Declinat. sic formantur Patronymica Feminina, à Βελος Βελονίς, i. e. Filia Brisæ à Βρισεύς Βρισηίς, i. e. Filia Chryſæ. scilicet interponendo ι post ν.

2. Dicitur autem Medea Αἰήτιας & Αἰητίς à patre Æeta.

3. A

Feminorū terminationes 3. as, is, ys.

Exuntia in νη formantur fere a genitivo in ος, ut
Ασράξος, Ασραξίνη si ξ sit purū, inveniuntur ω
Ακρισιος, Ακρισιώνη sic Ικαριώνη.

A primitivis 3tiæ declin. formantur mutando
os Genitivi in η sic Ηετίων, Ηετίωνος, Ηετιώνη.

3. A Primitivis tertiæ mutando ω in ωνίς, ut à Κάδμος Κάδμωνίς, i. e. Semele; aliquando in ίς, ut ab Ἴναχος Ἰναχίς, i. e. Ionia.

4. Interdum in ώνη, ut ab Ἀκρίσιος, ου, Ἀκρισιώνη, à quâ Perseus vocatur Ἀκρισιονιάδης, Filius scilicet Danaes Filiæ Acrisii; sic Andromache vocatur Ἠετίωνη ἀπὸ τῆς Ἠετίωνος Ἠετιώνη. vide tam.

5. A Primitivis quintæ Declinat. ut fiant Feminina Patronymica, mutant Poetæ ω Genit. in ις. ut ὁ Ἄτλας, τοῦ Ἄτλαντος, ἡ Ἀτλαντίς, Filia Atlantis, i. e. Maia Mater Mercurii.

De Gentilibus quæ Patronymicorum sunt affinia.

1. Nomina Gentilia quæ Græcis sunt propria sic; à Primitivis suis deducuntur.

αἱ Ἀθῆναι Athenæ, ὁ Ἀθηναῖος Athenienſis.

2. ἡ Ῥώμη Roma, ὁ Ῥωμαῖος Romanus.

3. ἡ Ἀλεξάνδρεια. urbs Alexandria. ὁ Ἀλεξανδρεύς, urbis ejus incola.

4. αἱ Κόλοσσαι, urbs Phrygiæ, ὁ Κολοσσαεύς Coloſſarum civis, αἱ Συράκουσαι Syracuſæ urbs Siciliæ, ὁ Συρακούσιος Theocritus incola ejus urbis.

5. ἡ Θεσσαλονίκη, Theſſalonica, ὁ Θεσσαλονικεύς Theſſalonicenſis.

6. ἡ Τάρσος, Tarſus, ὁ Ταρσεύς, Tarſenſis.

7. ἡ Γαλατία, Galatia, ὁ Γαλάτης, Incola Galatiæ.

8. ἡ Κρότων, urbs Italiæ, ὁ Κροτωνιάτης, civis vel incola Crotonis.

9. ἡ Σπάρτη, Sparta. ὁ Σπαρτιάτης, Spartanus.

10. ἡ Ἰταλία Italia. ὁ Ἰταλιώτης Italus. ἡ Σικελία Sicilia, ὁ Σικελιώτης Siculus.

11. οἱ Φίλιπποι, Philippi, ὁ Φιλιππήσιος Philippensis.

12. ἡ Ἄβδηρα, urbs Thraciæ, ὁ Ἀβδηρίτης, Democritus incola ejus urbis, &c.

[Ad hanc Analogiam licet formare his similia, scilicet Συβοσλκεὺς Suffolciensis à Συβοσλκεία, ut Ἀλεξανδρεὺς ab Ἀλεξάνδρεια. Βυρσιώτης Burriensis à Βυρσία, ut Ἰταλιώτης ab Ἰταλία. ὁ Πολιάδης ortus à familia Poliorum, ut Μοιρινάδης à Μοιρίνης. Κροφτινάδης ortus è gente Croftorum, ut Λαμπτινάδης à Λάμπτης, &c.]

Δοξα μόνῳ τῷ Θεῷ.

FINIS.

Inveniuntur apud Graecos Versus ἀκέφαλοι.
Sic vocantur qui incipiunt a Syllabâ Brevi sive
Longâ. Hom.
Ἔκτωρ υἱὸς Πριάμοιο καὶ Ἑλλήσποντος ἴκοντο.

Books Publiſhed by *Edward Leeds* Maſter of the Free School in *Bury* St *Edmunds*.

Catecheſis Eccleſiæ Anglicanæ, una cum Precibus aliquot Selectis in Uſum Scholæ Regis *Edwardi* ejus Nominis *Sexti*, in Burgo *Sancti Edmundi*.

More *Engliſh Examples* to be turned into *Latin*; Beginning with the Nominative Caſe and Verb, as 'tis varied throughout all Moods and Tenſes, And after fitted to the Rules of Grammar. To which are Added ſome Cautions for Children to avoid Miſtakes in Making *Latin*, Forms of Epiſtles, Themes, and other Exerciſes, for the Uſe of Young Beginners at *Bury* School. All New and Publiſhed by *the ſame Author* to prevent the Miſchief which may happen by the too frequent Uſe of the former. The Fifth Edition, with Additions.

Ad Prima Rudimenta *Græcæ Linguæ* Diſcenda *Græco-Latinum* Compendium, Maximam Partem à *Micquoto* olim Scriptum, & Nunc in Uſum Scholæ *Burienſis* Editum.

All Three Sold by *Peter Parker* at the *Leg* and *Star* in *Cornhill*.

Books Published by Edward Lyrak
Master of the Free School in Bury
St. Edmunds.

Grammatices Eruditæ Applicatæ, una cum Tyrocinio quinque selectis in usum Scholæ Regiæ Edwardi Sexti Nominis Sexti, in Burgo Sancti Edmundi.

Now, English Examples to be turned into Latin; beginning with the Nominative Case and Verb, as is usual throughout all Moods and Tenses. And after fitted to the Rules of Grammar. To which are Added some Cautions for Children to avoid Mistakes in Making Latin, Forms of Epistles, Themes, and other Exercises, for the Use of Young Beginners at Bury School. All New and Published by the Time Author to prevent the Mischief which may happen by the too frequent Use of the former. The Fifth Edition, with Additions.

Ad Primæ Rudimenta Grave Lingvæ Difficultatem Compendium, Maximam Partem a Methodo olim Scriptum, & Nunc in Usum Scholæ Buriensis Editum.

All Tree Sold by Peter Parker at
the Leg and Star in Cornhill.

Ellipsis, ubi subintelligitur

ἑαυτόν

πολλάκις ἔφη μὲν ἄν τινος ἐρᾶν, ἰε, ἑαυτὸν ἐρᾶν τινος. Xenoph. Socr. l. 4.

Ellipsis quaedam Gr. linguae insignior

v. g. Vocis,

Ἀγών ludus.

μέγαν ὁρῶ μετὰ τὸν ἐπιτάφιον [(ἰε) ἀγῶνα] ἐσόμενον. Plut. in Pyrrho.

Ἄπαλός Tener.

ἐξ ὀνύχων, ἰε ἐξ ἁπαλῶν ὀνυχ.

Ἅρμα Currus

ἐλαύνειν, ἰὰ, ἅρμα

Ἀρχὴ Imperium.

εἰ κατάσχοι, ἰε, τὴν ἀρχήν Aelian. vid. 2. Thess. II. 7.

Αὔρα Aura.

τῇ πνεούσῃ. ἰε. αὔρᾳ

Γενέθλιος Natalis.

εἰς τὴν Ἀλκυονέως ἡμέραν, ἰε. γενέθλιον.

Γῆ Terra, vel Χώρα.

φιλία, πολεμία. ἰε. γῆ. Sic solum apud Latinos. In placeto. In Hostico.

Δίκη, Poena, Causa.

Ἰθεῖα γὰρ ἔσται, ἰε Δίκη.

Ἑορτὴ Festum.

ἐν Διονύσου, ἰα, ἑορτῇ.

Ἔχων seu Φορῶν.
ὁ τὴν κιθάραν. Luc. ὁ τὴν συρίγγα.
Ἡμέρα, Dies
πρὸ μιᾶς τῶ θεοπίσειν. sc. ἡμέρας
Θυμός, Animus.
ἀπὸ τῦ βελτίστου.
Ἱμάτια, Vestimenta.
ἐν λευκοῖς καθεζόμενοι.
Καιρός, Tempus.
ἐκ τοῦ παντὸς καιροῦ.
Κοινόν, Commune
τί ἐμοὶ καὶ σοί;
Κοσμήματα, Ornamenta.
τὰ ἐνώτια.
Κτήνη, Jumenta.
τὰ σκευοφόρα.
Μέλος Canticum.
τὸ ἀναπαιστικόν, quo canitur recepti.
Κατὰ μέρος.
ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς.
Μοῖρα, Portio.
τὴν μὲν ἴαν νύμφην
Ὁδός, Via
ὀρθὴν πλεῖν. Dion. Halic. l. 2. 70. ἀπὸ ὁδόν.
Περιβόητος, Celeber.
ὁ Πάνυ.
Πληγή, Vulnus.
καιρίαν λαβεῖν, Lethale vuln. accipere.

Πνοὴ flatus.

ἐξ ὀρίας πλεῖν, secundo vento navigare.

Πολύς, Multus.

διὰ χρόνου ἰέ. post multum tempus.

Πρᾶγμα. Πράγματα.

τὸ συμφέρον, utile. ἀνθ' ὧν ἰέ. ἀνθ' ὧν πραγμάτων. εὖ πράττειν, Bene rem gerere.

Ῥῆμα τά.

διὰ βραχέων.

Τόπος

Νοσ, ῶ, ἰε, ἐφ' ᾧ τόπῳ. εἰς κρυπτὸν ἰέ τόπον.

Ὕδωρ.

ἐμοὶ βουλέσθω, Mihi fluat Aqua. In judiciis apud Athenienses tempus dicendi Actori et Reo Clepsydrâ definiebatur.

Χεῖρες

ἀμφοτερῇσι

Ψῆφος, Calculus.

ἡ ἐνέγκασα. ἡ ἀνάρρησις. πάσαις κρατεῖν omnibus calculis vincere.

Δεῖν

καὶ ὀλίγης (ἰέ. δεῖν) τὴν πάλιν καλέσαι σον ἔστι.

πίνθανον ὅσον ἅρπασαι, ἰέ, ὅσον ἔστι.

Μᾶλλον

Βέλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.

ὥρα, Tempus.

ἀφ' ἧς γὰρ οἱ πατέρες. ie. ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκοιμήθησαν
2 Pet. III. 4.

*sic οἶνος, Foivos, Vinum.

Fet V. sunt, ut loquuntur Grammatici, literæ ejusd. Organi. Hæ autem in omnibus linguis sæpe inter se commutantur. Angl. Sing. Wife Plur. Wives. Labiales sunt F. et V.

Ἶς, Fis, Vis, et innumera alia.

Velia apud Hor. ie Fελία ab ἕλος, Palus. Erat Velia locus palustris.

Solebant Veteres Graeci nominibus a Vocali incipientibus praefigere interdum Syllabam Ou uno elemento expressam. Fiebat autem hoc Elementi similis duabus Tau, Γ, uni rectae additis duabus Obliquis. sic Fσλένη, Fάναξ, Foῖκος &c. vide Dion. Halic. Ant. l. 1. c. 14. vulgo dicitur Digamma Æolicum.*

Major pars linguae Latinae Aiolis. Hal. ibid. c. 57. Optimè hoc Notatum.

Occurrit tam Σεβῆρος, quam Σεουῆρος, pro Severus. Οὖῆρος pro Verus. οὐεσπασιανὸς pro Vespasianus.

In formatione linguae Latinae ab Æolicâ Graecâ occurrit interdum Digamma in medio vocis sic ὤοον, ωFον, Ovum. οἶς, OFIS, Ovis ὄιων, ΟΙFων, Ovium. Hoc frequentissimum. credibile est ex Veteribus Graecis Antiquis excidisse aliquando Æolicum Digamma. sic ἄϊβοπα οἶνοι apud Hom. Fuisset versus numerosior (nec tam hians) si scriptum fuisset Αἰβοπα Fοῖνον. Aithopa foinon. Hom. Il. α. 462.

Post Dubitandi Verba dicunt Graeci
ει ὁτι μὴ κατ' ὃν τρόπον. sic ἔπιπλον εἰς πολ-
λὴν ἀπορίαν ὅτι χρήσιμον τοῖς πράγμασι.
ie. Quomodo.

Νῦν. usum verbi εἰμί.
Οἷς οὐκ ἦν βουλομένοις Τύλλιον ἐκπεσεῖν
τῆς ἀρχῆς, ie. Quibus gratum non erat
Εἰ σοὶ ἡδομένῳ ἐστί. Si tibi placet.

Μικροῦ δεῖν ἔσχαδι
Μικροῦ δεῖν ἅπαντ' ἀποκτεῖναι, tantū non occide-
runt. Æschin. sub finem Orationis c. Ctesiph.

ὀλίγου δεῖν
pro Fere. Πράττων ὀλίγου δεῖν τοῖς αὐτοῖς ὀνό-
μασι. Iisdem fere verbis scribens. Dion. Hal.
Ant. l. 1. c. 16. In eodem genere positum
Μικροῦ δεῖν.

Notandus in bonis Autoribus usus elegans Neutrius generis, pro pl. masculo. Τὸ βάρβαρον Barbari. Τὸ Κρητικὸν, Cretenses. &c. ie. ἔθνος. Aliquando etiam pro sing. masculo. Τῷ γὰρ ἐξαρχῷ τὸ κρατῆσον in omnibus dominatorum erat. Dion. Hal. Ant. l. 1. c. 55. Dictum est de Romulo et Remo.

De Nominibus Derivatis.

Graeci saepe ὑποκοριστικῶς diminuunt voces. Sic a τιθήνη Nutrix, τιθηνάκιον. Quaedam voces habent terminationem non vim Diminutionis, ut Χρυσίον Aurum.

Genitivus Comparativus

Αἰσχίων ἢ κάλλιον. Quod potius turpe est quam honestum. Δυσχερέστερον μᾶλλον ἢ εὐαρεστέστερον. Infeliciter potius quam cum honestate. Hanc formam imitantur etiam optimi Latini Autores.

Derivata a Nom. Subst. in ευς.

Adjectiva in κος formata a subst. in ευς terminatis exeunt interdum in ικος, ut βασιλικὸς, φονικὸς, a βασιλεὺς, φονεὺς, interdum in εικος, ut ὀρεικὸς Mulani: ab ὀρεὺς Mulus.

Notetur Ellipsis particulæ ἀλλ', Ἐπεὶ ἐξ ἧς ἡ πάλις ηὐξάνετο. ie. Esset amplificata.

Ἐπεὶ — δέ.

In priore membro orationis ponitur ἐπεί, in altero membro δέ. Hom. od. λ. 384.

Adverbia qualitatis. ibid.

De Comparativis in cov. p. 38.
De aequipollentibus superlativo. p. 120 in notis.

De Dialectis p. 149.

De Explectivis. p. 121.
Particulae in compositione augentes significat. p. 120.

De nominibus verbalibus. p. 119.
De Constructione nom. verbaliũ. p. 132.
De Nominibus Participialibus. p. 48.

Verba Impersonalia. p. 110.
Verba παρελκοντα. p. 125.